

บทบาทและความคิดทางการเมืองของ ตนกู อับดุล ราห์มาน
กับขบวนการเรียกร้องเอกราชและการรวมชาติของมาเลเซีย ค.ศ. 1951-1970

สารนิพนธ์
ของ
นางวรรณิ์ พานำมา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาประวัติศาสตร์

ตุลาคม 2548

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

320.96๑5

๑2๗1 ข

ร.3

บทบาทและความคิดทางการเมืองของ ตนกู อับดุล ราห์มาน
กับขบวนการเรียกร้องเอกราชและการรวมชาติของมาเลเซีย ค ศ 1951-1970

บทคัดย่อ

ของ

นางวรรณิ พานำมา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาประวัติศาสตร์

ตุลาคม 2548

h 282934

31 ส.ค. 2549

วรรณิ พาน้ำมา (2548) บทบาทและความคิดทางการเมืองของตงกู อับดุล ราห์มาน กับ
ขบวนการเรียกร้องเอกราชและการรวมชาติของมาเลเซีย ค.ศ. 1951 – 1970
สารนิพนธ์ กศม (ประวัติศาสตร์) กรุงเทพฯ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ รองศาสตราจารย์สนั่น เมืองวงษ์

สารนิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยมีจุดมุ่งหมายเพื่ออธิบายและวิเคราะห์เกี่ยวกับบทบาทและ
ความคิดทางการเมืองของตงกู อับดุล ราห์มาน โดยพิจารณาในแง่ความคิดกับการกระทำที่
สำคัญที่แสดงออกมาในด้านการเรียกร้องเอกราชจากอังกฤษ ตลอดจนแนวคิดในการสร้างความ
เป็นเอกภาพของชาติจากสภาพของพหุสังคม รวมถึงการป้องกันและปราบปรามการก่อการร้าย
คอมมิวนิสต์ และการสถาปนาประเทศมาเลเซียอันเป็นบริบททางประวัติศาสตร์ในช่วงชีวิตของ
ตงกู อับดุล ราห์มาน ระหว่าง ค.ศ. 1951 – 1970

ผลการศึกษาสรุปได้ว่าบทบาทและความคิดทางการเมืองของตงกู อับดุล ราห์มาน มี
พัฒนาการทางความคิดเริ่มจาก การสร้างเอกภาพทางการเมืองด้วยการร่วมมือกับพรรคการเมือง
ของชาวมลายูเชื้อสายจีน และพรรคของชาวมลายูเชื้อสายอินเดียในนามของพรรคพันธมิตร
(Alliance Party) เรียกร้องให้มีการเลือกตั้งระดับประเทศใน ค.ศ. 1955 จนสำเร็จและได้รับ
ชัยชนะในการเลือกตั้งอย่างงดงาม ทำให้ตงกู อับดุล ราห์มาน ได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการร่าง
รัฐธรรมนูญของประเทศที่กำลังจะได้รับเอกราชและหามาตรการที่จะสร้างเอกภาพให้เกิดขึ้นพร้อม
กับการรักษาสีทธิพิเศษและสถานภาพของชาวมลายูในฐานะเจ้าของประเทศดั้งเดิม ทำให้การ
ดำเนินการประกาศเอกราชให้กับสหพันธ์มลายูดำเนินไปอย่างเรียบร้อย เมื่อวันที่ 31 สิงหาคม
ค.ศ. 1957 ตงกู อับดุล ราห์มาน เข้ารับตำแหน่งนายกรัฐมนตรีของสหพันธ์มลายู หลังจากนั้น
เขาก็ได้ดำเนินการต่าง ๆ เพื่อความเป็นเอกภาพของดินแดนมลายู เช่น การปราบปราม
คอมมิวนิสต์เพื่อยุติภาวะฉุกเฉิน และนำความสงบสุขมาสู่ประเทศอย่างแท้จริง การยกระดับ
การศึกษาสำหรับชาวมลายู อันเป็นแนวทางที่จะช่วยให้ชาวมลายูสามารถแข่งขันกับชาวจีนและ
ชาวอินเดียในทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังมีการกำหนดให้วิชาภาษามลายูเป็นวิชาบังคับใน
หลักสูตรการเรียนของทุกโรงเรียน เพื่อให้เยาวชนรุ่นใหม่ได้เรียนรู้ภาษาและพื้นฐานวัฒนธรรม
เดียวกัน ในที่สุดประเทศมาเลเซีย ก็ได้รับการสถาปนาอย่างเป็นทางการในวันที่ 16 กันยายน
ค.ศ. 1963 โดยตงกู อับดุล ราห์มาน ได้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีคนแรกของประเทศ
มาเลเซีย 13 พฤษภาคม 1969 ได้เกิดการจลาจลขึ้นระหว่างชาวมลายูกับชาวจีน ทำให้ตงกู
อับดุล ราห์มาน ตัดสินใจลาออกจากตำแหน่งทางการเมืองใน ค.ศ. 1970

THE ROLES AND POLITICAL IDEAS OF TUNKU ABDUL RAHMAN
IN THE INDEPENDENT MOVEMENT AND THE UNIFICATION
OF MALAYSIA, 1951 – 1970

AN ABSTRACT

BY

MRS WANNEE PANAMMA

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education Degree in History
at Srinakharinwirot University

October 2005

Wanee Panamma (2005) *The Roles and Political Ideas of Tunku Abdul Rahman in the Independent Movement and the Unification of Malaysia, 1951 – 1970*

Master's Project M Ed (History) Graduate School, Srinakharinwirot

University Project Advisor Assoc Prof Sanan Muangwong

This thesis aims at analyzing and explaining the political roles and initiative of Tunku Abdul Rahman by looking into his important initiative and actions in the campaign for Malaysia's independence from England. Other initiative studied include the creation of the nation's unity despite the country's social plurality, the suppression of communism, and the establishment of Malaysia as an independent country, all of which were historical context during the life of Tunku Abdul Rahman from 1951 to 1970.

The study shows that Tunku Abdul Rahman's political roles became important after he created political unity in the country by cooperating with the Chinese-Malay political party and the Indian-Malay party under the name Alliance Party. They called for the national election in 1955, which the party successfully won. Tunku Abdul Rahman then participated in the drafting of the constitution of the country which was in the process of becoming independent, finding measurement that would create unity, and at the same time maintaining privileges and status of Malays as the original owners of the country. As a result of his efforts, the independence declaration went smoothly. On August 31, 1957, Tunku Abdul Rahman became the first prime minister. After that, he implemented many policies that would ensure the unity of the Malay Region, for example, the suppression of communism to end martial laws and bring true peace to the country. Another policy was to raise standards of education for Malays so that they would be able to compete economically with the Chinese and Indians. Moreover, he also made Malay the compulsory language in all schools to ensure that new generations would know the same language and culture. Finally, Malaysia was officially established as a country on September 16, 1963 with Tunku Abdul Rahman being its first prime minister. However, the riot of May 13, 1969 between the Chinese and Malays made Tunku Abdul Rahman decide to retire from politics the year later.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการ
สอบได้พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาประวัติศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

(รองศาสตราจารย์ สนั่น เมืองวงษ์)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชاکริต ชุ่มวัฒนะ)

คณะกรรมการสอบ

ประธาน

(รองศาสตราจารย์ สนั่น เมืองวงษ์)

กรรมการสอบสารนิพนธ์

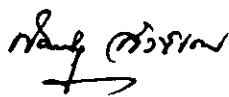
(รองศาสตราจารย์ ดร. ชชาติชาย พณานานนท์)

กรรมการสอบสารนิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชاکริต ชุ่มวัฒนะ)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาประวัติศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณบดีคณะสังคมศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กิตติมา สังข์เกษม)

วันที่ 14 ตุลาคม พศ 2548

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดีเป็นเพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาจากรองศาสตราจารย์
สถัน เมืองวงษ์ อาจารย์ผู้ควบคุมสารนิพนธ์ที่ได้ช่วยเหลือให้คำแนะนำแนวทางการค้นคว้าและ
แก้ไขข้อบกพร่องตลอดมา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณไว้เป็นอย่างสูง

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ชาติชาย พณานานนท์และ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชาคริต ชุ่มวัฒนะ ที่กรุณาเป็นกรรมการในการสอบสารนิพนธ์

วรรณิ พานำมา

สารบัญ

บทที่	หน้า
บทนำ	ก
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	ข
ความมุ่งหมายของการวิจัย	ข
ความสำคัญของการวิจัย	ข
ขอบเขตของการวิจัย	ข
วิธีการดำเนินการวิจัย	ข
แหล่งข้อมูล	ข-ฅ
1 สภาพของคาบสมุทรมลายูภายใต้การปกครองของอังกฤษ	1
1 1 การปกครองรัฐมลายูในระหว่างเป็นอาณานิคมของอังกฤษ	1
1 2 การอพยพของชาวจีนเข้าสู่มลายู	4
1 3 การอพยพของชาวอินเดียเข้าสู่มลายู	7
1 4 กำเนิดของคอมมิวนิสต์ในมลายู	10
1 5 ญี่ปุ่นยึดครองมลายู	12
1 6 การปกครองมลายูหลังสงครามโลกครั้งที่ 2	14
1 7 พรรคการเมือง	19
2 ประวัติและความคิดทางการเมืองของ ตนกู อับดุล ราห์มาน	22
2 1 ประวัติ ตนกู อับดุล ราห์มาน	22
2 2 ความคิดเห็นทางการเมือง	27
3 บทบาททางการเมืองของตนกู อับดุล ราห์มาน	31
3 1 บทบาทในการเรียกร้องเอกราชของสหพันธ์มลายู	31
3 2 การเจรจากับผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์มลายู	34

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 (ต่อ) 33 ความพยายามแก้ไขปัญหาคอมมิวนิสต์	40
34 บทบาทในการแก้ไขปัญหาเพื่อสร้างเอกภาพให้แก่ประเทศ	43
35 บทบาทในการกำหนดนโยบายการศึกษาของชาติ	46
36 บทบาทในการร่างและประกาศใช้รัฐธรรมนูญ	49
4 การสถาปนาสหพันธรัฐมาเลเซีย	50
4 1 แนวคิดในการสถาปนา	50
4 2 การคัดค้านของอินโดนีเซียและฟิลิปปินส์	53
4 3 การขัดแย้งระหว่างสิงคโปร์กับสหพันธรัฐมาเลเซีย	57
4 4 การจลาจลในวันที่ 13 พฤษภาคม ค.ศ. 1969	61
5 บทสรุป	66
บรรณานุกรม	70
ภาคผนวก	77
ภาคผนวก ก คำประกาศให้นิรโทษกรรม	78
ภาคผนวก ข การเจรจาที่บาหลี วันที่ 28 และ 29 ธันวาคม ค.ศ. 1955	80
ภาคผนวก ค แผนพัฒนาเศรษฐกิจของชาติ 5 ปี ระยะเริ่มแรก ปี 1956-1960	87
ประวัติย่อผู้วิจัย	91

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 คาบสมุทรมลายู ใน ค ศ 1873	3
2 การยึดครองมลายูของญี่ปุ่น ใน ค ศ 1941-1942	13
3 ดาโต๊ะ ออห์น บิน จาร์ฟา	16
4 ตนกู อับดุล ราห์มาน (Tunku Abdul Rahman)	26
5 ตัน เซ็ง ลีอก	32
6 การประชุมสมาชิกสหพันธ์มลายูเกี่ยวกับการเรียกร้องรัฐธรรมนูญในการ ปกครองตนเอง เดือนมกราคม ค ศ 1956 ที่กรุงลอนดอน	33
7 จิน เป็ง (Chin Peng) กล่าวคำปราศรัยต่อกำลังพล กรม 10 เบตง	37
8 จิน เป็ง (Chin Peng) กับสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์มลายู ในค่าย กรม 12 เบตง	38
9 แผนที่มาเลเซียตะวันออก	51
10 แผนที่มาเลเซียตะวันตก	52

บทนำ

ระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง ญี่ปุ่นบุกโจมตีทางภาคใต้ของไทยและทางภาคเหนือของมลายูในวันที่ 8 ธันวาคม ค.ศ. 1941¹ อังกฤษซึ่งเป็นผู้ปกครองมลายูในเวลานั้นไม่สามารถป้องกันมลายูได้ จึงถอยไปตั้งมั่นที่อินเดียซึ่งเป็นสถานีการค้าที่สำคัญของอังกฤษ หลังสงครามโลกครั้งที่สองสิ้นสุดลงด้วยการยอมแพ้ของญี่ปุ่น กองทัพของอังกฤษจึงได้กลับมาบังคับควบคุมมลายูอีกในเดือนกันยายน ค.ศ. 1945²

อังกฤษได้เปลี่ยนแปลงรูปแบบการปกครองจากเดิมที่แบ่งการปกครองดินแดนมลายูเป็น 1 อาณานิคมของอังกฤษที่มีข้าหลวงใหญ่ของอังกฤษดำเนินการปกครองโดยตรง อาณานิคมดังกล่าวเรียกว่า Straits Settlements ได้แก่ สิงคโปร์ (Singapore) มะละกา (Melaka) และปีนัง (Penang) 2 สหพันธรัฐมลายู (Federated Malay States) ได้แก่ เปรัก (Perak) สลังงอร์ (Selangor) เนกรีเซมบิลัน (Negeri Sembilan) และปะหัง (Pahang) มีข้าหลวงอังกฤษทำการปกครองในกิจการส่วนรวมเพื่อความเจริญร่วมกันของรัฐทั้ง 4 รัฐ แต่ละรัฐยังคงมีสุลต่านทำการปกครองภายในอยู่ และ 3 รัฐนอกสหพันธรัฐมลายู (Unfederated Malay States) ได้แก่ ยะโฮร์ (Johor) เคดาห์ (Kedah) ปะลิส (Perlis) กลันตัน (Kelantan) และตรังกานู (Trenngganu) รัฐเหล่านี้ยังคงมีสุลต่านเป็นประมุขแต่ละรัฐมีข้าหลวงอังกฤษเป็นที่ปรึกษาประจำ ชาวมลายูมีส่วนร่วมในการปกครองมากกว่าแบบอื่น³

อังกฤษดำเนินการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการปกครองดังกล่าวข้างต้นนี้ด้วยการจัดตั้งสหภาพมลายู (Malayan Union) ขึ้นปกครองโดยรัฐบาลกลางที่กรุงกัวลาลัมเปอร์ (Kuala Lumpur) ให้สิทธิการถือสัญชาติตามถิ่นที่เกิด ชาวมลายู ชาวจีนและชาวอินเดียมีสิทธิทางการเมืองและสิทธิอื่นๆ เท่าเทียมกัน สิทธิพิเศษของชาวมลายูที่เคยมีสิ้นสุดลง⁴ แต่การจัดตั้งสหภาพมลายู ทำให้ชาวมาลายูรวมกันต่อต้านด้วยการจัดตั้งพรรคแนวร่วมองค์การชาตินิยมมลายูหรืออัมโน (United Malay National Organization / UMNO) โดยมีดาโต๊ะ ออนน์ บิน จาร์ฟา (Dato Onn bin Jaafar) ซึ่งเป็นมุขมนตรีรัฐยะโฮร์เป็นผู้นำ⁵

¹Barbara Watson Andaya and Leonard Y Andaya (2001) *A History of Malaysia* p 247

²N J Ryan (1971) *The Making of Modern Malaysia and Singapore* p 225

³ประณต นันทิยะกุล (2525) การเมืองการปกครองมาเลเซีย ใน *เอเชียความรู้ทั่วไป* หน้า 149

⁴Jessy Singh Joginder (1965) *History of Malaya 1400-1959* p 302

⁵*Ibid* p 303

มีคำขวัญว่า “มลายูสำหรับชาวมลายู” (Malaya for the Malay)¹ ตนกู อับดุล ราห์มาน (Tunku Abdul Rahman) ได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกด้วย นอกจากนี้การจัดตั้งสหภาพมลายูทำให้เกิดการรวมตัวของกลุ่มพรรคการเมืองอื่น ๆ อันประกอบด้วยพรรคของชุมชนชาวจีน ชาวอินเดีย และพรรคของชาวมลายูหัวรุนแรง²

เมื่ออังกฤษได้รับการต่อต้านจากทุกฝ่าย จึงยกเลิกการปกครองแบบสหภาพมลายูและได้ประกาศจัดตั้งสหพันธ์มลายู (Federation of Malaya) ขึ้นในวันที่ 7 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1948³ ซึ่งมีระบอบการปกครองแบบพระมหากษัตริย์อยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญมี 2 สภา คือ สภาสมาญและสภาสูงสำหรับสภาสมาญสมาชิกได้รับเลือกตั้งมาทั้งหมด ส่วนสภาสูงนั้นสมาชิกครึ่งหนึ่งได้รับการแต่งตั้ง และอังกฤษมีนโยบายสนับสนุนชาวมลายู เช่น การสงวนที่ดินบางส่วนไว้สำหรับชาวมลายู สงวนตำแหน่งต่างๆ ในหน่วยราชการของมลายูให้แก่ชาวมลายูเท่านั้น และให้สิทธิเข้ารับทุนเล่าเรียนและทุนช่วยเหลือในด้านการศึกษแก่ชาวมลายู ทำให้ชาวมลายูมีโอกาสดีกว่าชาวจีนและชาวอินเดีย หลังการจัดตั้งสหพันธ์มลายูพรรคคอมมิวนิสต์มลายู (Malayan Communist Party) ไม่เห็นด้วยและประกาศขับไล่อังกฤษโดยใช้ยุทธวิธีการรบแบบกองโจร รัฐบาลจึงประกาศภาวะฉุกเฉินทั่วประเทศในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1948⁴ และทำการปราบปรามคอมมิวนิสต์ด้วยการล่าสังหาร ใช้วิธีการทางจิตวิทยา การแก้ไขปัญหาด้านเศรษฐกิจและทางการเมืองควบคู่กันไป

ใน ค.ศ. 1951 ดาโต๊ะ ออนัน บิน จาร์ฟา ลาออกจากความเป็นหัวหน้าพรรคอัมโน ผู้ที่ได้รับเลือกเป็นหัวหน้าพรรคอัมโนคนต่อมาคือ ตนกู อับดุล ราห์มาน ที่ประกาศจะดำเนินตามนโยบายดั้งเดิมของพรรคอัมโนในการรักษาสิทธิพิเศษของชาวมลายู และสร้างเอกภาพทางการเมืองด้วยการร่วมมือกับ ตัน เซ็ง ล็อค (Tan Cheng Lock) หัวหน้าพรรคสมาคมชาวจีนมลายูหรือเอ็มซีเอ (Malayan Chinese Association / MCA) เพื่อลงสมัครรับเลือกตั้งที่อังกฤษจะจัดให้มีการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขึ้นในนามพรรคพันธมิตร⁵ (Alliance Party) เพราะต้องการให้อังกฤษเห็นว่ามีเอกภาพทางการเมือง พร้อมทั้งจะปกครองตนเองภายใต้เงื่อนไขการให้

¹ชูลีพร พงศ์สุพัฒน์ (2539) ตนกู อับดุล ราห์มาน ใน *สารานุกรมประวัติศาสตร์สากลสมัยใหม่ เอเชียเล่ม 1 อักษร A-B* หน้า 25

²แหล่งเดิม หน้า 26

³อุษณีย์ กรรณสูตร, และพัชรี สีโรรส (2515, มกราคม) อิทธิพลของยุคอาณานิคมต่อการพัฒนาทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมกรณีมาเลเซีย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย *รัฐศาสตร์นิเทศ* 7(1) 49

⁴ทิพย์อุบล ดาบสุวรรณ (2518) *ประวัติศาสตร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้* 2 หน้า 164

⁵ศิวพร ชัยประสิทธิ์กุล (2531) *ประวัติศาสตร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้โดยสังเขป* หน้า 170

เอกราชของอังกฤษที่ว่า พรรคการเมืองที่อังกฤษจะมอบอำนาจการปกครองให้มันอย่างน้อยต้องเป็นพรรคที่เป็นตัวแทนของ 2 เชื้อชาติ¹

นอกจากนี้ ตนกู อับดุล ราห์มาน ยังมีความเห็นว่าความร่วมมือระหว่างพรรคการเมือง ซึ่งเป็นตัวแทนของกลุ่มชนแต่ละเชื้อชาติในระดับผู้นำด้วยกัน แม้จะต่างเชื้อชาติแต่สามารถทำความเข้าใจในนโยบายหลักได้² จากนั้นผู้นำแต่ละกลุ่มจึงมีหน้าที่ที่จะต้องไปหาเสียงสนับสนุนจากแต่ละชุมชน ซึ่งจะทำได้ง่ายกว่าการเรียกร้องให้ประชาชนสนับสนุนผู้นำที่เป็นคนต่างเชื้อชาติ ผลคือทำให้ในค ศ 1952 พรรคพันธมิตร ชนะการเลือกตั้งที่สลังงอร์ ซึ่งเป็นกาเลือกตั้งในระดับท้องถิ่น³

ในระหว่าง ค ศ 1952-1953 ปรากฏว่าจากการเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลทั่วทั้งมลายู จำนวน 124 ที่นั่ง พรรคพันธมิตรได้ชัยชนะถึง 94 ที่นั่ง ถึงแม้ว่าจะเป็นกาเลือกตั้งในระดับท้องถิ่น นับเป็นครั้งแรกที่พรรคการเมืองต่างๆ เริ่มแข่งขันกันเอง ซึ่งในค ศ 1953 ตนกู อับดุล ราห์มาน พยายามเจรจากับอังกฤษให้สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งสหพันธ์ (Federal Legislative Council) ได้รับการเลือกตั้งในระดับชาติจากคนทั้งประเทศแทนการแต่งตั้ง แต่อังกฤษบ่ายเบี่ยงเพราะอังกฤษรู้ดีว่าหากปล่อยให้มีการเลือกตั้งระดับชาติ ประชาชนจะพากันเรียกร้องการปกครองตนเองทันที อังกฤษได้แก้ปัญหาด้วยการต่อรอง ประนีประนอม โดยเสนอแต่งตั้งคณะบริหารประเทศทั้ง 15 คนให้เป็นหัวหน้ากระทรวง ทบวงกรมต่างๆ มีตำแหน่งเป็นรัฐมนตรี มีส่วนร่วมในการบริหารปกครองและรับผิดชอบนโยบายของชาติร่วมกัน คล้ายระบอบรัฐสภาของอังกฤษ รัฐมนตรีแต่ละคนจะรับผิดชอบในกระทรวงใดกระทรวงหนึ่ง ขึ้นตรงต่อข้าหลวงใหญ่แต่เป็นผู้รักษาผลประโยชน์ให้กระทรวงของตนในสภานิติบัญญัติ⁴

ในต้นค ศ 1954 รัฐมนตรีอาณานิคมของอังกฤษปฏิเสธไม่ยอมเจรจากับ ตนกู อับดุล ราห์มาน และตัน เซ็ง ลีออค เกี่ยวกับปัญหาการเลือกตั้งระดับสหพันธ์ และปัญหารัฐธรรมนูญในเดือนกันยายน ค ศ 1954 สมาชิกรัฐสภาอังกฤษ 5 คน มาสำรวจเหตุการณ์ในมลายู มีความเห็นว่า ชาวมลายูยังไม่พร้อมที่จะปกครองตนเอง เนื่องจากยังขาดความเป็นเอกภาพของชาติ ควรใช้เวลาอีก 10-20 ปี แต่ ตนกู อับดุล ราห์มาน และสมาชิกพรรคอัมโน ยืนยันว่า

¹วิทยา สุจริตธนาภิรักษ์ (2516, ตุลาคม) พรรคการเมืองและการอบรมทางการเมือง กรณีของมาเลเซีย สมัยก่อนได้รับเอกราช *วารสารสังคมศาสตร์* 10(4) 78

²ซูลีพร พงศ์สุพัฒน์ (2539) *เล่มเดิม* หน้า 27

³เฉลิม คำนาย (2520) *ประวัติศาสตร์เอเชียอาคเนย์* หน้า 279

⁴อุษณีย์ วรรณสุต, และพัชรี สิโรต (2515, มกราคม) *เล่มเดิม* 7(1) 50-51

สมาชิก 52 คน ในจำนวน 98 คน จะต้องมาจากการเลือกตั้งระดับสหพันธ์ ทำให้รัฐบาลอังกฤษเริ่มลังเลใจ

ใน ค ศ 1954 พรรคสภาชาวอินเดียมลายูหรือเอ็มไอซี (Malayan Indian Congress / MIC) ได้เข้าร่วมกับพรรคพันธมิตร ตนกู อับดุล ราห์มาน หวังว่าการรวมพรรคอัมโน พรรคเอ็มซีเอ และพรรคเอ็มไอซี ไว้ด้วยกันจะได้รับการสนับสนุนจากชาวมลายู ชาวจีนและชาวอินเดียนในสหพันธ์มลายูจำนวนมากเป็นการเพิ่มความแข็งแกร่งให้แก่พรรคพันธมิตร ที่สำคัญทำให้อังกฤษเห็นว่า มลายูมีเอกภาพสามารถจัดการปกครองตนเองได้ ไม่ยุ่งยากเมื่อได้รับเอกราช ต่อมาใน ค ศ 1955 อังกฤษตกลงให้มีการเลือกตั้งทั่วไประดับสหพันธ์เป็นครั้งแรก² พรรคพันธมิตรชนะการเลือกตั้งระดับชาติอย่างงดงาม โดยได้ที่นั่งในสภาถึง 51 ที่นั่งจาก 52 ที่นั่ง ตนกู อับดุล ราห์มาน ได้เป็นนายกรัฐมนตรี หลังจากรับตำแหน่งหัวหน้ารัฐบาลสหพันธ์มลายู ตนกู อับดุล ราห์มาน ได้ประกาศนิรโทษกรรมแก่ผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ที่เข้ามาสวมมิกัดี³ และตกลงใจจะเปิดการเจรจากับ จิน เป็ง (Chin Peng) เลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์มลายูที่โรงเรียนแห่งหนึ่งในเมืองบาลิง (Baling) รัฐเปรัก ในวันที่ 28-29 ธันวาคม ค ศ 1955⁴ แต่การเจรจาประสบความสำเร็จล้มเหลวเนื่องจาก จิน เป็ง ไม่ยอมรับเงื่อนไขการมอบตัวที่ฝ่ายรัฐบาลเสนอมา รัฐบาลจึงยังคงดำเนินการปราบปรามคอมมิวนิสต์มลายูต่อไป

ตลกู อับดุล ราห์มาน ตระหนักดีว่าการต่อสู้กับคอมมิวนิสต์ได้นั้น ฝ่ายรัฐบาลต้องมีรากฐานทางเศรษฐกิจที่มั่นคง จึงจะสามารถเอาชนะคอมมิวนิสต์ได้จึงได้กำหนดแผนพัฒนาเศรษฐกิจ 5 ปี⁵ ฉบับที่ 1 ใน ค ศ 1956 โดยมุ่งพัฒนาเศรษฐกิจของมลายูโดยมีส่วนร่วมให้ดีขึ้น เน้นการพัฒนาทางการเกษตร ซึ่งเป็นที่มาของรายได้หลักของประเทศ เร่งการผลิตยางพารา น้ำมันปาล์ม และดีบุก และปรากฏว่าในระยะเวลาดังกล่าว สหรัฐอเมริกากำลังก้วานซื้อยางพารา และดีบุก เพื่อเก็บสะสมไว้ในยามฉุกเฉิน ทำให้มีความต้องการยางพาราและดีบุกจำนวนมากจากตลาดโลก อันมีผลทำให้ฐานะทางเศรษฐกิจของมลายูโดยมีส่วนร่วมดีขึ้น

¹ ดี จี อี ฮอลส์ (2522) *ประวัติศาสตร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เล่ม 2* หน้า 1077

² ศิวพร ชัยประสิทธิ์กุล (2531) *เล่มเดิม* หน้า 170

³ โนเอล บาร์เบอร์ (2518) *สงครามของพวกสุนักรับใช้* แปลโดย สมโภชน์ วิไลจิตต์, และสุวิทย์ สุวรรณ หน้า 441-442

⁴ กิตติ รัตนฉายา (2528) *ดับไฟได้กับพรรคคอมมิวนิสต์มลายู* หน้า 17

⁵ ไสว กลันทกานนท์ (2508) *วิวัฒนาการของมาลายา หนังสืออนุสรณ์เนื่องในงานสถาปนา ๖๐ ปี นายทองคำ กลันทกานนท์ ณ วัดมกุฏกษัตริยาราม วันที่ 9 มิถุนายน พุทธศักราช 2508* หน้า 39-44

ใน ค.ศ 1956 ตงกู อับดุล ราห์มาน ได้เจรจากับอังกฤษเรื่องเอกราชของมลายู โดยมีผู้แทนจากพรรคพันธมิตร และผู้แทนของสุลต่านเข้าร่วมประชุม มีข้อตกลงว่ามลายูจะเป็นเอกราชโดยอยู่ในเครือจักรภพ ยอมให้อังกฤษยังคงมีฐานทัพอยู่ในมลายู¹ และมีการแต่งตั้งคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ ประธานคือ ลอร์ด รีด (Lord Reid) และสมาชิกจากอังกฤษ ออสเตรเลีย อินเดียและปากีสถาน ประเทศละ 1 คน เนื้อหาของรัฐธรรมนูญมีมาตรการที่จะสร้างความเป็นเอกภาพให้เกิดขึ้นพร้อมกับการรักษาสติธิของชาวมลายูในฐานะเจ้าของประเทศดั้งเดิมด้วยเหตุนี้ จึงนับเป็นความสำเร็จของ ตงกู อับดุล ราห์มาน ที่สามารถชักชวนให้ผู้นำกลุ่มต่าง ๆ ยอมรับรัฐธรรมนูญฉบับนี้การประกาศเอกราชให้แก่ประเทศสหพันธมลายู จึงดำเนินไปอย่างเรียบร้อยในวันที่ 31 สิงหาคม ค.ศ 1957² พรรคพันธมิตรเป็นผู้จัดตั้งรัฐบาล ตงกู อับดุล ราห์มาน ได้เข้ารับตำแหน่งนายกรัฐมนตรีคนแรก

ในเดือนมิถุนายน ค.ศ 1961 ตงกู อับดุล ราห์มาน ได้ประกาศแนวความคิดที่จะนำสิงคโปร์ ซาบาห์ (Sabah) บรูไน (Brunei) และซาราวัก (Sarawak) เข้าร่วมกับสหพันธมลายู³ ตงกู อับดุล ราห์มาน เชื่อว่าการดึงสิงคโปร์เข้าร่วมสหพันธ์เป็นวิธีป้องกันสิงคโปร์มิให้ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของขบวนการคอมมิวนิสต์หลังได้รับเอกราช และจะทำให้ฐานเศรษฐกิจของสหพันธมลายูแข็งแกร่งขึ้น ส่วนความเกรงกลัวของชาวมลายูว่าการรวมสิงคโปร์จะทำให้จำนวนชาวจีนเพิ่มขึ้น ตงกู อับดุล ราห์มาน ได้แก้ไขโดยการนำประชากรเชื้อชาติมลายูในซาบาห์ ซาราวัก และบรูไน มาสร้างสมดุล การรวมรัฐมลายูให้ใหญ่ขึ้นทำให้สหพันธมลายูเกิดความตึงเครียดอย่างรุนแรงกับอินโดนีเซียที่ประกาศนโยบายเผชิญหน้ากับมลายู⁴ และฟิลิปปินส์ที่อ้างสิทธิ์ว่าบอร์เนียวเหนือหรือซาบาห์เป็นของตน⁵ ทำให้องค์การสหประชาชาติต้องเข้าไปสำรวจความคิดเห็นของประชาชน

ในวันที่ 15 กันยายน ค.ศ 1963 เลขาธิการองค์การสหประชาชาติ ประกาศว่าประชาชนส่วนใหญ่ในซาราวักและซาบาห์ สนับสนุนการเข้าร่วมกับสหพันธมลายู ดังนั้นในวันที่

¹ทิพย์อุบล ดาบสุวรรณ (2518) *เล่มเดิม* หน้า 167

²*แหล่งเดิม* หน้า 167

³เชิดชาย เหล่าหล้า, และธนนิติ เศรษฐบุตร (2514) *การปกครองและการเมืองของประเทศต่างๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้* หน้า 126

⁴*แหล่งเดิม* หน้า 127

⁵ทิว จุลละทรัพย์ (2513) การเมืองและการปกครองของประเทศต่างๆ ในเอเชีย ใน *หนังสืออนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ ชุนคงฤทธิศึกษาการ ม ว ม , ปช , ปม ณ เมรุหน้าพลับพลาอิสริยาภรณ์ วัดเทพศิรินทราวาส วันที่ 16 มีนาคม พุทธศักราช 2513* หน้า 36

16 กันยายน ค.ศ. 1963 จึงได้มีการสถาปนาสหพันธรัฐมาเลเซียขึ้น ซึ่งประกอบด้วยสหพันธ์มลายู สิงคโปร์ ซาราวัก และซาบฮ์ ส่วนบรูไนนั้นตัดสินใจไม่เข้าร่วม¹ ต่อมาสิงคโปร์ขอแยกตัวออกเป็นอิสระในวันที่ 9 สิงหาคม ค.ศ. 1965²

ในวันที่ 13 พฤษภาคม ค.ศ. 1969 เกิดเหตุการณ์จลาจลระหว่างชาวมลายูกับชาวจีน การต่อสู้ลุกลามไปทั่วกรุงกัวลาลัมเปอร์ รัฐบาลต้องประกาศใช้กฎอัยการศึก เพื่อควบคุมสถานการณ์ เป็นเหตุให้ ตงกู อับดุล ราห์มาน ได้ประกาศลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ใน ค.ศ. 1970³

ตลอดระยะเวลา 19 ปี นับตั้งแต่ได้รับเลือกเป็นหัวหน้าพรรคอัมโน และเป็นหัวหน้ารัฐบาลบริหารประเทศ ตงกู อับดุล ราห์มาน ได้พยายามดำเนินนโยบายเรียกธงเอกราชให้กับมลายู ด้วยการสร้างเอกภาพของชาติที่เป็นพหุสังคม ด้วยการร่วมมือกับพรรคของชาวมลายูเชื้อสายจีนและชาวมลายูเชื้อสายอินเดีย แต่ยังคงยึดมั่นในคำขวัญที่ว่า “มลายูสำหรับชาวมลายู” จึงสนับสนุนการปราบปรามคอมมิวนิสต์ การยกระดับการศึกษาสำหรับชาวมลายู อันเป็นแนวทางที่จะช่วยให้ชาวมลายูสามารถแข่งขันกับชาวจีนและอินเดียในทางเศรษฐกิจ โดยหวังว่าความเป็นธรรมทางเศรษฐกิจจะช่วยลดความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติได้ กำหนดให้วิชาภาษามลายูเป็นวิชาบังคับในหลักสูตรการเรียนของทุกโรงเรียน ทั้งนี้เพื่อจะปั้นเยาวชนรุ่นใหม่ให้รับภาษาและพื้นฐานวัฒนธรรมเดียวกันและจะได้เรียนรู้การอยู่ร่วมสังคมเดียวกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาบทบาทและความคิดทางการเมืองและเรื่องราวเกี่ยวกับการเรียกธงเอกราชรวมทั้งการรวมชาติมาเลเซีย ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสมัยของ ตงกู อับดุล ราห์มาน เพื่อเป็นการประมวลเหตุการณ์ทางการเมืองในช่วงระยะเวลา ค.ศ. 1951-1970 ซึ่งอาจจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจจะศึกษาค้นคว้าต่อไป

¹ตระกูล ทองมิตร (2513, ธันวาคม) ประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย *สารประชาชน* 7(327) 30-31

²เฉลิม คำผาย (2520) *เดมเดิม* หน้า 283

³ตระกูล ทองมิตร (2513, กันยายน) มาเลเซีย *สารประชาชน* 7(324) 15

เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1 กรุณา กาญจนประภากุล (2537) *วิวัฒนาการของความคิดเกี่ยวกับคำว่า “เมอลายู” ในประวัติศาสตร์มลายู* สารนิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต (ประวัติศาสตร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้) กรุงเทพฯ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ถ่ายเอกสาร ในงานวิจัยฉบับนี้ ศึกษาความเปลี่ยนแปลงในความหมายของคำว่า “เมอลายู” ในประวัติศาสตร์ของดินแดนบนคาบสมุทรมลายูที่ประกอบกันเป็นประเทศมาเลเซียปัจจุบัน ตั้งแต่ช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 15 ถึงคริสต์ศตวรรษที่ 20

2 นันทวิวัฒน์ สามารถ (2522) *พรรคคอมมิวนิสต์มาลายัน ศึกษาความล้มเหลวในการปฏิวัติ* วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต (การปกครอง) กรุงเทพฯ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถ่ายเอกสาร ในงานวิจัยฉบับนี้ศึกษาสาเหตุความพ่ายแพ้ของพรรคคอมมิวนิสต์มาลายันในการต่อสู้กับฝ่ายรัฐบาลว่ามีปัจจัยอะไรบ้าง

3 พัชรินทร์ สอนฐิตะปัญญา (2529) *นโยบายการศึกษากับการสร้างเอกภาพในสังคมของประเทศมาเลเซีย* สารนิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต (ประวัติศาสตร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้) กรุงเทพฯ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ถ่ายเอกสาร ในงานวิจัยฉบับนี้ศึกษานโยบายและแนวทางแก้ไขปัญหาพหุสังคมของรัฐบาล ด้วยการสร้างเอกภาพ เพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวของประชาชนในประเทศ เพื่อให้เกิดความสำนึกในความเป็นพลเมืองของประเทศมาเลเซีย

4 วรณศิริ วัฒนอาภรณ์ชัย (2530) *การสะสมทุนของชาวจีนในมลายู ค.ศ 1819-1900* สารนิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต (ประวัติศาสตร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้) กรุงเทพฯ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ถ่ายเอกสาร ในงานวิจัยฉบับนี้ศึกษาปัจจัยการส่งเสริม โดยเฉพาะโครงสร้างของสังคมมลายู อิทธิพลของระบบ ทุนนิยมและการเปิดเมืองท่าที่สิงคโปร์ รวมทั้งความสามารถปรับตัวเข้ากับสภาวะเศรษฐกิจ ระดมทุนที่สะสมไว้ไปลงทุนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5 สมมาตร เพ็ญสุตร (2530) *พัฒนาการของกลุ่มอิสลามนิยมในมาเลเซียตะวันออกเฉียงเหนือระหว่าง ค.ศ 1900-1957* สารนิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต (ประวัติศาสตร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้) กรุงเทพฯ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ถ่ายเอกสาร ในงานวิจัยฉบับนี้ศึกษาพัฒนาการของขบวนการศาสนาอิสลาม ในคาบสมุทรมลายู เป็นลักษณะของการต่อสู้เพื่อ

รักษาสถาณภาพของชาวพื้นเมืองที่เกิดจากการขยายอิทธิพลจากตะวันตกเข้ามาในคาบสมุทรมลายูระหว่าง ค.ศ 1900-1957

ความมุ่งหมายของการวิจัย

- 1 ศึกษาความคิดทางการเมืองของ ตนกู อับดุล ราห์มาน ในฐานะผู้นำของมาเลเซีย
- 2 ศึกษาวิเคราะห์บทบาททางการเมืองของ ตนกู อับดุล ราห์มาน ในการเคลื่อนไหวเพื่อต่อสู้เรียกร้องเอกราชจากอังกฤษ ตลอดจนการดำเนินการเพื่อเอกราช และการรวมชาติมาเลเซีย

ความสำคัญของการวิจัย

- 1 ทำให้ทราบความคิดทางการเมืองของ ตนกู อับดุล ราห์มาน ในฐานะผู้นำของมาเลเซีย
- 2 ทำให้ทราบบทบาททางการเมืองของ ตนกู อับดุล ราห์มาน ในการเคลื่อนไหวเพื่อต่อสู้เรียกร้องเอกราชจากอังกฤษ ตลอดจนการดำเนินการเพื่อเอกราช และการรวมชาติมาเลเซีย

ขอบเขตของการวิจัย

ศึกษาบทบาทและความคิดทางการเมืองในการนำมาเลเซียไปสู่เอกราชและการรวมดินแดนที่มีชนชาติต่างๆให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของ ตนกู อับดุล ราห์มาน นับตั้งแต่ได้รับเลือกเป็นหัวหน้าพรรคอัมโน ในค.ศ 1951 จนถึงการลาออกจากตำแหน่งทางการเมืองในค.ศ 1970

วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้ใช้วิธีการวิจัยทางประวัติศาสตร์ และนำเสนอรายงานแบบพรรณนาวิเคราะห์ ข้อมูลที่นำมาใช้ในการวิจัยเป็นเอกสารสิ่งตีพิมพ์และข้อมูลสารสนเทศ

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

- 1 สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- 2 สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- 3 ห้องสมุดสถานเอกอัครราชทูตมาเลเซีย

- 4 ห้องสมุดคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- 5 ห้องสมุดคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- 6 สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศิลปากร
- 7 สำนักหอสมุดปริทัศน์ พนมยงค์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

บทที่ 1

สภาพของคาบสมุทรมลายูภายใต้การปกครองของอังกฤษ

จากความมุ่งหวังของอังกฤษในการติดต่อทำการค้ากับจีน ทำให้อังกฤษต้องการควบคุมดินแดนตามเส้นทางการค้ากับจีน ซึ่งคาบสมุทรมลายูเป็นดินแดนหนึ่งที่อังกฤษต้องการและได้เข้าควบคุมเป็นผลสำเร็จ อังกฤษได้จัดการปกครองมลายูด้วยวิธีการแบ่งแยกและปกครอง (Divide and Rule) โดยให้มีการอพยพชาวจีนและชาวอินเดียเข้าสู่มลายู ทำให้เกิดพหุสังคมในดินแดนมลายู ชาวจีนและชาวอินเดียได้เข้ามา มีบทบาทสำคัญในด้านต่าง ๆ แทนชาวมลายู โดยเฉพาะบทบาทของชาวจีนในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองที่ญี่ปุ่นได้เข้าครอบครองมลายู ภายหลังสงครามโลกครั้งที่สองอังกฤษได้กลับเข้ามาปกครองมลายูอีกครั้งโดยนำรูปแบบการปกครองแบบสหภาพมลายูมาใช้ปกครองดินแดนมลายู แต่ชาวมลายูไม่ยอมรับจึงรวมตัวกันคัดค้านนับเป็น การรวมตัวกันของชาวมลายูเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของชาวมลายูในดินแดนมลายู

1.1 การปกครองรัฐมลายูในระหว่างเป็นอาณานิคมของอังกฤษ

ในระยะแรกอังกฤษสนใจดินแดนในคาบสมุทรมลายูเพื่อผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ อังกฤษซึ่งได้ครอบครองอินเดียอยู่แล้ว และต้องการขยายเส้นทางการติดต่อการค้ากับจีน อังกฤษเห็นว่าคาบสมุทรมลายูเหมาะที่จะเป็นที่พักจอดเรือและซ่อมแซมเรือ จึงได้ขยายอิทธิพลเข้ามายังคาบสมุทรมลายู เริ่มจากการขอเช่าเกาะปีนังจากสุลต่านรัฐเคดาห์เมื่อ ค.ศ. 1786 และได้เจรจาซื้อเกาะสิงคโปร์จากสุลต่านรัฐยะโฮร์เมื่อ ค.ศ. 1819 จากนั้นอังกฤษและฮอลันดาได้ทำสนธิสัญญาแบ่งเขตอิทธิพลเมื่อ ค.ศ. 1824 โดยอังกฤษได้ปกครองมะละกาและไม่ขยายอิทธิพลเข้าไปยังเขตอิทธิพลของฮอลันดาคือหมู่เกาะต่าง ๆ ในอินโดนีเซีย ส่วนฮอลันดาต้องไม่ขยายอิทธิพลเข้าไปยังคาบสมุทรมลายูซึ่งเป็นเขตอิทธิพลของอังกฤษ ต่อมาอังกฤษได้ดินแดนที่อยู่ในการปกครองของไทยคือ ไทบุรีหรือเคดาห์ ปะลิส กลันตัน และตรังกานู ตามสนธิสัญญาที่ทำกับไทย

เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนที่อังกฤษให้ไทยกู้เงินสี่ล้านปอนด์ เพื่อใช้ในการสร้างทางรถไฟสายใต้ และอังกฤษก็ยอมคืนสิทธิสภาพนอกอาณาเขตในด้านการศาล แต่ไทยจะต้อง

ไม่ให้ประเทศใด ยกเว้นอังกฤษเช่าดินแดนไทยที่อยู่ได้ ราชบุรีลงไป¹

อังกฤษได้ขยายอิทธิพลเข้าครอบครองดินแดนบนคาบสมุทรมลายูทั้งหมดในค.ศ. 1909 สุลต่านรัฐต่าง ๆ ในคาบสมุทรมลายูไม่ได้ต่อต้านการอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ เพราะก่อนที่จะตกอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ สุลต่านในรัฐต่าง ๆ ก็มีความขัดแย้งกันเองและการเข้ามาปกครองของอังกฤษนั้นไม่มีผลกระทบต่อบทบาทหน้าที่ของสุลต่าน เมื่ออังกฤษเข้ามายึดครองคาบสมุทรมลายูได้แบ่งรูปแบบการปกครองรัฐต่าง ๆ คือ

1 รัฐที่อังกฤษเข้าทำการปกครองโดยตรง (Straits Settlements) ประกอบด้วย สิงคโปร์ ปีนังและมะละกา โดยเป็นอาณานิคมของอังกฤษ สิงคโปร์กลายเป็นเมืองท่าเรือเสรีที่มีความสำคัญที่สุด เป็นท่าเรือที่ชาติต่างๆเข้ามาจอดพักรับส่งสินค้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีการเปิดใช้ คลองสุเอซ (Suez Canal) อังกฤษมุ่งหวังในด้านผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ การติดต่อค้าขาย โดยอังกฤษจะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องอื่น ๆ ของคาบสมุทรมลายู ปล่อยให้ทำหน้าที่ของ ชาวพื้นเมือง สิ่งที่อังกฤษสนใจมากที่สุดคือดีบุก และคาบสมุทรมลายูสามารถสนองต่อความต้องการของอังกฤษได้เป็นอย่างดี

2 การปกครองแบบสหพันธรัฐมลายู (Federated Malay States) มีสุลต่านเป็นผู้ปกครอง มีอิสระแก่กัน มีข้าหลวงอังกฤษประจำรัฐให้คำแนะนำในด้านการบริหาร ได้แก่ เบร์ค สลิ่งฮอร์ ปะหัง และเนกรีเซมบิลัน อังกฤษได้ส่งเสริมเร่งพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อให้รัฐแต่ละรัฐมีความเจริญเท่าเทียมกัน โดยใช้ระบบช่วยเหลือกันในระหว่างรัฐทั้ง 4 โดยเฉพาะรัฐปะหังที่ยากจนที่สุดได้รับการช่วยเหลือก่อนรัฐอื่น

3 รัฐที่อยู่นอกสหพันธรัฐมลายู (Unfederated Malay States) สุลต่านปกครองเอง มีข้าหลวงประจำให้คำปรึกษาขึ้นตรงต่อข้าหลวงใหญ่ที่สิงคโปร์ ประกอบด้วย กลันตัน ตรังกานู เคดาห์ ปะลิส และยะโฮร์ มีความเป็นอิสระมากกว่ารัฐสองรูปแบบข้างต้น²

จากรูปแบบการปกครองดังกล่าวของอังกฤษ เป็นการรวมอำนาจการปกครองไว้ที่ข้าหลวงที่อังกฤษส่งมาประจำรัฐต่าง ๆ มิได้ทำหน้าที่เป็นเพียงที่ปรึกษาหรือให้คำแนะนำเท่านั้น แต่ได้ เข้ามาบริหารการปกครองเสียเอง การที่สุลต่านรัฐต่างๆไม่มีหน้าที่ต่อต้านเพราะอังกฤษได้สร้างความเจริญด้านสาธารณูปโภคและความเจริญในด้านเศรษฐกิจให้กับรัฐต่าง ๆ ที่สำคัญคือยังคงไว้ซึ่งฐานะอำนาจและชื่อเสียงของสุลต่าน

¹ชัยโชค จุลศิริวงศ์ (2546) *การเมืองการปกครองของมาเลเซีย* หน้า 222

²จงจิต อรรถยุกติ (2547) *มาเลเซีย* หน้า 35

ภาพที่ 1 คาบสมุทรมลายู ใน ค.ศ 1873
 ที่มา แมรี ซี เทิร์นบูลล์ (2540) *ประวัติศาสตร์มาเลเซีย สิงคโปร์และบรูไน* แปลโดย
 ทองสุก เกตุโรจน์ หน้า 325

12 การอพยพของชาวจีนเข้าสู่มลายู

จากการที่อังกฤษเข้ามามีอิทธิพลในคาบสมุทรมลายูเพื่อผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ เพราะอังกฤษได้มาลงทุนในด้านการเกษตรกรรม ด้านอุตสาหกรรมเหมืองแร่ดีบุก ซึ่งกิจการเหล่านี้ต้องอาศัยแรงงานเป็นจำนวนมาก อังกฤษได้ชักชวนชาวมลายูให้เข้ามาเป็นลูกจ้างแรงงานในกิจการของชาวอังกฤษ แต่ชาวมลายูไม่สนใจเพราะพอใจกับความเป็นอยู่ของตนอยู่แล้ว ความจำเป็นดังกล่าวทำให้อังกฤษได้ชักชวนชาวจีนให้เข้ามาตั้งถิ่นฐานในมลายู เป็นผลให้ชาวจีนจำนวนมากได้อพยพหลังไหลเข้ามาในมลายูในระยะต่อมา ซึ่งบางคนได้ชักชวนญาติพี่น้องในแผ่นดินใหญ่ให้เข้ามาตั้งถิ่นฐานในมลายู ชาวจีนส่วนใหญ่ที่เดินทางเข้ามาในมลายูเป็นผู้ที่อยู่ทางตอนใต้ของประเทศจีน ซึ่งเป็นดินแดนที่มีประชากรอาศัยอยู่หนาแน่นและยากจนในแถบมณฑลกวางตุ้ง ไหล่ล่า ฮกเกี้ยน กวางสี¹ การอพยพออกนอกประเทศของชาวจีนทางภาคใต้สาเหตุส่วนหนึ่งมาจากความไม่พอใจในการปกครองของราชวงศ์แมนจูหรือราชวงศ์ชิงอยู่แล้ว ชาวจีนที่อพยพเข้ามาอยู่ในมลายู ตลอดจนบุตรหลานที่เกิดในภายหลัง ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในรัฐทางฝั่งตะวันตกของคาบสมุทรมลายู ซึ่งเป็นบริเวณของการเพาะปลูก การค้าและอุตสาหกรรม โดยหวังว่าการมาอยู่ในมลายูจะมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีกว่าอยู่ในจีน²

การที่ชาวจีนในมลายูขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จึงถือว่าอังกฤษเป็นผู้ที่มีส่วนชักชวนชาวจีนให้อพยพเข้ามาสู่คาบสมุทรมลายู สิงคโปร์ และปีนัง เมื่อเข้ามาตั้งถิ่นฐานในมลายูแล้วด้วยลักษณะนิสัยของคนจีนที่เป็นคนมีความขยัน อดทน ไม่เลือกงานทำงานได้ทุกอย่างจึงสามารถสร้างฐานะไปสู่ความร่ำรวย ในเวลาต่อมาจึงเป็นชนชาติที่กุมธุรกิจและเศรษฐกิจของประเทศ³

การอพยพของชาวจีนสู่ดินแดนคาบสมุทรมลายูในระยะแรกนั้นยึดถือมลายูเป็นเพียงแหล่งทำมาหากิน เมื่อทำงานเก็บเงินมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นก็หวังที่จะกลับไปแผ่นดินจีนซึ่งเป็นบ้านเมืองของตน⁴ และจากการที่อังกฤษได้ใช้นโยบายแบ่งแยกและปกครอง ซึ่งเปิดโอกาสให้

¹ สุทัศน์ นำนุสนธิสันติ (2518, มกราคม-มีนาคม) ชาวจีนในมาเลเซีย(ตอนที่ 1) *รัฐศาสตร์นิเทศ* 10(3) 16-17

² นันทิวัดมนี สามารถ (2522) *พรรคคอมมิวนิสต์มาลายัน ศึกษาความล้มเหลวในการปฏิวัติ* วิทยาลัยรัฐศาสตร์มหาวิทยาลัย (การปกครอง) กรุงเทพฯ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หน้า 13

³ แหล่งเดิม หน้า 14

⁴ ทิพย์อุบล ดาบสุวรรณ (2518) *เล่มเดิม* หน้า 156

ชาวจีนเข้ามาลงทุนประกอบธุรกิจต่าง ๆ อย่างเสรี ส่วนอำนาจทางการเมืองการปกครองยังคงเป็นของชาวมลายูในฐานะเป็นเจ้าของประเทศ¹ ชาวจีนที่อพยพเข้ามาในมลายูส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นพ่อค้า นักธุรกิจ กรรมการในเหมืองแร่ นอกจากนี้ยังทำอาชีพเกษตรกรรม เช่นในปีนังชาวจีนที่เข้ามาตั้งถิ่นฐานได้มีการปลูกผัก ผลไม้ มะพร้าว กาแฟ และได้มีการเลี้ยงสัตว์สำหรับเป็นอาหารคือ หมู เป็ด ไก่ ที่สำคัญชาวจีนเหล่านี้ได้รับการส่งเสริมให้ปลูกพริกไทย โดยเฉพาะที่รัฐยะโฮร์ ซึ่งมีการปลูกพริกไทยเป็นจำนวนมาก การเพาะปลูก เลี้ยงสัตว์ของชาวจีนเหล่านี้ให้ผลประโยชน์ต่อชาวจีนเป็นอย่างมาก และรวดเร็วกว่าการทำนาที่ต้องอาศัยเวลา ชาวจีนเหล่านี้ได้นำผลผลิตของตนส่งไปจำหน่ายในชุมชน และส่งออกไปในภูมิภาคต่าง ๆ ทำให้มีการขยายการผลิตในลักษณะส่งออกมากกว่าการผลิตเพื่อบริโภคในครัวเรือนเหมือนอย่างชุมชนชาวมลายูพื้นเมืองที่ทำการเกษตรในลักษณะแบบยังชีพ พืชที่ชาวมลายูปลูกส่วนใหญ่ก็ได้แก่ผัก ผลไม้ มะพร้าว หวาย พริกไทย และยังมีกรจับปลาตามแม่น้ำ เลี้ยงวัว ควาย เป็ด ไก่ ไล่ตามบริเวณบ้านเพื่อบริโภคและไว้ใช้งาน ชาวมลายูได้เห็นการเพาะปลูกของชาวจีนเป็นลักษณะการผลิตเพื่อการส่งออก แต่ชาวมลายูมิได้คิดเปลี่ยนแปลงวิถีการดำเนินชีวิตของตน ยังคงดำเนินวิถีชีวิตแบบดั้งเดิม อังกฤษเองก็ได้ส่งเสริมการเกษตรของชาวมลายูเท่าที่ควร คงให้มีชีวิตความเป็นอยู่แบบดั้งเดิม² เช่นนั้น ต่อมาเมื่อพริกไทยและชาดำเป็นสินค้าที่ต้องการของตลาดโลก โดยเฉพาะชาดำที่มีประโยชน์ในอุตสาหกรรมฟอกหนัง อังกฤษต้องการเพิ่มผลผลิตเพื่อการส่งออก จึงชักชวนชาวจีนให้เข้ามาทำงานในไร่ขนาดใหญ่ของตนซึ่งทำให้แรงงานชาวจีนอพยพเข้าสู่คาบสมุทรมลายูเพิ่มมากขึ้น³ ชาวจีนที่อพยพเข้ามาอยู่ในคาบสมุทรมลายูจะรวมตัวกันอยู่ตามกลุ่มภาษาที่ใช้พูดตามถิ่นฐานบ้านเกิดที่ตนอพยพมาจากจีน การรวมตัวของชาวจีนเหล่านี้เป็นไปในลักษณะของสมาคมลับหรืออั้งยี่เพื่อดูแลทุกข์สุขของพวกตน⁴ ไม่ยอมผสมกลมกลืนเข้ากับชาวพื้นเมือง อีกทั้งชาวอังกฤษก็หวังเพียงให้ชาวจีนช่วยในการกอบโกยผลประโยชน์นี้ให้กับตน

ดังนั้นสมาคมลับจึงเข้ามาในคาบสมุทรมลายูพร้อมกับคนจีน ซึ่งเป็นสมาคมที่ถือกำเนิดขึ้นในประเทศจีน เมื่อคริสต์ศตวรรษที่ 17 เพื่อต่อต้านการปกครองของราชวงศ์แมนจูหรือราชวงศ์ชิงซึ่งเป็นชาวต่างชาติ สมาคมนี้มีชื่อว่า Triad Society สมาคมนี้ตั้งโดยพระวัดเล้าหลิน มี

¹ วรณศิริ วัฒนอาภรณ์ชัย (2534) *การสะสมทุนของชาวจีนในมลายู ค.ศ. 1819 - 1900* หน้า 20

² *แหล่งเดิม* หน้า 44

³ *แหล่งเดิม* หน้า 45

⁴ อุไร สิงห์พิบูลย์พร (2528, กันยายน-ธันวาคม) มาเลเซียการเมืองบนความแตกต่าง *เอเชียปริทัศน์*

จุดประสงค์ต้องการโค่นล้มราชวงศ์ชิงและฟื้นฟูราชวงศ์หมิง ซึ่งเป็นชาวจีนพื้นเมืองกลับคืนมา ปกครองจีนอีก สมาคม Triad Society มีสัญลักษณ์เป็นเครื่องหมายของสามเหลี่ยมด้านเท่า อันเป็นตัวแทนของสวรรค์ พิภพ และมนุษย์รวมกัน ดังนั้นในสมัยของการอพยพออกจากเมืองจีนในคริสต์ศตวรรษที่ 19 ผู้อพยพเหล่านี้ได้นำเอาชนบประเพณีและการจัดตั้งสมาคมต่าง ๆ ที่ตนร่วมเป็นสมาชิกอยู่ในเมืองจีนมาด้วย อย่างไรก็ตามสมาคมต่าง ๆ ซึ่งตั้งขึ้นในสเตรตส์เซทเทิลเมนต์ (Straits Settlement) เป็นครั้งแรกและต่อมาขยายไปตามเหมืองทองบาถู และในเหมืองดีบุก ในคาบสมุทรมลายูไม่ได้เป็นสมาคมที่มีจุดประสงค์ที่จะโค่นล้มราชวงศ์ชิงเหมือนในเมืองจีน ถึงแม้ว่าผู้อพยพมาตั้งถิ่นฐานในยุคแรก ๆ ยังมีอุดมการณ์ในทางการเมืองที่จะโค่นล้มราชวงศ์ชิงอยู่ก็ตาม สมาคมที่ตั้งขึ้นมีลักษณะเป็นสมาคมเพื่อการค้า สมาคมช่วยเหลือซึ่งกันและกันและเพื่อรักษาผลประโยชน์ทางการค้าร่วมกัน¹

นอกจากนี้สมาคมเหล่านี้ยังคงมีจุดประสงค์เพื่อให้ความช่วยเหลือด้านสวัสดิการแก่ผู้ที่เข้ามาอยู่ใหม่ จัดการให้ผู้ที่อพยพเข้ามาใหม่มาอยู่ในกฎระเบียบของสังคมที่ดำเนินอยู่ในขณะนั้น สมาคมต่าง ๆ มักจะให้เงินกู้ยืมสำหรับผู้ได้รับความเดือดร้อน และจัดให้ผู้อพยพเข้ามาใหม่ได้เข้าทำงานกับนายจ้างที่มั่นคง ชาวจีนที่อพยพมาอยู่ใหม่มีได้อยู่ในสมาคมเดียวกันหมด เพราะพวกเหล่านี้มาจากเมืองจีนคนละตำบล แต่ผู้อพยพเหล่านี้จะถูกบังคับให้เข้าร่วมกับสมาคมใดสมาคมหนึ่ง มีหัวหน้าสมาคมคือ Capitans China

สมาคมชาวจีนในมลายูมีอยู่ด้วยกันหลายสมาคม แต่มิได้หมายความว่าทุกสมาคมจะเป็นสมาคมลับ มีเพียงไม่กี่สมาคมที่เป็นสมาคมลับที่รู้จักกันแพร่หลายคือ สมาคมจีฮิน (Chee Hin) ซึ่งเป็นสมาคมลับที่ประกอบด้วยชาวจีนกวางตุ้งและชาวจีนแต้จิ๋ว ส่วนสมาคมไฮซัน (Hai San) เป็นสมาคมของชาวจีนแคะและฮกเกี้ยน² ในแต่ละสมาคมจะมีหัวหน้าสมาคมทำหน้าที่ดูแลคนในสมาคมของตนให้ดำรงรักษาชนบประเพณีวัฒนธรรม ตลอดจนติดต่อสัมพันธ์กับชาวจีนกลุ่มต่าง ๆ

ในค.ศ. 1867 ได้เกิดความขัดแย้งระหว่างสมาคมจีฮิน และไฮซัน ที่ต่างฝ่ายต่างต้องการเข้าไปมีอิทธิพลในเหมืองดีบุกในลารูตและสลังงอร์ จากความขัดแย้งได้ก่อให้เกิดสงครามกลางเมืองขึ้น ทำให้อังกฤษเข้ามาแทรกแซงโดยให้สมาคมต่าง ๆ ยื่นจดทะเบียนสมาคมเพื่ออังกฤษจะได้ควบคุม แต่ในทางปฏิบัติอังกฤษไม่สามารถควบคุมกิจกรรมต่าง ๆ ของสมาคมทั้งสองได้เลย

¹สุทัศน์ นาคพูนสุสันติ (2518, กรกฎาคม-กันยายน) บทบาททางการเมืองของชาวจีนในมาเลเซีย
รัฐศาสตร์นิเทศ 10(3) 113-114

²แหล่งเดิม หน้า 114

13 การอพยพของชาวอินเดียเข้าสู่มลายู

นอกเหนือจากการจ้างแรงงานชาวจีนดังกล่าวข้างต้นแล้ว ในไร่ของชาวอังกฤษยังว่าจ้างแรงงานของชาวอินเดียเข้ามาเป็นคนงาน ทำให้ชาวอินเดียอพยพเข้ามาอยู่ในคาบสมุทรมลายู เป็นชุมชนที่มีความสำคัญลำดับที่สามารถมาจากชาวจีน ชาวอินเดียที่อพยพเข้ามาเป็นชาวทมิฬ จากทางภาคใต้ของประเทศอินเดีย ศรีลังกาและปากีสถาน¹ นายจ้างชาวอังกฤษพอใจกับแรงงานชาวอินเดียมากเพราะอังกฤษปกครองอินเดียมาก่อน ทำให้พูดสื่อสารกันได้ง่ายและคุ้นเคยกับ การใช้แรงงานชาวอินเดียมากกว่าชาวจีนที่จะมีปัญหาในเรื่องภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร ชาวอินเดียที่อพยพมายังคาบสมุทรมลายูนอกจากจะเข้ามาทำงานในไร่การเพาะปลูกในโพรวินซ์เวลลีสลีย์ (Province Wellesley) ตรงข้ามเกาะปีนัง รัฐเนกรีเซมบิลัน และรัฐสลังงอร์แล้ว ชาวอินเดียยังเข้ามาเป็นคนงานสร้างทางรถไฟเป็นลูกจ้างทำงานในกระทรวงโยธาธิการของรัฐบาลอังกฤษ เป็นยามและตำรวจด้วย²

ในระยะแรกของการอพยพของชาวอินเดียเข้าสู่คาบสมุทรมลายูก็มีจุดประสงค์คล้ายกับชาวจีนที่มีได้คิดจะอยู่อย่างถาวร แต่ต้องการเข้ามาสร้างฐานะความเป็นอยู่ของตนให้ดีขึ้น เมื่อมีชีวิตที่ดีขึ้นจะเดินทางกลับบ้านเกิดเมืองนอนของตน เช่น ค.ศ 1908 มีชาวอินเดียเดินทางเข้ามา 54,000 คน และกลับไป 31,000 คน ค.ศ 1912 มีชาวอินเดียเดินทางเข้ามา 107,000 คน และกลับไป 63,000 คน³ นอกเหนือจากการอพยพเข้ามาเป็นคนงานในไร่ต่าง ๆ ของชาวอังกฤษแล้วมีชาวอินเดียบางคนอพยพเข้ามาในมลายูเพื่อจุดประสงค์ในการทำการค้าขายคนเหล่านี้จะเข้ามาพร้อมกับเงินลงทุนและความสามารถในการค้าขาย

ชาวอินเดียหลายคนที่อพยพเข้ามาในคาบสมุทรมลายูเป็นผู้ที่มีสัญญาผูกมัด จะต้องเข้ามาทำงานกับนายจ้างที่ว่าจ้างเท่านั้น บางครั้งจึงถูกนายจ้างใช้อย่างทารุณเพราะนายจ้างเหล่านี้จ่ายเงินให้กับนายหน้าในอินเดียไปแล้วที่เรียกว่า ค่า "กานกานีส" (Kanganies) ผู้เข้ามาทำงานจะต้องสัญญาว่าตนจะจ่ายค่ากานกานีส คือเงินที่ตนได้ยืมมาเป็นค่าเดินทางมายังมลายูและทำงานในไร่ของเจ้าของไร่เป็นเวลา 3 ปี เพื่อชดเชยตามค่าจ้างที่กำหนดไว้เมื่อครบกำหนดตามสัญญาผู้นั้นถึงจะเดินทางกลับไปอินเดียหรือหางานอื่นทำได้ ทางฝ่ายอังกฤษจึงไม่ชอบวิธีการเช่นนี้ จากความต้องการคนงานตามไร่ของชาวอังกฤษนั้นเพิ่มขึ้น ค.ศ 1907 รัฐบาลอังกฤษจึง

¹ ไร่ สิงห์โพุลย์พร (2528, กันยายน-ธันวาคม) เล่มเดิม 6(8) 47

² พชรินทร์ สอนฐิตะปัญญา (2541) มาเลเซีย เอกภาพกับการศึกษา หน้า 12

³ N J Ryan (1971) *op cit* p 177

มีนโยบายให้ความช่วยเหลือการอพยพแรงงานอินเดียด้วยการตั้งตัวแทนรัฐบาลมลายูในมัทราส (Madras) และได้ตั้งกองทุนที่ใช้ในการอพยพเพื่อมิให้นายจ้างหักค่าแรงของลูกจ้างใช้จ่ายเป็นค่าเดินทางเพื่อเป็นสิ่งดึงดูดใจชาวอินเดีย และป้องกันการเอารัดเอาเปรียบของเจ้าของไร่ สำหรับกองทุนที่จัดตั้งขึ้นสามารถรวบรวมได้คือ

ในค.ศ. 1912 กองทุนรวบรวมเงินรายได้เป็นจำนวน 1,189,308 เหรียญและเสียค่าใช้จ่ายเป็นเงินเกือบ 900,000 เหรียญ เป็นที่น่าสังเกตว่ารัฐบาลเป็นผู้อุดหนุนที่ใหญ่ที่สุดของกองทุนนี้ เพื่อจะได้คนงานสำหรับทำงานด้านการรถไฟ กระทรวงโยธาธิการอื่น ๆ ค.ศ. 1914 จำนวนกรรมกรอิสระมีเพิ่มมากขึ้นจนต้องออกกฎหมายห้ามจ้างคนงานที่มีสัญญาผูกมัด ไม่จำเป็นอีกแล้วเพราะมีแรงงานเหลือเพื่อสำหรับงานรัฐบาลและงานตามไร่ต่าง ๆ ผู้อพยพอินเดียในค.ศ. 1908 มีประมาณ 49,000 คนขณะที่ ค.ศ. 1913 มีจำนวนเพิ่มขึ้นถึง 118,000 คน ประชากรอินเดียเพิ่มจาก 270,000 คน ในค.ศ. 1911 เป็น 470,000 คน ในค.ศ. 1921 ¹

การอพยพของชาวจีนและชาวอินเดียในคริสต์ศตวรรษที่ 19 ทำให้คาบสมุทรมลายูกลายเป็นดินแดนพหุสังคม ประกอบด้วยชาวมลายูซึ่งเป็นชนพื้นเมืองดั้งเดิมถือตนเองว่าเป็นเจ้าของดินแดน โดยเฉพาะอังกฤษได้ให้สิทธิพิเศษแก่ชาวมลายูให้เข้ารับราชการ ส่วนสุดท้ายให้อำนาจในการปกครองประชาชนในรัฐของตนได้ จึงกลายเป็นการแบ่งแยกอำนาจหน้าที่ทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองตามเชื้อชาติ คือชาวจีนและชาวอินเดียมีบทบาทในทางเศรษฐกิจ ส่วนชาวมลายูมีบทบาททางการเมือง ชาวจีนและชาวอินเดียเมื่ออพยพเข้ามาจะอยู่อาศัยตามกลุ่มเชื้อชาติของตน ที่สำคัญคือแต่ละกลุ่มเชื้อชาติจะพยายามรักษาขนบธรรมเนียมประเพณี ภาษา วัฒนธรรมในการดำรงชีวิตของตนไว้อย่างเหนียวแน่น จึงไม่สามารถผสมกลมกลืนกับชาวพื้นเมืองได้ และแทบจะไม่มีความสัมพันธ์กันเพราะชาวมลายูจะอยู่ในการดูแลของสุลต่าน ส่วนชาวจีนและชาวอินเดียนั้นจะอยู่ในความคุ้มครองของอังกฤษ โดยเฉพาะชาวอินเดียผู้ที่อังกฤษจ้างเข้ามาเป็นแรงงานในไร่ของตน เป็นผู้ที่ยังคงได้ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจโดยตรง²

การประกอบอาชีพทำให้เกิดความแตกต่างทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของคนแต่ละกลุ่มเชื้อชาติ ชาวจีนจะเป็นช่างฝีมือ พ่อค้าและกรรมกรตามเหมืองแร่ เป็นเจ้าของกิจการร้านค้า

¹N J Ryan (1971) *op cit* p 177-178

²พัชรินทร์ สอนวิริยะ (2541) *เล่มเดิม* หน้า 17

ต่าง ๆ จะตั้งถิ่นฐานดำเนินวิถีชีวิตอยู่ในเมืองซึ่งเป็นแหล่งความเจริญและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ความแตกต่างกันทางเศรษฐกิจเป็นปัญหาที่ทำให้เกิดการไม่ยอมรับซึ่งกันและกันระหว่างชาวมลายูกับชาวจีนและชาวอินเดีย ทั้งนี้ชาวจีนและชาวอินเดียมีวิถีชีวิตส่วนใหญ่ในระบบเศรษฐกิจเพื่อการส่งออก โดยเฉพาะชาวจีนเป็นกลุ่มที่มีความสามารถในการรวมพลังทางเศรษฐกิจด้วยการก่อตั้งสมาคมหรือหอการค้าขึ้นตามอาชีพ และมีการติดต่อสมาคมระหว่างรัฐต่าง ๆ ชาวจีนเป็นกลุ่มมั่งคั่งและแสวงหาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ จากการลงทุนการค้าแร่ดีบุกและยางพารา ดังนั้นในการทำสวนยางพาราขนาดใหญ่ในเขต สเตรตส์ เซ็ทเทิลเมนต์ (Straits Settlements) และบริเวณสหพันธรัฐมลายูในค.ศ. 1932 จึงมีชาวจีนเป็นเจ้าของไร่ยางพาราร้อยละ 12.5 ชาวอินเดียร้อยละ 2.3 ส่วนที่เหลือเป็นของชาวอังกฤษ สำหรับชาวอินเดียนจะเป็นผู้ใช้แรงงานอยู่ในสวนยางพาราของชาวอังกฤษ

ชาวมลายูซึ่งไม่ชอบการค้าขายไม่นิยมเป็นแรงงานรับจ้าง ยังคงผูกพันกับวิถีชีวิตดั้งเดิมคือ การทำนา เป็นชาวประมง ทำให้ชาวมลายูยังคงดำรงชีวิตอยู่ในชนบทพูดภาษามลายูหรือภาษา มาลายู (Bahasa Malaya) เป็นกลุ่มชนที่มีบทบาทสำคัญใน การบริหารบ้านเมือง¹ ชาวมลายูที่ประกอบอาชีพทำไร่ทำนา เป็นชาวประมง จะใช้ชีวิตเรียบง่าย ผู้ชายจะนุ่งโสร่ง กับเสื้อได้ทุกชนิด ส่วนผู้หญิงในโอกาสพิเศษจะใส่บาจู กูรุง มีผ้าคลุมหน้า ส่วนชาวมลายูที่อาศัยอยู่ในเมือง รับราชการ นักธุรกิจ จะแต่งกายตามแบบตะวันตก ชาวมลายูนับถือศาสนาอิสลาม²

ชาวจีนจะเป็นช่างฝีมือ กรรมกรตามเหมืองแร่ เป็นเจ้าของกิจการร้านค้าต่าง ๆ จะนับถือศาสนาพุทธ ขงจื้อ เต๋า ภาษาที่ใช้พูดเป็นภาษาจีนมีอยู่หลายภาษา เช่น ฮกเกี้ยน กวางตุ้ง ไทหล่า แต่จิว ชาวจีนเป็นกลุ่มชนที่ได้รับการศึกษาสูงกว่าระดับมัธยมเป็นส่วนใหญ่ และมีวิถีชีวิตอยู่ในเมือง การแต่งกายตามสมัยนิยม

ชาวอินเดียนั้นจะเป็นกรรมกรตามสวนยาง เป็นคนงานในไร่ นับถือศาสนาฮินดู พูดภาษาฮินดี การแต่งกายของผู้หญิงยังคงนุ่งห่ม紗หรือสีสด อาหารอินเดียรสจัด ชาวมลายูยังคงไปมาหาสู่ญาติพี่น้องของตนในอินเดีย³

¹ศุภลักษณ์ สนธิชัย (2547) *มาเลเซีย* หน้า 24

²*แหล่งเดิม* หน้า 37

³จงจิต อรรถยุกติ (2547) *เล่มเดิม* หน้า 66-67

1 4 กำเนิดของคอมมิวนิสต์ในมลายู

ลัทธิคอมมิวนิสต์ได้แพร่เข้ามาในมลายู เมื่อปลายค.ศ. 1920 ภายใต้การอุปถัมภ์ของ พรรคก๊กมินตั๋งในประเทศจีน ก่อนค.ศ. 1927 พรรคก๊กมินตั๋งและพรรคคอมมิวนิสต์ได้เป็น พันธมิตรกัน พรรคก๊กมินตั๋งเป็นองค์กรที่ถูกต้องตามกฎหมายในมลายู สายลับของคอมมิวนิสต์ ได้เข้ามาในมลายู ต่อมาเมื่ออิทธิพลในโรงเรียนต่าง ๆ รวมทั้งสหภาพการค้าเล็ก ๆ ในค.ศ. 1926 พวกคอมมิวนิสต์สามารถจัดตั้งสหภาพแรงงานทั่วไปแห่งนานยาง (Nanyang General Labour Union) ขึ้นภายใต้การควบคุมของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ต่อมาค.ศ. 1927 เจียงไคเช็คได้ล้มล้าง การเป็นพันธมิตรระหว่างพรรคก๊กมินตั๋งและพรรคคอมมิวนิสต์ในจีน คอมมิวนิสต์ไม่สามารถใช้ สาขาพรรคก๊กมินตั๋งต่าง ๆ ในมลายู ซึ่งยังมีอยู่แต่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายให้เป็นประโยชน์ได้อีก ต่อไปและในค.ศ. 1930 องค์การคอมมิวนิสต์สากลได้จัดตั้งพรรคคอมมิวนิสต์แห่งมลายูขึ้น ได้รับการ ควบคุมดูแลจากคอมมิวนิสต์สากลที่เรียกว่า โคมินเทิร์น (Comintern) ซึ่งมีกองบัญชาการ ภาคพื้นเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อยู่ในฮ่องกง¹

ในระหว่างค.ศ. 1930 พรรคคอมมิวนิสต์มลายูมุ่งแทรกซึมเข้าไปตามสหภาพแรงงาน และกลุ่มเยาวชนต่าง ๆ มีการนัดหยุดงานหลายครั้ง แต่ต่อมาบรรดาสมาชิกสหภาพจำนวนมาก ถูกจับกุม ทำให้อิทธิพลของลัทธิคอมมิวนิสต์ลดน้อยลง ต่อมาอิทธิพลของพรรคคอมมิวนิสต์ใน หมู่คนจีนได้เพิ่มขึ้นในมลายูหลังเกิดสงครามระหว่างจีนและญี่ปุ่นเมื่อค.ศ. 1937 ฉะนั้นด้วยการ เน้นลัทธิชาตินิยมจีน พรรคคอมมิวนิสต์มลายูจึงสามารถเรียกอิทธิพลกลับคืนมาในบรรดาชุมชน ชาวจีนได้ แต่ไม่สามารถขยายอิทธิพลเข้าครอบงำชาวมลายูและชาวอินเดียได้ พรรคคอมมิวนิสต์ มลายูมีอิทธิพลในสหภาพแรงงานมากจนก่อให้เกิดการนัดหยุดงานขึ้นหลายครั้ง ต่อมาเมื่อพรรค คอมมิวนิสต์มลายูต้องการที่จะดำเนินการ เพื่อต่อต้านญี่ปุ่นในระยะแรกใช้ชื่อว่า "กองทัพปลด แอกประชาชนมลายู" (Malayan Races Liberation Army / MRLA)

และได้เปลี่ยนชื่อเป็น (Malayan People's Anti -Japanese Army / MPAJA)² การ ก่อตั้งเริ่มแรกนั้นมีความมุ่งหมายเพื่อต่อต้านกองทัพญี่ปุ่นที่บุกมลายู ก่อนที่สิงคโปร์จะแตก อังกฤษได้ปล่อยพวกคอมมิวนิสต์ทั้งหมดที่อยู่ในคุก เพื่อให้คอมมิวนิสต์เหล่านี้ได้ดำเนินการได้ ดินกับพรรคคอมมิวนิสต์มลายูที่กำลังดำเนินการต่อต้านญี่ปุ่นอยู่ และให้ความร่วมมือกับ เจ้าหน้าที่ฝ่ายสัมพันธมิตร ซึ่งอังกฤษเองก็ยอมรับว่าพวกคอมมิวนิสต์มลายูเป็นกลุ่มที่ต่อต้าน

¹N J Ryan (1971) *op cit* p 234

²พันธุ์ทิพย์ พันธุ์คำ (2522) *สหพันธ์มาเลเชีย* หน้า 41

ญี่ปุ่นที่จัดระบบได้ดีที่สุดของมลายู ดังนั้นอังกฤษจึงต้องการใช้กองกำลังของพรรคคอมมิวนิสต์มลายูให้เป็นประโยชน์ในการดำเนินการใต้ดิน ฉะนั้นในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 นายทหารแห่งกองกำลัง 136 ของอังกฤษจึงติดต่อกองกำลังของพรรคคอมมิวนิสต์ซึ่งมีประมาณ 200 คน ให้ได้รับการฝึกโจมตีในรูปของกองโจร ฝึกการใช้อาวุธต่าง ๆ จากกองกำลัง 136 ของอังกฤษ ซึ่งขณะนั้นถอนไปตั้งกองบัญชาการอยู่ที่อินเดีย ดังนั้นกองกำลังของทหารคอมมิวนิสต์จึงได้รับความช่วยเหลือด้านเสบียงอาหาร อาวุธต่าง ๆ จากอังกฤษเป็นอย่างดี ทำให้กองกำลังของพรรคคอมมิวนิสต์มลายูเพิ่มขึ้นไปถึง 7,000 คน มีกำลังสนับสนุนจากประชาชนพลเรือนในท้องถิ่นอีกประมาณ 30,000 คน มีกำลังอยู่ในเขตภูเขา รัฐเปรักและยะโฮร์ โดยมีที่ปรึกษาเป็นชาวอังกฤษ

ขณะที่ให้ความร่วมมือกับอังกฤษในการต่อต้านญี่ปุ่นนั้น พรรคคอมมิวนิสต์มลายูได้เตรียมแผนการยึดครองมลายูแทนอังกฤษ หลังจากญี่ปุ่นออกไปจากคาบสมุทรมลายู โดยมีหน่วยลับซ่อนตัวให้พ้นจากการติดต่อกับกองกำลัง 136 ของอังกฤษและได้มีการซ่อนโกดังเก็บอาวุธเพื่อใช้ประโยชน์ในภายหลัง เมื่อสงครามโลกครั้งที่ 2 ยุติลงรัฐบาลมลายูประกาศยกเลิกกองกำลังต่อต้านญี่ปุ่นเมื่อวันที่ 1 ธันวาคม ค.ศ. 1945¹ และมอบเงินเป็นค่าตอบแทนคนละ 350 เหรียญ เพราะเห็นว่าญี่ปุ่นแพ้สงครามแล้วและถอนทัพออกไปแล้ว แม้ว่าทางการจะประกาศยุบเลิกหน่วยต่อต้านกองทัพญี่ปุ่นและให้ส่งมอบอาวุธคืนกับทางราชการ แต่พรรคคอมมิวนิสต์มลายูได้ยกยอกอาวุธยุทธโปกรณ์ที่อังกฤษได้ให้ไว้ใช้ในยามสงครามเป็นจำนวนมาก มีกองกำลังที่ได้รับการฝึกอย่างดีให้มีความชำนาญแบบกองโจรจากอังกฤษ มีสมาชิกประมาณ 4,000 คน ส่วนใหญ่เป็นชาวจีน ซึ่งได้เปลี่ยนนโยบายใหม่คือต้องการขับไล่อังกฤษให้ออกไปจากคาบสมุทรมลายู มีจิน เป็ง (Chin Peng) เป็นเลขาธิการต่อมาพรรคคอมมิวนิสต์มลายูได้หันมาใช้วิธีรุนแรงมากขึ้น ทำให้รัฐบาลมลายูต้องประกาศภาวะฉุกเฉินทั่วประเทศในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1948² และทำการปราบปรามอย่างจริงจัง

15 ญี่ปุ่นยึดครองรัฐมลายู

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 อังกฤษคาดว่าญี่ปุ่นจะบุกโจมตีมลายู จึงเตรียมการป้องกันมลายู แม้ว่าอังกฤษจะมีฐานทัพเรืออยู่ในมลายูแต่ไม่มีเรือรบประจำการ ส่วนกำลังทหาร

¹ พันธุ์ทิพย์ พันธุ์คำ (2522) *เล่มเดิม* หน้า 42

² เจริญ ไชยชนะ (2523) *เล่มเดิม* หน้า 57

ประจำการมีอยู่เพียง 5 กองพัน ซึ่งอังกฤษทราบดีว่าไม่เพียงพอในการป้องกันดินแดนมลายู จึงหวังความช่วยเหลือจากกองทัพเรือสหรัฐอเมริกา และส่งเรือรบ H M S Prince of Wales และ H M S Repulse มาประจำการที่สิงคโปร์และเตรียมทหารจำนวน 80,000 นาย จาก อังกฤษ อินเดีย ออสเตรเลีย และมลายู ทั้งหมดถูกแบ่งออกเป็น 35 กองพล ทหารส่วนใหญ่ ไม่มีประสบการณ์รบ มีเครื่องบินรบ 141 ลำ ซึ่งบางลำล้าสมัย กองทัพทั้งหมดอยู่ภายใต้การ บังคับบัญชาของพลโท เอ อี เพอร์ซิวัล (Lt General A E Percival)¹

กองทัพญี่ปุ่นบุกมลายูในวันที่ 8 ธันวาคม ค.ศ 1941 โดยกองพลที่ 5 ยกพลขึ้นบกที่ สงขลาและปัตตานีในไทยก่อนเข้าโจมตีมลายูจากทางเหนือ ส่วนกองพลที่ 18 ได้ยกพลขึ้นบกที่ โกตาบารู (Kota Bharu) กองทัพอังกฤษพยายามรบต่อวงเวลาเพื่อรอกำลังเสริมและเครื่องบินรบ จากตะวันออกกลาง แต่ไม่สามารถต้านทานกองทัพญี่ปุ่นที่ได้เสริมกำลังบุกเพิ่มอีก 3 กองพลกับ 2 กรมรถถัง ทำให้กองทัพอังกฤษต้องถอยร่นไปยังสิงคโปร์และยอมแพ้ในวันที่ 15 กุมภาพันธ์ ค.ศ 1942 มลายูทั้งหมดจึงตกอยู่ภายใต้การครอบครองของกองทัพญี่ปุ่นภายใต้การบังคับบัญชา ของนายพลโทโมยุกิ ยามาชิตะ (Tomoyuki Yamashita)² ต่อมาญี่ปุ่นสามารถยึดอินโดนีเซีย จากฮอลันดา และรวมสุมาตรากับมลายูเข้าด้วยกันโดยทำการปกครองเป็นดินแดนเหล่านี้ใน ฐานะ ส่วนหนึ่งของจักรวรรดิญี่ปุ่น

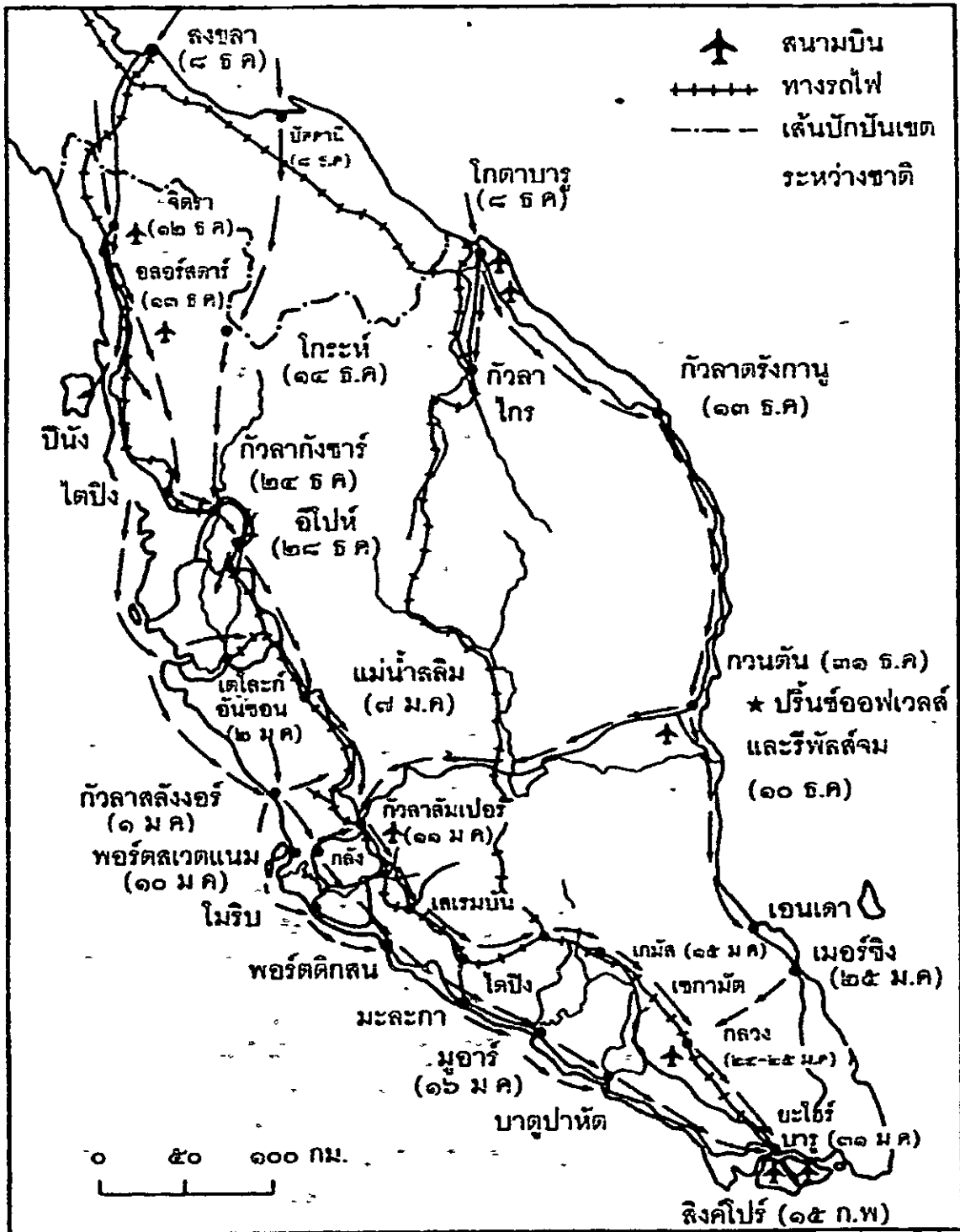
ในระยะแรกชาวมลายูทั้งหมดต้องปฏิบัติตามคำสั่งของกองทัพญี่ปุ่นอย่างเคร่งครัด โดย นายพลยามาชิตะได้ประกาศว่า "ญี่ปุ่นจะลงโทษบุคคลที่ก่อความไม่สงบและผู้ขัดคำสั่งหรือ ชัดขวางกองทัพญี่ปุ่น"³ เนื่องจากมีชาวจีนในสิงคโปร์รวมกลุ่มจัดตั้งกองทัพต่อต้านญี่ปุ่นของ ประชาชนมลายู (Malayan People's Anti-Japanese Army) ซึ่งอยู่ภายใต้การดำเนินการของ พรรคคอมมิวนิสต์มลายู ญี่ปุ่นจึงทำการกวาดล้างและสังหารหมู่ชาวจีนในสิงคโปร์ในช่วงเดือน กุมภาพันธ์ถึงมีนาคม ค.ศ 1942 มีชาวจีนเสียชีวิตจำนวนประมาณ 40,000 คน⁴ ส่วนชาว

¹Jessy Singh Joginder (1965) *op cit* p 286-287

²*Ibid* p 288-290

³Jessy Singh Joginder (1965) *op cit* p 293

⁴Boon Kheng Cheah (2003) *Red Star Over Malaya* p 23

ภาพที่ 2 การยึดครองมลายูของญี่ปุ่น ใน ค.ศ 1941-1942

ที่มา แมรี ซี เทิร์นบูลล์ (2540) *ประวัติศาสตร์มาเลเซีย สิงคโปร์และบรูไน* แปลโดย
 ทองสุก เกตุโรจน์ หน้า 387

มลายูถูกประหารชีวิตด้วยความผิดเล็กน้อยจำนวนมากตามเมืองใหญ่ๆ และมีการนำหัวของผู้ถูกประหารแสดงต่อสาธารณชน การกระทำของกองทัพญี่ปุ่นได้สร้างความรู้สึกต่อต้านญี่ปุ่นในหัวใจชาวมลายู¹

การต่อต้านญี่ปุ่นมีกองทัพต่อต้านญี่ปุ่นของประชาชนมลายูเป็นแกนนำ ซึ่งมีศูนย์บัญชาการอยู่ในป่า ได้ใช้ปฏิบัติการใต้ดินและการรบบแบบกองโจรสร้างความเสียหายให้แก่กองทัพญี่ปุ่น ต่อมาได้รับการสนับสนุนเป็นอย่างดีจากชาวมลายูและเพิ่มจำนวนจากไม่กี่พันคนในระยะแรกเป็น 30,000 คน โดยมีที่มั่นอยู่ในภูเขาแถบรัฐเปรักและรัฐยะโฮร์² ส่วนอังกฤษได้เห็นความสำคัญของกองทัพต่อต้านญี่ปุ่นของประชาชนมลายูจึงให้ความช่วยเหลือในการฝึกการรบบแบบกองโจรและ การก่อวินาศกรรม ตลอดจนลำเลียงอาวุธยุทธภัณฑ์จากอินเดียมาให้³

ญี่ปุ่นพยายามชักจูงให้ชาวมลายูเลิกต่อต้านญี่ปุ่นและเป็นศัตรูกับอังกฤษแทน โดยสนับสนุนสันนิบาตเอกราชชาวอินเดีย (Indian Independence League) ที่ต้องการให้อินเดียเป็นเอกราชเพื่อชักจูงชาวอินเดียในมลายูให้เข้าร่วมกับญี่ปุ่น และประกาศเปลี่ยนแปลงการปกครองมลายูใหม่ ใน ค.ศ 1943 ให้ชาวมลายูปกครองตนเองโดยมีสุลต่านเป็นผู้นำในแต่ละรัฐเพื่อชักจูงชาวมลายูให้เข้าร่วมกับญี่ปุ่น แต่ยังคงปราบปรามชาวจีนต่อไป ความพยายามของญี่ปุ่นไม่ประสบความสำเร็จเนื่องจากชาวมลายูเกิดความรู้สึกชาตินิยมขึ้น และต้องการจะปกครองตนเองโดยไม่ต้องอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษหรือญี่ปุ่นอีกต่อไป

16 การปกครองในมลายูหลังสงครามโลกครั้งที่ 2

เมื่อสงครามโลกครั้งที่สองสิ้นสุดลง อังกฤษกลับเข้ามาครอบครองคาบสมุทรมลายูตามเดิม และได้นำเอารูปแบบการปกครองที่เรียกว่าสหภาพมลายู (Malayan Union) มาใช้เป็นการรวมอำนาจการปกครองมาไว้ที่ส่วนกลาง สภานิติบัญญัติส่วนกลางเป็นผู้ออกกฎหมายรัฐบาลแต่ละรัฐ ซึ่งเคยมีอำนาจในการปกครองและออกกฎหมายถูกยกเลิกโดยรัฐแต่ละรัฐถูกรวมเข้ากับสหภาพมลายู ประกอบด้วยสหพันธรัฐอันได้แก่ เปรัก สลังงอร์ เนกรีเซมบิลันและปาหัง รัฐนอกสหพันธรัฐได้แก่ยะโฮร์ เคดาห์ กลันตัน ตรังกานูและปะลิส ส่วนเตรตส์เซทเทิร์นเมนท์ได้แก่ มะละกาและปีนัง แต่สิงคโปร์นั้นยังคงปกครองแบบอาณานิคมของอังกฤษเหมือนเดิม

¹Jessy Singh Joginder (1965) *op cit* p 293

²พันธุทิพ พันธุ์คำ (2522) *เล่มเดิม* หน้า 41

³Boon Kheng Cheah (2003) *op cit* p 60

เพราะอังกฤษเห็นความสำคัญในด้านยุทธศาสตร์ นอกจากนี้ถ้านำสิงคโปร์มารวมเข้ากับสหภาพมลายูจะทำให้จำนวนคนจีนมากกว่าคนมลายู เก่งว่าจะเกิดปัญหาตามมาคือกลายเป็นประชากรส่วนใหญ่ของประเทศ¹

การปกครองรูปแบบสหภาพมลายูที่อังกฤษนำมาใช้ในคาบสมุทรมลายู ยังมีผลทำให้สุลต่านไม่มีอำนาจในการปกครอง ทำหน้าที่เพียงให้คำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณี สหภาพมลายูจะมีกษัตริย์อังกฤษเป็นผู้มีอำนาจสูงสุด นอกจากนี้สหภาพมลายูยังให้สิทธิการเป็นพลเมืองเท่าเทียมกันทุกเชื้อชาติ ไม่ว่าจะเป็นชาวมลายู ชาวจีน และชาวอินเดียเท่ากับเป็นการยกเลิกสิทธิพิเศษของชาวมลายูที่เคยมีนั้นหมดไป ผู้ที่เกิดในมลายูหรือผู้ที่อยู่อาศัยในมลายูเกินกว่า 10 ปี ซึ่งเดิมจะต้องอยู่อาศัยมาไม่น้อยกว่า 15 ปี จะมีฐานะเป็นพลเมืองของสหภาพมลายู² จากนั้นอังกฤษได้ส่งเซอร์ แฮโรลด์ แมคไมเคิล (Sir Harold MacMichael) นำรัฐธรรมนูญรูปแบบสหภาพมายังคาบสมุทรมลายูเพื่อให้สุลต่านทั้ง 9 รัฐ เติงลงนามรับรอง โดยได้รับการร่วมมือจากสุลต่านรัฐต่าง ๆ เนื่องจากมีทัศนคติที่ดีต่ออังกฤษเชื่อว่าอังกฤษคงจะดำเนินการเพื่อประโยชน์ของชาวมลายู

เมื่อชาวแผนการจัดตั้งสหภาพมลายูแพร่ออกไป ซึ่งได้รับการต่อต้านจากหลายฝ่าย แม้แต่ Sir Frank Swettenham และ Sir George Maxwell ซึ่งเคยรับราชการอยู่ในมลายูได้วิจารณ์เกี่ยวกับแผนการจัดตั้งสหภาพมลายูว่ารัฐบาลอังกฤษกำลังทำลายความรู้สึกที่ดีของชาวมลายูที่เคยมีต่ออังกฤษ และเห็นว่าเซอร์ แฮโรลด์ แมคไมเคิล จะต้องเป็นผู้บังคับให้สุลต่านลงนามในสัญญาใหม่ โดยใช้วิธีขู่เข็ญทางการเมือง นอกจากนี้ชาวมลายูได้พากันรวมตัวต่อต้านรูปแบบสหภาพมลายู โดยมีดาโต๊ะ ออห์น บิน จาร์ฟา ซึ่งเป็นมุขมนตรีของรัฐยะโฮร์ด้วยการก่อตั้งพรรคแนวร่วมองค์การชาตินิยมมลายู หรืออัมโน (United Malay National Organization / UMNO)³ ตั้งขึ้นในเดือน มีนาคม ค.ศ. 1946 ซึ่งมีเซอร์ โรแลนด์ แบริดเดล (Sir Roland Braddell) เป็นผู้ให้คำแนะนำให้กับองค์การนี้ต่อต้านอังกฤษในการให้สิทธิการเป็นพลเมืองกับชาวจีนและชาวอินเดีย และต้องการให้อังกฤษคืนอำนาจการปกครองรัฐต่าง ๆ ให้กับสุลต่านดั้งเดิม ชาวมลายูพากันต่อต้านด้วยการไม่ไปร่วมในพิธีสถาปนาสหภาพมลายูและการแต่งตั้งเซอร์ เอ็ดเวิร์ด เกนท์ (Sir Edward Ghent) เป็นผู้ว่าราชการคนแรกของสหภาพใหม่ นอกจากนี้ชาวมลายูที่ได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการที่ปรึกษาก็ไม่ยอมไปในพิธีรับตำแหน่งเช่นกัน ได้มีการ

¹N J Ryan (1971) *op cit* P 228

²Jessy Singh Joginder (1965) *op cit* P 302

³*Ibid* (1965) P 303

ภาพที่ 3 ดาโต๊ะ ออนัน บิน จาร์ฟา

ที่มา N J Ryan (1971) *The Making of Modern Malaysia and Singapore* p 141

ชุมนุมคัดค้านทั่วประเทศ ซึ่งการชุมนุมที่ใหญ่ที่สุดอยู่ที่ กัวลา กังซาร์ ซึ่งสุลต่านได้เข้าร่วมชุมนุมด้วย จึงนับว่าการนำรูปแบบสหภาพมาใช้ในมลายูของอังกฤษเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความรู้สึกชาตินิยมขึ้นในชุมชนมลายู

เมื่อผู้นำมลายูรวมถึงประชาชนในคาบสมุทรมลายูพากันต่อต้านรูปแบบสหภาพอังกฤษ จึงยกเลิก และได้แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงานขึ้นใหม่ ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนของฝ่าย

สุลต่านและผู้แทนจากพรรคอิมโนเพื่อทบทวนบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญทั้งหมดโดยมีมัลคอล์ม แมคโดนัลด์ (Malcolm MacDonald) เป็นประธานจากนั้นคณะกรรมการได้ตกลงเสนอรูปแบบการปกครองแบบสหพันธรัฐมลายู ประกาศใช้ในวันที่ 1 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1948 โดยมีข้าหลวงใหญ่ของอังกฤษเป็นหัวหน้ารัฐบาลของสหพันธ์และมีสภาพบริหารกับสหภาพนิติบัญญัติ สมาชิกของทั้งสองสภานี้ได้รับการแต่งตั้งจากข้าหลวงใหญ่ รัฐบาลกลางยอมรับให้รัฐบาลของแต่ละรัฐจัดการปกครองในรัฐของตนได้¹ โดยให้มี

สมาชิกสหภาพนิติบัญญัติ 75 คน ล้วนได้รับการแต่งตั้งมา ถึงแม้ 2 ใน 3 จะไม่ใช่ข้าราชการ ประชาชนจะได้รับสิทธิความเป็นพลเมืองมลายูเสมอกัน โดยมีเงื่อนไขเข้มงวดขึ้นคือ ผู้อพยพเข้าเมืองจะต้องอยู่ที่มลายูเป็นประจำอย่างน้อย 15 ปี มีการแจ้งความจำนงว่าจะตั้งถิ่นฐานอย่างถาวร และสามารถพูดภาษามลายูหรือภาษาอังกฤษได้ ประชากรประมาณ 3 ล้านจาก 5 ล้านคนในมลายู มีคุณสมบัติครบถ้วนที่จะถือสัญชาติมลายูได้ ใน ค.ศ. 1948 ในจำนวนนี้ร้อยละ 78 เป็นชาวมลายู ร้อยละ 12 เป็นชาวจีนและร้อยละ 7 เป็นชาวอินเดีย²

การปกครองแบบสหพันธรัฐ

การปกครองรูปแบบสหพันธรัฐมลายู จะมีสหภาพนิติบัญญัติซึ่งมีสมาชิก 98 คน ประกอบด้วย ชาวมลายู 26 คน ชาวยุโรป 12 คน ชาวอินเดีย 2 คน ชาวยูเรเชีย 1 คน สมาชิกที่ได้รับเลือกตั้งเข้ามาจำนวน 52 คน เป็นชาวอังกฤษ 3 คน มาจากรัฐต่าง ๆ ของคาบสมุทรมลายูอีก 2 คน จากปีนังและมะละกาสมาชิก 32 คน เป็นสมาชิกที่ได้รับการแต่งตั้งโดยข้าหลวงใหญ่อังกฤษ ตั้งตัวแทน 3 คนจากฝ่ายชนกลุ่มน้อย ตัวแทน 7 คนซึ่ง 5 คนได้รับเลือกจากพรรคพันธมิตร และ 2 คนทำหน้าที่ดูแลด้านพาณิชย์ ด้านการยาง เหมืองแร่ สหกรณ์ เกษตรกรรม แร่ธาตุ สมาคมพืชพรรณและแร่ธาตุ ส่วนใหญ่สมาชิกผู้ได้รับแต่งตั้งนั้นได้รับเลือกตั้งเข้ามา เพื่อรักษาผลประโยชน์ด้านเศรษฐกิจ การปฏิบัติเช่นนี้ยังถือว่าการปกครองประเทศยังคงอยู่ภายใต้การควบคุมของอังกฤษ สร้างความมั่นใจว่าทุกกลุ่มมีความสำคัญ ผู้บริหารสภาประกอบด้วย เจ้าหน้าที่ชาวยุโรป 5 คน รัฐมนตรีชาวมลายู 10 คน ทุกคนเป็น

¹N J Ryan *op cit* (1971) P 231

²แมรี ซี เทิร์นบูลล์ (2540) *ประวัติศาสตร์มาเลเซีย สิงคโปร์และบรูไน* แปลโดย ทองสุก เกตุโรจน์ หน้า 414

สมาชิกสภานิติบัญญัติมีความรับผิดชอบต่อสภา มีรัฐมนตรีซึ่งเป็นชาวมลายู 6 คน ชาวจีน 3 คน และอินเดีย 1 คน ส่วนได้รับมอบหมายจากผู้มีอำนาจสูงสุดในการให้คำปรึกษาแก่นายกรัฐมนตรี มีชาวอังกฤษเป็นหัวหน้าเลขานุการทนายความ และเลขานุการด้านการเงิน ด้านเศรษฐกิจ พรรคพันธมิตรได้เป็นพรรคที่มีเสียงข้างมาก¹

รูปแบบสหพันธรัฐมลายูประกอบด้วยรัฐ 9 รัฐ บนคาบสมุทรมลายูรวมถึงปีนังและมะละกา ส่วนสิงคโปร์ยังคงเป็นอาณานิคมอังกฤษอย่างเดิม จากการยกเลิกรูปแบบสหภาพและการนำรูปแบบสหพันธรัฐมาใช้กับคาบสมุทรมลายูนั้น อังกฤษก็พอใจที่รัฐบาลกลางมีความเข้มแข็งขึ้น ส่วนชาวมลายูก็พึงพอใจที่ยังรักษาสีทธิพิเศษและอำนาจของสุลต่านไว้ได้ แต่อังกฤษยังไม่คิดจะมอบเอกราชคืนให้กับมลายูแต่อย่างใด

จากการสำรวจใน ค.ศ. 1950 ปรากฏว่ามีประชาชนได้รับสิทธิการเป็นพลเมืองของสหพันธรัฐมลายู ตามหลักบัญญัติกฎหมายให้สัญชาติโดยการเกิดแยกตามเชื้อชาติได้ดังนี้ ตารางแสดงจำนวนประชากรสหพันธรัฐมลายู ผู้ได้สัญชาติโดยการเกิดเมื่อ ค.ศ. 1950

เชื้อชาติ	จำนวน	คิดเป็นร้อยละ
มลายู	2,500,000	80 1
จีน	350,000	11 2
อินเดีย	225,000	7 2
อื่น ๆ	45,000	1 5
รวม	3,120,000	100 00

ที่มา KJ Ratnam Communalism and the Political Process in Malaya (Kuala Lumpur Oxford University Press 1965) p 84 อ้างใน พัชรินทร์ สนวนฐิตะปัญญา (2529) **นโยบายการศึกษากับการสร้างเอกภาพในสังคมของประเทศมาเลเซีย ค.ศ. 1957-1971** สารนิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร หน้า 26

¹Mills A Lennox (1958) *Malaya Political and Economic Appraisal* p 96

17 พรรคการเมือง

จากการที่อังกฤษได้นำรูปแบบสหภาพมลายูการใช้ปกครองในคาบสมุทรมลายู ทำให้เกิดการรวมกลุ่มคนที่มีความคิดเห็นทางการเมืองอย่างเดียวกันเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของกลุ่มตน ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นพรรคการเมืองที่สำคัญของคาบสมุทรมลายู ได้แก่

พรรคคอมมิวนิสต์มลายู (Communist Malay Party)

เป็นพรรคการเมืองที่มีสมาชิกส่วนใหญ่เป็นชาวจีน ตั้งขึ้นครั้งแรกในค.ศ. 1930¹ ซึ่งเป็นพรรคที่มีบทบาทสำคัญในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง ขณะที่ญี่ปุ่นยึดครองคาบสมุทรมลายู พรรคคอมมิวนิสต์ได้รับอาวุธยุทธโปกรณ์และการฝึกฝนการใช้อาวุธ ตลอดจนวิธีการต่อสู้แบบกองโจรจากอังกฤษซึ่งถอยไปตั้งมั่นอยู่ที่อินเดีย ทำการต่อต้านญี่ปุ่น แต่หลังจากสงครามโลกครั้งที่สองยุติลงด้วยการยอมแพ้ของญี่ปุ่น อังกฤษกลับเข้ามาปกครองดินแดนบนคาบสมุทรมลายูตามเดิม ทำให้พรรคคอมมิวนิสต์หันมาต่อต้านอังกฤษเพราะพรรคคอมมิวนิสต์ต้องการจะยึดครองดินแดนบนคาบสมุทรมลายู จนทำให้รัฐบาลของตงกู อับดุล ราห์มาน ใช้วิธีปราบปรามอย่างรุนแรง²

พรรคสมาคมชาวจีนในมลายู (Malayan Chinese Association / MCA)

เป็นพรรคของชาวจีนซึ่งไม่ชอบวิธีการที่รุนแรงของพรรคคอมมิวนิสต์ ได้รวมตัวกันจัดตั้งพรรคสมาคมชาวจีนในมลายู เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1949³ และเพื่อเป็นการรักษาผลประโยชน์ในด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของชาวจีนที่ตั้งถิ่นฐานในดินแดนมลายู นอกจากนี้ยังเป็นพรรคการเมืองที่ให้ความร่วมมือกับพรรคแนวร่วมองค์การชาตินิยมมลายูในการเรียกร้องเอกราชให้กับดินแดนมลายู เพื่อให้พ้นจากการยึดครองของอังกฤษ⁴

พรรคสภาชาวอินเดียในมลายู (Malayan Indian Congress / MIC)

เป็นพรรคที่เป็นการรวมตัวกันก่อตั้งของชาวอินเดีย เมื่อ ค.ศ. 1946⁵ เพื่อรักษาผลประโยชน์ของชาวอินเดียในด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมในคาบสมุทรมลายู

¹ประณต นันทิยะกุล (2525) *เล่มเดิม* หน้า 166

²*แหล่งเดิม* หน้า 166

³ชัยโชค จุลศิริวงศ์ (2545) พรรคการเมืองมาเลเซีย ใน *พรรคการเมืองในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้* หน้า 332

⁴*แหล่งเดิม* หน้า 332

⁵ชัยโชค จุลศิริวงศ์ (2546) *เล่มเดิม* หน้า 233

นอกจากนี้ยังเป็นพรรคที่มีส่วนร่วมในการเรียกร้องเอกราชจากการยึดครองของอังกฤษในดินแดนมลายู

พรรคแนวร่วมองค์การชาตินิยมมลายู (United Malay National Organization / UMNO)

เป็นพรรคที่เกิดจากการรวมตัวกันของชาวมลายูที่ต้องการต่อต้านการนำเอารูปแบบสหภาพมลายูที่อังกฤษจะนำมาใช้ปกครองในดินแดนมลายูใน ค.ศ. 1946¹ นอกจากนี้ยังเป็นพรรคที่ตั้งขึ้นเพื่อรักษาผลประโยชน์ด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมสำหรับชาวมลายู และคัดค้านคนที่มีโซมลายูมาบีบบทบาททางการเมือง²

พรรคพันธมิตร (Alliance Party)

เป็นการร่วมมือทางการเมืองของพรรคสมาคมชาวจีนในมลายู พรรคสภาชาวอินเดียในมลายูกับพรรคแนวร่วมองค์การชาตินิยมมลายู ซึ่งแต่ละพรรคยังคงรักษาคำมั่นของตนไว้ไม่ว่าจะเป็นนโยบายการรับสมาชิกพรรค โดยมีพรรคแนวร่วมองค์การชาตินิยมมลายูเป็นแกนนำ พรรคพันธมิตรเป็นพรรคที่มีบทบาทในการเรียกร้องเอกราชจากอังกฤษเป็นอย่างยิ่ง³

พรรคสหภาพประชาธิปไตยมลายู (Malayan Democratic Union / MDU)

สมาชิกพรรคเป็นผู้ที่ได้รับการศึกษาตามแบบตะวันตก ประกอบด้วยหลายเชื้อชาติ ตั้งขึ้นเมื่อเดือนธันวาคม ค.ศ. 1945 ตั้งครั้งแรกที่สิงคโปร์และขยายสาขาไปยังคาบสมุทรมลายู จุดประสงค์ของพรรคสหภาพประชาธิปไตยมลายู คือต้องการให้ปฏิรูปการปกครองให้เป็นแบบประชาธิปไตยและการเรียกร้องเอกราชจากอังกฤษ⁴

พรรคอิสลามมลายู (Islamic Party of Malayan / PAS)

ก่อตั้งจากกลุ่มชาตินิยมชาวมลายูที่ต้องการให้มลายูเป็นรัฐอิสลาม โดยถือเอาหลักศาสนาอิสลามเป็นธรรมนูญในการปกครองประเทศ แต่ถูกรัฐบาลอังกฤษสั่งยุบเมื่อประกาศภาวะฉุกเฉิน ต่อมาสมาชิกพรรคอิสลามมลายูได้มาร่วมมือกับพรรค Pan Malayan Islamic Party / PMIP ซึ่งไม่ชอบชาวต่างชาติให้ความสำคัญกับชาวมลายูในฐานะเจ้าของดินแดนเท่านั้น พรรคนี้ได้รับความนิยมแถบรัฐกลันตัน ตรังกานู ปะลิสและเคดาห์⁵

¹ชัยโชค จุลศิริวงศ์ (2546) *เล่มเดิม* หน้า 330

²วิทยา สุจิตธนาร์ักษ์ (2516, ตุลาคม) *เล่มเดิม* หน้า 77

³ชัยโชค จุลศิริวงศ์ (2545) *เล่มเดิม* หน้า 330

⁴สุลธิพร พงศ์สุพัฒน์ (2526, กันยายน) พรรคสหภาพประชาธิปไตยมลายู ความเคลื่อนไหวของกลุ่มปัญญาชนระหว่าง ค.ศ. 1945-1948 *วารสารธรรมศาสตร์* หน้า 191

⁵วิทยา สุจิตธนาร์ักษ์ (2516, ตุลาคม) *เล่มเดิม* หน้า 79

พรรคเอกราชมลายู (Independence of Malaya Party / IMP)

พรรคนี้ตั้งขึ้นเมื่อ กันยายน ค.ศ. 1951 โดยดาโต๊ะ ออนัน บิน จาร์ฟา ซึ่งต้องการรับสมัครพรรคจากคนทุกเชื้อชาติ แต่เมื่อแพ้การเลือกตั้งสภาเทศบาลใน ค.ศ. 1952 ทำให้ ดาโต๊ะ ออนัน บิน จาร์ฟา ยุบพรรคเอกราชมลายู และหันมาชูนโยบายสนับสนุนคนมลายูเท่านั้น ในนามพรรคเนการา (Nagara Party) ซึ่งได้จัดตั้งเมื่อกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1954 ซึ่งก็ยังไม่ได้รับความสนใจจากประชาชนชาวมลายูอีก¹

พรรคแนวสังคมนิยม (Socialist Front / SF)

ซึ่งประกอบด้วยพรรคกรรมกร (Labour Party) และพรรคประชาชน (Raayat Party) ซึ่งทั้งสองพรรคนี้ต้องการรับคนทุกเชื้อชาติเข้าเป็นสมาชิก ต้องการขับไล่อังกฤษออกจากดินแดนมลายู และนำเอาหลักการสังคมนิยมมาใช้ในดินแดนมลายู²

พรรคการเมืองต่าง ๆ มีนโยบายต่อต้านการปกครองแบบอาณานิคมและทำการต่อสู้เรียกร้องเอกราชเพื่อปกครองตนเอง โดยปัญญาชนชาตินิยมได้กลายเป็นผู้นำทางการเมืองที่มีบทบาทสำคัญในการเรียกร้องเอกราชและสร้างชาติ ซึ่งตนกู อับดุล ราห์มานเป็นผู้นำที่มีบทบาทสำคัญที่สุด

¹วิทยา สุจริตธนารักษ์ (2516, ตุลาคม) เล่มเดิม หน้า 73

²ทวี จุลละทรัพย์ (2513) เล่มเดิม หน้า 43

บทที่ 2

ประวัติและความคิดทางการเมืองของ ตนกู อับดุล ราห์มาน

ตนกู อับดุล ราห์มาน เป็นผู้นำทางการเมืองคนสำคัญในการเรียกร้องเอกราชจนได้รับยกย่องว่าเป็น "บิดาแห่งเอกราช" เนื่องจากได้เจรจาและประสานงานทั้งในประเทศและกับรัฐบาลอังกฤษ จนอังกฤษยอมมอบเอกราชให้มลายูโดยไม่ต้องเสียเลือดเนื้อ และยังเป็นผู้วางรากฐานการสร้างชาติให้แก่ชาวมลายู ตลอดจนเป็นผู้ดำเนินการจัดตั้งประเทศมาเลเซียได้สำเร็จ ดังนั้นจึงได้นำเสนอประวัติและความคิดเห็นทางการเมืองของตนกู อับดุล ราห์มาน เพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาบทบาททางการเมืองของ ตนกู อับดุล ราห์มาน ในบทต่อไป

2.1 ประวัติ ตนกู อับดุล ราห์มาน

ตนกู อับดุล ราห์มาน เกิดเมื่อวันที่ 8 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1903 ในอลอร์สตาร์ (Alor Setar) ซึ่งเป็นเมืองหลวงของรัฐเคดาห์ เป็นโอรสองค์ที่ 7 ของสุลต่าน อับดุล ฮามิด ฮาลิม ชาห์ (Sultan Abdul Hamid Halim Shah) เป็นสุลต่านองค์ที่ 24 ของรัฐเคดาห์¹ หรืออดีตเจ้าพระยาอุทิศสงครามรามภักดี ข้าหลวงเทศาภิบาลมณฑลไทรบุรีขณะที่ตกอยู่ภายใต้การปกครองของไทย ส่วนมารดาเป็นคนไทยชื่อ เนือง มีชื่อมุสลิมว่า มะเจ๊ะ เมนเจลารา (Makche Menjalara) เป็นธิดาของหลวงนราบริรักษ์ (เกลิบ) ซึ่งเป็นนายอำเภอเมืองนนทบุรี สืบเชื้อสายมาจากเจ้าพระยามหาโยธา (เจ่ง) เริ่มการศึกษาชั้นประถมต้นเมื่ออายุ 8 ปีที่โรงเรียนเล็ก ๆ ในอลอร์สตาร์ ต่อมาจึงย้ายไปเรียนในโรงเรียนที่สอนด้วยภาษาอังกฤษ ถือว่าเป็นโรงเรียนที่ดีที่สุดของอลอร์สตาร์ มีครูใหญ่ชื่อโมฮามัด อิสคานดาร์ (Mohamad Iskandar) ซึ่งเป็นบิดาของ ดาโต๊ะ เสรี ดร. มหาธีร์ บิน โมฮามัด อดีตนายกรัฐมนตรีของมาเลเซีย

จากการที่มีมารดาเป็นคนไทย จึงทำให้มีโอกาสเข้ามาเรียนหนังสือในกรุงเทพฯ เนื่องจากมารดาต้องการให้ใกล้ชิดกับญาติพี่น้องในกรุงเทพฯ ด้วย ตนกู อับดุล ราห์มาน ได้เข้าเรียนที่โรงเรียนเทพศิรินทร์ ได้เรียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ มีเพื่อนร่วมรุ่นที่ตนกู อับดุล ราห์มาน จำได้คือ ถวิล คุปตะรักษ์ (หลวงถวิลเศรษฐพานิชยกการ)² ตนกู อับดุล ราห์มาน ได้

¹<http://www.famousmuslims.com/Tunku Abdul Rahman.htm>

² รักรงค์ อายุวัฒนะ (2517) *ไทยในมาเลเซีย* หน้า 514

เรียนหนังสืออยู่ในกรุงเทพฯ เพียง 2 ปี ก็ต้องกลับไปเคดาห์เนื่องจากพี่ชายถึงแก่กรรมจึงกลับไปเรียนต่อที่ Penang Free School ต่อมา ตนกู อับดุล ราห์มาน ได้รับทุนการศึกษาของรัฐเคดาห์ไปเรียนต่อที่วิทยาลัย เซนต์ แคทเธอริน (St Catherine's College) แห่งมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ จนจบปริญญาตรีทางกฎหมายและประวัติศาสตร์ การที่ ตนกู อับดุล ราห์มาน ได้มีโอกาสไปศึกษาที่อังกฤษเพราะนโยบายของอังกฤษที่ปกครองคาบสมุทรมลายูในขณะนั้น จะส่งเสริมบุตรหลานของผู้นำและเจ้านายชาวมลายูให้ได้รับการศึกษาเพื่อเข้ารับราชการในเวลาต่อมา ผลจากการที่มีโอกาสไปศึกษาในอังกฤษทำให้ ตนกู อับดุล ราห์มาน มีเพื่อนชาวต่างชาติ ได้เรียนรู้การใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่นที่มีความแตกต่างกันในด้านวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี เสมือนเป็นการเตรียมตัวที่จะมาเป็นผู้ปกครองประเทศที่ประกอบด้วยประชาชนหลายเชื้อชาติอย่างคาบสมุทรมลายู ที่สำคัญคือได้เรียนรู้ลักษณะนิสัยของชาวอังกฤษว่าไม่ชอบการก้าวร้าวแต่ชอบนุ่มนวล นอกจากนี้ ตนกู อับดุล ราห์มาน ยังได้เสนอความคิดในการจัดตั้งองค์กรเพื่อดูแลนักศึกษาชาวมลายูที่ไปศึกษาในประเทศอังกฤษ จึงได้จัดตั้งสมาคมมลายูแห่งอังกฤษ (Malay Association of Great Britain) ซึ่ง ตนกู อับดุล ราห์มาน ได้รับตำแหน่งเป็นเลขาธิการสมาคม²

หลังจากจบการศึกษาจากอังกฤษ ตนกู อับดุล ราห์มาน ได้กลับมาประกอบอาชีพทนายความและเข้ารับราชการเป็นเจ้าหน้าที่อำเภอในหลายอำเภอของรัฐเคดาห์ ซึ่งจะมีเจ้าหน้าที่อังกฤษเป็นผู้ปกครองประจำสถานที่ราชการต่าง ๆ จากการที่ได้เข้ามาทำงาน ทำให้ ตนกู อับดุล ราห์มาน ได้รับรู้ปัญหาของประชาชนโดยเฉพาะชาวมลายูที่อยู่ในสภาพยากจนถูกเอารัดเอาเปรียบในการประกอบอาชีพ ซึ่ง ตนกู อับดุล ราห์มาน ได้เข้าไปให้ความช่วยเหลือจนทำให้เกิดความขัดแย้งกับข้าราชการอังกฤษอยู่เนื่อง ๆ³

ตนกู อับดุล ราห์มาน ต้องการที่จะกลับไปศึกษาต่อให้จบเนติบัณฑิต แต่ต้องยุติความคิดนี้ไว้ก่อนเพราะเกิดสงครามโลกครั้งที่สอง ในที่สุด ตนกู อับดุล ราห์มาน ก็กลับไปศึกษาต่อจนจบเนติบัณฑิตใน ค.ศ. 1949 ซึ่งในช่วงระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง ตนกู อับดุล ราห์มาน ยังคงรับราชการในตำแหน่งเจ้าหน้าที่รัฐภายใต้การควบคุมของญี่ปุ่นในอลด์สตาร์ ก่อน

¹ชัยโชค จุลศิริวงศ์ (2548) ผู้นำมาเลเซีย ใน *ผู้นำในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ศึกษาเฉพาะประเทศอินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ มาเลเซียและไทย* หน้า 325

²<http://www.famousmuslims.com/tunkuAbdulRahman.html>

³ชัยโชค จุลศิริวงศ์ (2548) *เล่มเดิม* หน้า 326

มิตรมากกว่าศัตรู จากความเป็นตณู โอรสสุลต่านแห่งรัฐเคดาห์ ทำให้เขาโน้มน้ำหนักสุลต่านทั้ง 9 รัฐ ให้ยอมรับข้อตกลงที่ให้สุลต่านหมุนเวียนกันเป็นประมุข อันดับ 1 ของทุก ๆ 5 ปี ในที่สุด อังกฤษจึงได้มอบเอกราชให้กับมลายูในวันที่ 31 สิงหาคม ค.ศ. 1957 ตณู อับดุล ราห์มาน ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีและลาออกในค.ศ. 1970 รวมเวลาในการเป็นผู้นำประเทศนานถึง 15 ปี¹ หลังจากที่ลาออกจากตำแหน่งทางการเมืองของมลายูแล้ว ตณู อับดุล ราห์มานได้รับการชอรั้งจากกษัตริย์ไฟซาล แห่งซาอุดีอาระเบียให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการใหญ่ของสันนิบาตอิสลาม โดยกษัตริย์ไฟซาลกล่าวว่าต้องการให้เขาไปเป็นผู้สร้างเอกภาพในโลกของมุสลิม เพราะตณู อับดุล ราห์มาน มีประสบการณ์การประสานงาน² ตณู อับดุล ราห์มาน จึงรับตำแหน่งนี้

ชีวิตครอบครัวของตณู อับดุล ราห์มาน ได้สมรสกับภรรยาคนแรกมีบุตรด้วยกัน 2 คน คือ ตณู คาริจาห์และตณู นแรง ภรรยาคนแรกถึงแก่กรรมภายหลังจากคลอดบุตรชายได้ไม่นาน หลังจากภรรยาคนแรกถึงแก่กรรมไปหลายปีจึงได้สมรสใหม่กับ ปวน ซาริฟาร์ รอดเซียห์ แต่ไม่มีบุตรด้วยกันจึงได้รับเด็กกำพร้ามาเลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรม 3 คน เป็นเด็กหญิงชาวจีน ชื่อ มาเรียมและเด็กชายชาวมลายูชื่อ สุไลมานและสเยค อับดุลลาห์ บิน โอมาร์ ตณู อับดุล ราห์มาน เป็นผู้สนใจกีฬามาตลอดตั้งแต่วัยหนุ่ม เพราะมีความเชื่อมั่นในคุณค่าของกีฬา มีส่วนสร้างลักษณะนิสัยของคนในส่วนบุคคลและส่วนรวม สามารถทำให้เกิดความสามัคคีสำหรับประชาชนในชาติได้ จึงได้รับให้ดำรงตำแหน่งนายกสมาคมฟุตบอลของมาเลเซียยาวนานนับสิบปี ในด้านศาสนายังส่งเสริมให้ชาวมุสลิมทุกแห่งมีความเป็นมิตรต่อกัน โดยการให้มีการแข่งขันการอ่านพระคัมภีร์อัลกุรอาน ระหว่างประเทศมุสลิมด้วยกันทุกปีที่กรุงกัวลาลัมเปอร์ ตั้งแต่ปี 1966 เป็นต้นมา นอกจากนี้ตณู อับดุล ราห์มาน ยังต้องการสร้างสิ่งที่ทำให้ชาวมลายูทุกคนภาคภูมิใจในความเป็นชาวมลายูร่วมกันคือ การสร้างเมอร์เดก้า สเตเดียม อาคารรัฐสภา สุเหร่าแห่งชาติและอนุสาวรีย์แห่งชาติ เป็นผู้ริเริ่มให้มีสถานที่สำหรับรวบรวมกรีฑาชนิดต่าง ๆ ของประเทศ ซึ่งเขาเป็นผู้อุปถัมภ์ที่สำคัญคนหนึ่ง³ เพื่อให้อนุชนรุ่นหลังมีความภาคภูมิใจในความเป็นชาติร่วมกัน ชีวิตบั้นปลายของตณู อับดุล ราห์มาน เขาใช้ชีวิตอยู่ในประเทศมาเลเซีย ใช้

¹ศุติ สกุลรัตน์ (2510, พฤศจิกายน 2539-มีนาคม) ตณู อับดุล ราห์มาน ปุตรา สายสัมพันธ์มาเลเซีย และไทย วารสารคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา 5(4) 25

²แหล่งเดิม หน้า 25

³เจริญ ไชยชนะ (2523) เล่มเดิม หน้า 101-102

เป็นชาติร่วมกัน ชีวิตนั้นปลายของตงกู อับดุล ราห์มาน เขาใช้ชีวิตอยู่ในประเทศมาเลเซีย ใช้เวลาว่างในการเขียนหนังสือ เขียนบทความวิจารณ์ต่าง ๆ ให้กับหนังสือพิมพ์เดอะสตาร์ (The Star) และถึงแก่อนิจกรรมวันที่ 6 ธันวาคม ค.ศ. 1990 ที่กรุงกัวลาลัมเปอร์ขณะอายุได้ 87 ปี¹

ภาพที่ 4 ตงกู อับดุล ราห์มาน (Tunku Abdul Rahman)

ที่มา <http://www.cikug.net.my/edisimerdeka/195759.html> Accessed October 8, 2005

2.2 ความคิดเห็นทางการเมือง

ความคิดทางการเมืองของ ตนกู อับดุล ราห์มาน เป็นผู้ที่มีความเลื่อมใสในอุดมการณ์ประชาธิปไตยว่าเป็นรูปแบบการปกครองที่เหมาะสมกับประเทศมาเลเซีย อาจเป็นเพราะได้รับการฝึกอบรมจากอังกฤษในสมัยอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ จึงทำให้เอนเอียงไปในทางอนุรักษนิยมอยู่มาก โดยมีหลักศาสนาอิสลามเป็นที่ตั้ง ไม่นิยมการเปลี่ยนแปลงใด ๆ โดยใช้ความรุนแรง

เส้นทางการเมืองของตูกู อับดุล ราห์มาน เริ่มต้นจากการได้รับเลือกให้เป็นหัวหน้าพรรคแนวร่วมองค์การชาตินิยมมลายู หรืออัมโน (United Malay National Organization / UMNO) เมื่อวันที่ 26 สิงหาคม ค.ศ. 1951¹ ด้วยการเสนอความคิดว่าสมาชิกพรรคอัมโนควรจะได้รับเฉพาะชาวมลายูก่อน ยังไม่ควรก้าวไปถึงการเป็นพรรคที่มีสมาชิกหลายเชื้อชาติ เพราะตูกู อับดุล ราห์มาน มีความเห็นว่าสภาพสังคมของมลายูในขณะนั้นจะต้องพัฒนาจากกลุ่มแต่ละเชื้อชาติก่อน จนกว่าประชาชนในสังคมจะมีความรู้สึกที่ดีต่อกันไม่หวาดระแวงซึ่งกันและกัน คงยังต้องใช้เวลาอีกสักกระยะหนึ่ง สมาชิกคนอื่น ๆ ในพรรคอัมโนเห็นด้วยกับแนวคิดนี้ของตูกู อับดุล ราห์มาน จากความขัดแย้งในเรื่องการรับสมาชิกพรรคที่ดาโต๊ะ ออนัน บิน จาฟาร์ ต้องการรับสมาชิกทุกเชื้อชาติ เมื่อสมาชิกพรรคอัมโนไม่เห็นด้วยกับความคิดที่ได้เสนอ ดาโต๊ะ ออนัน บิน จาฟาร์ จึงลาออก²

เมื่อได้รับเลือกให้เป็นหัวหน้าพรรคอัมโนแล้ว ตูกู อับดุล ราห์มาน ยังยืนยันที่จะใช้จุดมุ่งหมายดั้งเดิมของพรรคที่จะพิทักษ์รักษาสีทธิของชาวมลายูในฐานะเจ้าของดินแดนดั้งเดิม ที่สำคัญคือ การเรียกร้องเอกราชเพื่อให้หลุดพ้นจากการเป็นอาณานิคมของอังกฤษ ดังคำกล่าวของตูกู อับดุล ราห์มาน ในที่ประชุมพรรคอัมโน เมื่อวันที่ 30 มิถุนายน ค.ศ. 1952 ว่า "มลายาเป็นของชาวมลายู จึงไม่ควรถูกปกครองโดยคนหลายเชื้อชาติผสมกัน ชาวมลายูจะต้องปกป้องสิทธิต่างๆของคนมลายูซึ่งมีอยู่เหนือดินแดนนี้ ที่เป็นดินแดนของเราเพื่อประโยชน์แก่อนุชนของเราในอนาคต"³

¹ชัยโชค จุลศิริวงศ์ (2548) *เล่มเดิม* หน้า 326

²สุลัพร พงศ์สุพัฒน์ (2539) *เล่มเดิม* หน้า 27

³โจซี อเล็กซ์ (2520) *ลี กวน ยู* แปลโดย วาชันย์ ยูเซ็น หน้า 203-204

แนวคิดในการเรียกร้องเอกราชให้กับดินแดนมลายูนับมีอยู่ในใจของ ตงกู อับดุล ราห์มาน ซึ่งได้เขียนไว้ในเรื่อง Viewpoints ว่า “ตั้งแต่เด็กเกลียดชังการมีนายผิวขาว และไม่ต้องการใช้ชีวิตอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ”¹

จากความคิดของตงกู อับดุล ราห์มาน ที่ต้องการเรียกร้องเอกราช แต่ไม่ได้แสดงออกให้เห็นเด่นชัดในการเรียกร้องเอกราชก่อนหน้านี้เลย ถ้าศึกษาดี ๆ ก็พบว่าสภาพสังคมในตอนนั้นของมลายู ซึ่งเป็นพหุสังคมที่ชาวมลายูเองต้องการให้อังกฤษเป็นเสมือนกันชนระหว่างชาวมลายูกับชาวจีน อังกฤษเองก็มีนโยบายรักษาสถิติของคนมลายู คือสอนการเข้ารับราชการและสงวนอำนาจในการบริหารให้ไว้กับชาวมลายูเท่านั้น ตลอดจนการที่ชาวมลายูค้าขายแข่งสู้ชาวจีนไม่ได้ ต้องเป็นหนี้ชาวจีน ขายที่ดินและจำนองที่ดินให้กับชาวจีน อังกฤษได้ช่วยเหลือด้วยการจัดตั้งสหกรณ์ และห้ามชาวมลายูขายที่ดินให้กับคนต่างชาติ ต้องขายให้กับคนมลายูเท่านั้น ในด้านเศรษฐกิจ อังกฤษได้ปรับปรุงด้านการคมนาคม และสาธารณสุข เช่นสร้างถนน สร้างทางรถไฟ โรงพยาบาล ส่งเสริมการลงทุนในมลายูมากขึ้น ด้วยการท่าเหมืองแร่ ตั้งเครื่องจักรกลแร่ ในด้านการเมืองอังกฤษเปิดโอกาสให้ลูกหลานชนชั้นสูงได้รับการศึกษา และฝึกฝนการเข้ารับราชการในหน่วยบริหารท้องถิ่น แม้ว่าชาวมลายูจะรับราชการในตำแหน่งที่ด้อยกว่าอังกฤษ ก็ยังมีประโยชน์ในด้านการฝึกฝน การปกครองตนเองจึงนับว่าชาวมลายูมีโอกาสดีกว่าชาวจีน และชาวอินเดีย ชาวมลายูจึงยังไม่ดิ้นรนเรียกร้องเอกราชจากอังกฤษเพราะเห็นประโยชน์จากอังกฤษอยู่²

นอกจากนี้คำพูดที่เป็นเครื่องยืนยันแนวความคิดในการเรียกร้องเอกราชของ ตงกู อับดุล ราห์มาน ที่นำมาสู่ประเด็นการหาเสียงเลือกตั้งที่ว่า “การเลือกตั้งเพื่อเอกราช และการปกครองที่เร็ว ยิ่งดีกว่าการปกครองที่ดีโดยชาวต่างชาติ”³

ดังนั้นจากความคิดที่ต้องการเรียกร้องเอกราชจากอังกฤษ ตงกู อับดุล ราห์มาน จึงถือเป็นงานเร่งด่วนสำคัญลำดับแรกที่จะต้องเจรจากับอังกฤษ เพื่อให้อังกฤษยอมมอบอำนาจในการปกครองตนเองคืนให้กับชาวมลายู และเพื่อให้อังกฤษเห็นวามลายู มีความพร้อมในการปกครองตนเอง จึงได้มีการประนีประนอมร่วมมือกันระหว่างพรรคการเมืองที่เป็นตัวแทนของชนเชื้อชาติต่าง ๆ ในคาบสมุทรมลายู ด้วยการร่วมมือกับพรรคสมาคมชาวจีนในมลายูและพรรคสภาอินเดียในมลายู จากข้อแม้ของการมอบเอกราชคืนให้กับมลายูของอังกฤษที่ว่า ชนเชื้อชาติ

¹สุลีพร พงศ์สุพัฒน์ (2539) *เล่มเดิม* หน้า 23

²ศิวพร ชัยประสิทธิ์กุล (2543) *เล่มเดิม* หน้า 166-167

³ชัยโชค จุลศิริวงศ์ (2542) *การพัฒนาเศรษฐกิจและการเมืองมาเลเซีย* หน้า 29

ต่างๆ ในดินแดนมลายูจะต้องรู้จักดำเนินการทางการเมืองร่วมกัน จึงจะยินยอมมอบเอกราชให้ ที่สำคัญที่มีส่วนช่วยให้อังกฤษยินดีที่จะมอบเอกราชให้คือ บุคลิกลักษณะของผู้นำอย่างตนกู อับดุล ราห์มาน ที่หลีกเลี่ยงการใช้อารมณ์ แสดงมารยาทที่สุภาพนุ่มนวล ไม่ใช้วาจารุนแรง¹

ตนกู อับดุล ราห์มาน ถือว่าเป็นผู้ที่ประนีประนอม ยึดหยุ่นกับชนเชื้อชาติจีนและเชื้อชาติอินเดียในดินแดนมลายู และยังถือว่าเป็นผู้ที่พิทักษ์รักษาผลประโยชน์ของชาวมลายูไว้ด้วยเช่นกัน ดังคำพูดของตนกู อับดุล ราห์มาน ที่ให้สัมภาษณ์แก่นิตยสาร The Asia Magazine ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1964 ว่า

ทุกคนเข้าใจกันดีแล้วว่าประเทศนี้เป็นของชาวมลายูทั้งโดยชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณี และลักษณะต่าง ๆ คนพื้นเมืองในดินแดนนี้ คือ ชาวมลายู และในขณะที่ชาวมลายูทั้งหมดยังด้อยกว่าอยู่ในด้านเศรษฐกิจและการอาชีพ คนเชื้อสายอื่น ๆ ยังได้รับความช่วยเหลือจากความอดกลั้นของชาวมลายูให้ได้รับความสำเร็จในด้านต่างๆ คนเหล่านั้นทำอยู่ในประเทศอื่น ๆ ที่คนต่างชาติพยายามเข้ามาครอบครองเศรษฐกิจ หรืออิทธิพลอื่น ๆ นั้นจะต้องเกิดการต่อต้านอย่างรุนแรงจากคนพื้นเมืองในที่สุด แต่ชาวมลายูไม่ได้ทำอย่างนั้น เพราะฉะนั้นคนต่างชาติเหล่านั้นควรจะตอบแทนด้วยการสำนึกต่อสภาพของชาวมลายูที่ต้องอยู่ในที่ดิน ซึ่งจัดไว้เป็นเขตสงวนสำหรับชาวมลายู และรัฐบาลต้องจัดหางานให้ทำ ถ้าชาวมลายูถูกขับไล่ออกไปเสียจากทุกอย่าง ถึงจะมีความอดทนมากเท่าใด คงจะต้องมีขีดจำกัดความชุ่นเคืองอาจจะมีมากขึ้นจนกระทั่งเกิดความวุ่นวายซึ่งเมื่อถึงตอนนั้นผู้มีฐานะมั่นคงอาจจะพลอยเดือดร้อนด้วย²

ตนกู อับดุล ราห์มาน นั้นได้พยายามสร้างความเท่าเทียมกันในทางเศรษฐกิจ สังคมของชาวมลายูให้เท่าเทียมกับชาวจีนซึ่งมีฐานะทางเศรษฐกิจที่ดีกว่าชาวมลายูมาก

ในด้านการดำเนินนโยบายต่างประเทศนั้น หลังจากที่ผู้นำในการเรียกร้องเอกราชให้แก่สหพันธ์มลายูได้สำเร็จ และจากการที่ต้องต่อสู้ปราบปรามคอมมิวนิสต์ในประเทศเป็นเวลานาน ทำให้ตนกู อับดุล ราห์มาน มีแนวนโยบายต่างประเทศในระยะหลังจากได้ เอก

¹ชัยโชค จุลศิริวงศ์ (2548) *เล่มเดิม* หน้า 327

²โจซี อเล็กซ์ (2520) *เล่มเดิม* แปลโดย ราชันย์ ยูเซ็น หน้า 204

ราชใหม่ฯ จากอังกฤษไปในแบบต่อต้านคอมมิวนิสต์ ไม่ยอมเปิดความสัมพันธ์กับกลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์ใดๆ เลยในช่วงแรก และขณะเดียวกันก็ดำเนินนโยบายสนับสนุนประเทศในค่ายตะวันตกอย่างเต็มที่¹ นับตั้งแต่ค.ศ. 1967 เป็นต้นมานโยบายต่างประเทศของ ตงกู อี้บดูล ราชใหม่ฯ เริ่มเปลี่ยนไปเนื่องจากอังกฤษให้ความช่วยเหลือทั้งด้านการเงินและการทหาร ที่สำคัญสหรัฐอเมริกาเริ่มแสดงท่าทีที่จะพบปะเจรจากับสาธารณรัฐประชาชนจีน ตงกู อี้บดูล ราชใหม่ฯ เริ่มปรับนโยบายต่างประเทศเสียใหม่ คือไม่ผูกพันกับฝ่ายใด (non-alignment policy)² เพื่อให้ยืดหยุ่นสอดคล้องกับสถานการณ์ นั่นคือเริ่มเปิดความสัมพันธ์ทางการค้ากับสหภาพโซเวียตและกลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์ยุโรปตะวันออกบ้าง

ตงกู อี้บดูล ราชใหม่ฯ มีความเชื่อมั่นและร่วมมือในการปฏิบัติงานอย่างแข็งขัน ในความร่วมมือส่วนภูมิภาคโดยเป็นสมาชิกสมาคมอาสา เป็นสมาคมที่ตั้งขึ้นเพื่อการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของประเทศสมาชิก แต่ไม่พยายามมีพันธะอันจะทำให้กองทัพมาเลเซียต้องไปทำการรบนอกประเทศ จึงนับว่าการดำเนินนโยบายต่างประเทศของตงกู อี้บดูล ราชใหม่ฯ นั้นให้หลักของการรักษาผลประโยชน์ของประเทศชาติมากกว่าที่จะคำนึงถึงผลประโยชน์ของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

ความคิดทางการเมืองของตงกู อี้บดูล ราชใหม่ฯ นั้นเริ่มจากความต้องการเรียกร้องเอกราช การสร้างชาติบนพื้นฐานวัฒนธรรมของชาติมลายูที่เน้นความรู้สึกชาตินิยมรวมถึงการสร้างเอกภาพทางการเมืองด้วยการร่วมมือกับพรรคการเมืองของชาวจีนและชาวอินเดีย ทำให้ประชาชนทุกเชื้อชาติสามารถดำรงชีวิตอย่างเป็นปรกติสุขบนแผ่นดินมลายู นอกจากนี้ความคิดในการสถาปนาประเทศมาเลเซียขึ้นโดยนำเอาดินแดนที่เป็นอาณานิคมของอังกฤษมารวมกับสหพันธ์มลายู ทำให้ดินแดนเหล่านั้นได้รับเอกราชจากอังกฤษด้วย

¹ ดนัย ทองใหญ่ (2528) เล่มเดิม หน้า 159

² ประณต นันทิยะกุล (2525) เล่มเดิม หน้า 169

บทที่ 3

บทบาททางการเมืองของตงกู อับดุล ราห์มาน

บทบาททางการเมืองของตงกู อับดุล ราห์มาน เริ่มต้นขึ้นเมื่อได้รับเลือกเป็นหัวหน้าพรรคอัมโน ตงกู อับดุล ราห์มาน เริ่มงานทางการเมืองอย่างมีขั้นตอนด้วยการเจรจาเรียกร้องเข้าไปมีส่วนร่วมในการปกครองประเทศด้วยการให้มีการเลือกตั้งระดับสหพันธรัฐ การเจรจากับฝ่ายคอมมิวนิสต์เพื่อยุติภาวะฉุกเฉิน สร้างเอกภาพทางการเมืองด้วยการร่วมมือกับพรรคที่เป็นตัวแทนของชุมชนชาวจีนและชุมชนชาวอินเดีย และสร้างเอกภาพทางสังคมให้เกิดขึ้นด้วยการกำหนดนโยบายการศึกษา เมื่อเห็นว่าสหพันธ์มลายู มีความพร้อมในการปกครองตนเองจึงดำเนินการเจรจาเรียกร้องเอกราชคืนจากอังกฤษ

จากการศึกษานี้ทำให้มองเห็นภาพพัฒนาการทางความคิดและบทบาททางการเมืองของตงกู อับดุล ราห์มาน ในการเข้าไปมีส่วนร่วมในการเรียกร้องเอกราชและแก้ไขปัญหาของสหพันธ์มลายู

3.1 บทบาทการเรียกร้องเอกราชของสหพันธ์มลายู

จากเงื่อนไขที่อังกฤษวางไว้ว่าจะมอบเอกราชให้กับมลายู เมื่อมลายูสามารถทำให้ชนชาติมลายู ชนชาติจีน และอินเดียรู้จักดำเนินงานทางการเมืองร่วมกัน รู้จักประนีประนอมกัน ทำให้ตงกู อับดุล ราห์มาน ซึ่งเป็นหัวหน้าพรรคอัมโน¹ เป็นพรรคของชาวมลายูได้เจรจากับพรรคสหประชาชาวจีนมลายู และเวลาต่อมาพรรคที่เป็นตัวแทนของมลายูได้ร่วมมือกันในนามพรรคพันธมิตรภายใต้การนำของหัวหน้าพรรคคือ ตงกู อับดุล ราห์มาน ได้เรียกร้องให้มีการเลือกตั้งในระดับท้องถิ่น จนถึงระดับประเทศซึ่งพรรคพันธมิตรได้รับชัยชนะอย่างท่วมท้น ใน ค.ศ. 1955² ทำให้ชาวมลายูมีอำนาจในการปกครองตนเอง และที่สำคัญคือทำให้ประชาชนทุกเชื้อชาติให้ความร่วมมือกับรัฐบาลในการแก้ไขปัญหาคอมมิวนิสต์ จนทำให้ประชาชนสามารถดำเนินชีวิตอย่างเป็นปกติสุข จึงทำให้ตงกู อับดุล ราห์มาน ผู้นำพรรคพันธมิตรคิดว่าสหพันธ์มลายูมีความพร้อมในการปกครองตนเอง

¹เกษม ศิริสัมพันธ์ (2510) *ระบบการเมืองปัจจุบันเอเชีย* หน้า 680

²แหล่งเดิม หน้า 680

ภาพที่ 5 ต้น เข็ง ลีออค

ที่มา แมรี ซี เทิร์นบูลล์ (2540) *ประวัติศาสตร์มาเลเซีย สิงคโปร์และบรูไน* แปลโดย
ทองสุข เกตุโรจน์ ศูนย์พัฒนาหนังสือ กระทรวงศึกษาธิการ หน้า 363

ภาพที่ 6 การประชุมสมาชิกสหพันธ์มลายูเกี่ยวกับการเรียกร้องรัฐธรรมนูญในการปกครองตนเอง
เดือนมกราคม ค.ศ. 1956 ที่กรุงลอนดอน

ที่มา N J Ryan (1971) *The Making of Modern Malaysia and Singapore* pp 140-141

ในค.ศ. 1956 คณะผู้แทนชาวมลายูซึ่งมีตนกู อับดุล ราห์มาน เป็นผู้นำพร้อมด้วยรัฐมนตรีของพรรคพันธมิตรเดินทางไปลอนดอน เพื่อเจรจาให้อังกฤษยอมมอบอำนาจการปกครองตนเองให้กับชาวมลายู อังกฤษไม่ได้โต้แย้งใด ๆ คงเป็นเพราะมลายูจะยังอยู่ในเครือจักรภพ แม้จะได้รับเอกราชจากอังกฤษแล้วก็ตาม เรื่องที่อภิปรายทั่วๆ ไปคือ ฐานะของกษัตริย์ ฐานะพิเศษของชาวมลายู การได้สัญชาติ ภาษาประจำชาติ และอภิสิทธิ์ของชาวมลายู¹

อังกฤษมิได้คัดค้านการเรียกร้องเอกราชของสหพันธ์มลายูเลยเนื่องจากอังกฤษเห็นการรวมพลังของพรรคพันธมิตร เป็นพรรคที่ประกอบด้วยตัวแทนของชาวมลายู ชาวจีนและชาวอินเดียนซึ่งถือว่ามีเอกภาพทางการเมือง มีความพร้อมในการปกครองตนเองที่สำคัญคือ ความร่วมมือกันในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ภายในประเทศได้โดยเฉพาะปัญหาจากการก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ที่มีได้ใช้กำลังทหาร ตำรวจในการปราบปรามเพียงอย่างเดียว หากแต่ได้รับความร่วมมือจากประชาชนทุกเชื้อชาติ ทำให้กองกำลังของพรรคคอมมิวนิสต์ไม่ได้รับการสนับสนุนจากประชาชน นอกจากนี้ความเต็มใจของสหพันธ์มลายูที่ยังคงอยู่ในเครือจักรภพอังกฤษ และข้อตกลงเกี่ยวกับการป้องกันโดยยอมอนุญาตให้อังกฤษยังคงมีฐานทัพอยู่ในมลายู รวมถึงการสำรองด้านยุทธศาสตร์ของ จักรภพภายในประเทศ อาจจะทำให้เพิ่มเติมเหตุผลขึ้นอีกก็ได้ว่า บุคลิกลักษณะของ ตนกู อับดุล ราห์มาน ได้ก่อให้เกิดความเชื่อมั่นไว้วางใจอีกด้วย อังกฤษจึงยินยอมมอบเอกราชให้ในวันที่ 31 สิงหาคม ค.ศ. 1957²

3.2 การเจรจากับผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์มลายู

ผลการเลือกตั้งทั่วไปในสหพันธ์มลายูในเดือน กรกฎาคม ค.ศ. 1955 พรรคพันธมิตรได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งในครั้งนี้ ตนกู อับดุล ราห์มาน ได้เป็นหัวหน้ารัฐบาลของสหพันธ์ นับเป็นรัฐบาลซึ่งชาวมลายูได้มีอำนาจปกครองโดยแท้จริงเป็นครั้งแรก ทั้งนี้โดยยังมีอังกฤษให้ความช่วยเหลือดูแลในเรื่องกองทัพป้องกันประเทศ และด้านการเงินที่ใช้ในการพัฒนาเศรษฐกิจต่างๆ สิ่งแรกที่รัฐบาลของตนกู อับดุล ราห์มาน ได้ทำคือประกาศให้นิรโทษกรรมแก่ผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์และปฏิบัติตามสัญญาที่ให้ไว้กับประชาชนในการหาเสียงเลือกตั้งของพรรคพันธมิตร ซึ่งเป็นพรรคที่รวมตัวกันทางการเมืองโดยมีพรรคอัมโน พรรคสภาชาวอินเดียนมลายู และพรรค

¹N J Ryan (1971) *op cit* p 256

²กนอม อานามวัฒน์ (2528) *ประวัติศาสตร์และการวิเคราะห์เอเชียปัจจุบัน* หน้า 212

สมาคมชาวจีนมลายู นอกจากนี้ยังสัญญาว่าจะปราบปรามการก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ เพื่อให้บ้านเมืองมีความเป็นปกติสุขโดยเร็ว

การออกประกาศให้นิรโทษกรรมแก่ผู้หลงผิดเป็นคอมมิวนิสต์ในวันที่ 9 กันยายน ค.ศ. 1955 ตงกู อับดุล ราห์มาน ต้องการให้กองกำลังของฝ่ายคอมมิวนิสต์ลดจำนวนลง ให้ผู้ที่เป็คอมมิวนิสต์ที่ต้องการออกมาใช้ชีวิตอย่างคนปกติ ประกอบอาชีพโดยไม่ต้องหลบซ่อนอยู่ในป่าจับอาวุธขึ้นมาต่อสู้กับรัฐบาล โดยวางอาวุธและออกมาแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล จะไม่ได้รับโทษใดๆ เช่นนักโทษ แต่จะต้องอยู่ในที่ที่รัฐบาลจัดให้ระยะหนึ่งเพื่อให้รัฐบาลมั่นใจว่าจะไม่ทำการก่อการร้ายอีก¹ จากที่ออกประกาศนิรโทษกรรมแล้วมีผู้ออกมามอบตัวในค.ศ. 1955 จำนวน 249 คน ในค.ศ. 1956 ออกมามอบตัว 34 คน ยังคงเหลือกองกำลังคอมมิวนิสต์มลายูอีก 2,000 คน โดยอยู่ในรัฐเปรักมากที่สุด และรัฐยะโฮร์รองลงมา² นอกจากนี้ยังใช้มาตรการส่งกลับประเทศจีนด้วยสำหรับผู้ที่ประสงค์จะกลับไป นับว่าเป็นไปตามจุดประสงค์ของตงกู อับดุล ราห์มาน ที่ต้องการลดจำนวนคอมมิวนิสต์ลงและให้ผู้หลงผิดหันมาให้ความร่วมมือกับรัฐบาลในการพัฒนาประเทศ

ก่อนจะมีการเลือกตั้งทั่วไปในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1955 พรรคคอมมิวนิสต์มลายูได้ส่งจดหมายถึงผู้นำพรรคการเมืองต่าง ๆ โดยในจดหมายระบุว่าต้องการสันติภาพเอกราช และประชาธิปไตย เมื่อมลายูได้เอกราชแล้วจะยุติสงคราม แต่ต้องยกเลิกการประกาศภาวะฉุกเฉินและให้มีการเลือกตั้งทั่วไป จีน เป็ง ซึ่งเป็นเลขาธิการของพรรคคอมมิวนิสต์มลายูขณะนั้นได้ติดต่อเรียกร้องให้มีการหยุดยิงและเปิดเจรจาสันติภาพขึ้น ทำให้เกิดปฏิกิริยาขึ้นในฝ่ายรัฐบาลอยู่ 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งมีความเห็นว่ารัฐบาลยังไม่มีความพร้อมที่จะทำสงคราม ควรให้มีการเจรจาเพื่อจะทำให้ จีน เป็ง และสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์มลายูเข้ามามอบตัว ถึงแม้ว่ารัฐบาลจะยอมให้พรรคคอมมิวนิสต์มลายูเป็นพรรคที่ถูกต้องตามกฎหมายรัฐบาล ก็ยังสามารถควบคุมได้ แต่อีกกลุ่มหนึ่งไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องเปิดเจรจาด้วย เพราะเห็นว่าถ้านำคอมมิวนิสต์ออกมาจากป่าจะมีอันตรายมากกว่าอยู่ในป่า³

ตงกู อับดุล ราห์มาน หัวหน้ารัฐบาลสหพันธรัฐมลายูได้ตกลงใจที่จะเปิดการเจรจากับจีน เป็ง โดยกำหนดสถานที่และบุคคลเข้าร่วมการเจรจาคือ

¹N J Ryan (1971) *op cit* p 246

²บันทึกวิวัฒนาการ (2522) เล่มเดิม หน้า 98

³กิตติ รัตนฉายา (2538) เล่มเดิม หน้า 16

สถานที่ในการให้เจรจา คือ โรงเรียนแห่งหนึ่งในเมืองบาลิง รัฐเปรู ซึ่งห่างจากพรมแดนไทยทางด้านอำเภอเบตง จังหวัดยะลา 20 ไมล์ โดยเปิดการเจรจาขึ้นในวันที่ 28-29 ธันวาคม ค.ศ. 1955 ก่อนที่จะมีการเจรจาได้มีการประกาศหยุดยิงในพื้นที่ 400 ตารางไมล์ บริเวณพรมแดนใกล้พื้นที่เจรจา ผู้แทนของฝ่ายรัฐบาลที่เข้าร่วมเจรจามี ตนกู อับดุล ราห์มาน หัวหน้ารัฐบาลสหพันธ์มลายู นายเควิด มาเชลล์ หัวหน้ารัฐบาลสิงคโปร์ ตัน เซ็ง ลีออค หัวหน้าพรรคสมาคมชาวจีนในมลายู วันเทียนและอับดุล ราซิด มาฮิดิน¹

การเจรจาได้มีขึ้น 4 ครั้งคือวันที่ 28 ธันวาคม ค.ศ. 1955 เวลา 14 30-15 30 น

เวลา 15 40-17 45 น และ 18 30-20 05 น วันที่ 29 ธันวาคม ค.ศ. 1955 เวลา 10 50-12 48 น²

ตนกู อับดุล ราห์มาน มีจุดประสงค์ในการเปิดการเจรจากับฝ่ายคอมมิวนิสต์เพื่อให้พรรคคอมมิวนิสต์ยุติการก่อการร้ายที่ทำให้รัฐบาลต้องเสียงบประมาณจำนวนมากในการปราบปรามการก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ยังเป็นอุปสรรคสำคัญในการพัฒนาประเทศด้านเศรษฐกิจ และสังคมโดยต้องสูญเสียชีวิตผู้คนเป็นจำนวนมาก ที่สำคัญคืออังกฤษจะมอบเอกราชให้กับสหพันธ์มลายูปกครองตนเอง ดังนั้นพรรคคอมมิวนิสต์จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้กำลังในการต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งเอกราชของสหพันธ์มลายูและการขับไล่อังกฤษให้ออกไปจากดินแดนบนคาบสมุทรมลายูอีก

ตนกู อับดุล ราห์มาน แจ้งจุดประสงค์ของรัฐบาลให้กับ จีน เป็ง ว่าต้องการให้พรรคคอมมิวนิสต์มลายูวางอาวุธและมอบให้กับรัฐบาล และยุบพรรคคอมมิวนิสต์มลายูแล้วออกมาจากป่า ซึ่งในระยะแรกนี้ฝ่ายรัฐบาลกำหนดว่าจะจัดสถานที่ให้อยู่ และทำการสอบสวนเพื่อให้แน่ใจในความจงรักภักดีต่อสหพันธ์มลายูและจะให้มีการทำสัญญาว่าจะไม่กระทำการใด ๆ ที่เป็นภัยต่อส่วนรวม จึงจะได้รับการปล่อยตัว สำหรับบุคคลที่ต้องการเดินทางกลับประเทศจีนจะไม่มีการสอบสวนใดๆ เมื่อรัฐบาลแน่ใจผู้คนเหล่านี้ก็สามารถดำเนินชีวิต ประกอบอาชีพเหมือนประชาชนคนอื่นในดินแดนมลายูต่อไป รวมทั้งโอกาสในการจะได้รับสิทธิในการถือสัญชาติเป็นพลเมืองของประเทศตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ เพราะตอนนี้รัฐบาลกำลังดำเนินการเรียกร้อย

¹ กิตติ รัตนฉายา (2538) เล่มเดิม หน้า 17

² โนเอล บาร์เบอร์ (2518) เล่มเดิม แปลโดย สมโภชน์ วิไลจิตต์, สุวิทย์ สุวรรณ หน้า 435-436

ภาพที่ 7 จิน เป็ง (Chin Peng) กล่าวคำปราศรัยต่อกำลังพล กรม 10 เบตง
ที่มา กิตติรัตนจายา (2538) ดับไฟได้กับพรรคคอมมิวนิสต์มลายา หน้า 6

ภาพที่ 8 จิน เป็ง (Chin Peng) กับสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์มลายู ในค่าย กรม 12 เบตง
ที่มา กิตติรัตนจรรยา (2538) **ดับไฟได้กับพรรคคอมมิวนิสต์มลายู** หน้า 2

เอกราชจากอังกฤษ ซึ่งอังกฤษมิได้ขัดข้องอะไรโดยอังกฤษมอบอำนาจการปกครองตนเอง การรักษาความมั่นคงภายในคืนให้กับสหพันธ์มลายูโดยไม่มีเงื่อนไข ดังนั้นการที่สหพันธ์มลายูได้เอกราชโดยไม่ต้องต่อสู้ให้เสียเลือดเนื้อ พรรคคอมมิวนิสต์มลายูก็คงไม่มีความจำเป็นที่จะทำการก่อการร้ายตามที่อ้างว่าเพื่อ ขับไล่อังกฤษ เพื่อให้ได้มาซึ่งเอกราชของดินแดนมลายูอีกต่อไป จึงต้องการให้ จีน เป็ง และสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์มลายูปฏิบัติตามเงื่อนไขของฝ่ายรัฐบาล โดยคอมมิวนิสต์จะต้องไม่ยุ่งเหยิงให้เกิดการต่อสู้ระหว่างกัน ขนชั้นในองค์กรหรือหน่วยงานต่าง ๆ โดยมีการชักนำให้มีการประท้วง นัดหยุดงาน เดินขบวนต่อต้านรัฐบาล และจะต้องจงรักภักดีต่อสหพันธ์มลายู คือการเคารพต่อสวัสดิภาพของประชาชน และเคารพต่อสิทธิส่วนบุคคล เคารพต่อความสามัคคีกลมเกลียวและความสัมพันธ์อันดีระหว่างชนเชื้อชาติต่าง ๆ แล้วพยายามทำตนให้เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมตามวิถีทางรัฐธรรมนูญ¹

ในการเจรจา จีน เป็ง ได้ชี้แจงว่าพรรคคอมมิวนิสต์มลายูจะยุติการต่อสู้ด้วยอาวุธ ถ้ารัฐบาลยอมรับว่าพรรคคอมมิวนิสต์มลายูเป็นพรรคการเมืองที่ถูกต้องตามกฎหมาย ได้รับสิทธิเสมอภาคในการต่อสู้เพื่อเอกราช และมีสิทธิที่สมัครรับเลือกตั้งเข้าไปมีส่วนร่วมในทางการเมืองตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ โดยให้ประชาชนเป็นผู้ตัดสินจากการเลือกตั้งที่มีขึ้น และถ้ารัฐบาลมลายูได้รับเลือกตั้งมา สามารถมีอิสระในการบริหารประเทศและการป้องกันประเทศ พรรคคอมมิวนิสต์มลายูจะยุติการก่อการร้ายทันที โดยย้ำว่าการวางอาวุธนั้นจะไม่มอบอาวุธให้กับรัฐบาล และสมาชิกของพรรคคอมมิวนิสต์มลายูจะต้องไม่ถูกควบคุมตัวและถูกสอบสวนใด ๆ และการที่รัฐบาลจะให้ยุติอุดมการณ์ทางการเมืองด้วยการยุบพรรคคอมมิวนิสต์มลายูไม่สามารถทำได้

จากการเจรจาปัญหาที่ตกลงกันไม่ได้คือ ความหมายของคำว่ามอบตัวและการวางอาวุธ ซึ่งในความคิดของ จีน เป็ง การสอบสวนที่รัฐบาลกำหนดให้มีขึ้นนั้น จีน เป็ง หมายถึงการมอบตัว ซึ่ง จีน เป็ง ยอมรับไม่ได้ และทางฝ่ายรัฐบาลก็ยอมรับไม่ได้ที่จะให้พรรคคอมมิวนิสต์เป็นพรรคที่ถูกกฎหมาย รวมถึงยอมรับไม่ได้เช่นกันที่จะไม่ให้มีการสอบสวนบุคคลต่าง ๆ ของพรรคคอมมิวนิสต์มลายูที่ออกมามอบตัวต่อรัฐบาล²

¹ในเอล บาร์เบอร์ (2518) *เล่มเดิม* แปลโดย สมโภชน์ วิไลจิตต์, และสุวิทย์ สุวรรณ หน้า 435-436

²*แหล่งเดิม* หน้า 433-434

แม้ว่าการเจรจาจะประสบความสำเร็จล้มเหลวไม่สามารถยุติการสู้รบได้ แต่รัฐบาลของตงกู อับดุล ราห์มาน สามารถชี้ให้ประชาชนเห็นว่าฝ่ายรัฐบาลได้พยายามในการสร้างสันติภาพ นำประเทศกลับเข้าสู่ภาวะปกติ ซึ่งตรงกันข้ามการกระทำของพรรคคอมมิวนิสต์มลายูไม่ต้องการสันติภาพ แต่มีความต้องการที่จะทำสงคราม ซึ่งข้อเรียกร้องของพรรคคอมมิวนิสต์มลายูต้องการต่อสู้ เพื่อขับไล่อังกฤษให้ออกไปจากดินแดนมลายู แต่ประชาชนรับรู้แล้วว่าเอกราชที่กำลังจะได้ไม่ต้องอาศัยพรรคคอมมิวนิสต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่พรรคอัมโน พรรค समाคมชาวจีนในมลายูและพรรคสหภาพอินเดียนในมลายูร่วมมือกัน ตั้งพรรคพันธมิตรขึ้นมานั้น ทำให้เกิดเอกภาพทางการเมืองในดินแดนมลายู ที่ประกอบด้วยชนหลายเชื้อชาติ จากข้อแม้ของอังกฤษที่จะมอบ เอกราชให้กับมลายูต่อเมื่อมลายูมีพรรคที่เป็นตัวแทนของคน 2 เชื้อชาติ

3.3 ความพยายามแก้ไขปัญหาคอมมิวนิสต์

ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 พรรคคอมมิวนิสต์ให้ความร่วมมือกับอังกฤษในการต่อต้านญี่ปุ่น มิใช่ด้วยความจงรักภักดีต่ออังกฤษ แต่เนื่องจากพรรคคอมมิวนิสต์ต้องการจะเข้ายึดครองดินแดนมลายูทั้งหมดหลังสงครามสิ้นสุดลงด้วยการยอมแพ้ของญี่ปุ่น อังกฤษกลับเข้ามาปลดอาวุธกองทหารญี่ปุ่น จึงสร้างความผิดหวังให้กับพรรคคอมมิวนิสต์มลายูเป็นอย่างมาก นอกจากนี้อังกฤษยังสั่งให้พรรคคอมมิวนิสต์มลายูส่งมอบอาวุธที่อังกฤษนำมาให้ในระหว่างสงครามคืนด้วย ทำให้พรรคคอมมิวนิสต์หันมาใช้แผนแทรกซึม บ่อนทำลายเข้าไปยังหน่วยงานองค์กรต่างๆ ของรัฐบาลและเอกชน จนทำให้เกิดการประท้วง นัดหยุดงานของกรรมกรตามโรงงานอุตสาหกรรม¹ อังกฤษจึงได้ประกาศอย่างเป็นทางการว่าพรรคคอมมิวนิสต์มลายูเป็นพรรคการเมืองที่ผิดกฎหมาย เมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม ค.ศ. 1948² ทำให้สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์มลายูถอยเข้าป่า ยึดป่าเป็นที่ตั้งมั่นซึ่งสภาพภูมิประเทศของสหพันธมลายูก็ประกอบไปด้วยป่าเขา จึงกลายเป็นที่ตั้งมั่นอย่างดีของสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์มลายูที่ส่วนใหญ่เป็นชาวจีน มีความชำนาญในการใช้ชีวิตอยู่ในป่าได้เป็นเวลานาน ๆ เป็นผู้ยึดมั่นในระเบียบวินัย ปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด บางคนได้รับการฝึกการสู้รบแบบกองโจรจากอังกฤษในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 มี จิน เบ็ง เป็นเลขาธิการของพรรค หันมาใช้วิธีรุนแรง ก่อความ

¹ปรีชา รักคิด (2514, กรกฎาคม) การป้องกันและปราบปรามการก่อความไม่สงบในมาเลเซีย *เทศบาล* 66(7) 904

²กิตติ รัตนฉายา (2538) *เล่มเดิม* หน้า 12

วุ่นวายขึ้นในมลายูไปจนถึงฆ่า และการเรียกค่าคุ้มครอง การกระทำที่รุนแรงของพรรคคอมมิวนิสต์มลายูสร้างความเดือดร้อนให้กับประชาชนทั่วไป ทำให้รัฐบาลต้องประกาศภาวะฉุกเฉิน¹ โดยพรรคคอมมิวนิสต์อ้างว่าต่อสู้เพื่อเอกราชของสหพันธ์มลายูให้หลุดพ้นจากการยึดครองของอังกฤษ

เมื่อตนกู อับดุล ราห์มาน ขึ้นมาเป็นหัวหน้ารัฐบาลให้ความหวังกับประชาชนว่าจะต้องเรียกร้องเอกราชให้กับมลายู ทำให้ประชาชนเริ่มคิดว่าดินแดนมลายูกำลังจะได้รับเอกราช และเอกราชที่จะได้รับนั้นไม่ต้องเสียเลือดเนื้อในการสู้รบหรือจากการสนับสนุนของพรรคคอมมิวนิสต์มลายู ตนกู อับดุล ราห์มาน ชี้แจงให้ประชาชนเห็นถึงความเดือดร้อนที่ทุกคนได้รับจากการก่อการร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์มลายู ดังนั้นรัฐบาลต้องการจะยุติการก่อการร้ายของ พรรคคอมมิวนิสต์มลายู โดยจะต้องอาศัยความร่วมมือจากประชาชนทุกคนในดินแดนมลายู ไม่ว่าจะ เป็นชนชาติใดก็ตามเพราะต่างได้รับความเดือดร้อนทั่วหน้า รัฐบาลต้องเสียบประมาณมาใช้ในการปราบปรามมากมาย นอกจากนี้ตนกู อับดุล ราห์มาน ได้รับความร่วมมือจาก ตัน เซ็ง ลีออค หัวหน้าพรรคสหประชาชาวจีนมลายู โดยให้ ตัน เซ็ง ลีออค ชี้แจงให้ชาวจีนร่วมมือกับรัฐบาลโดยให้ทุกคนคิดว่าดินแดนมลายูนี้เป็นถิ่นฐานที่ทุกคนจะอยู่ถาวร เพราะชาวจีนบางคนไม่ให้ความร่วมมือกับรัฐบาลโดยเฉพาะผู้ชายที่จะต้องมาเป็นกองกำลังรักษาหมู่บ้านของตน ชาวจีนบางคนยอมจ่ายค่าคุ้มครองให้กับพวกคอมมิวนิสต์เพื่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของตน แต่สำหรับหมู่บ้านของชาวมลายูนั้น คอมมิวนิสต์มลายูไม่สามารถเข้าถึงหรือใช้เป็นแหล่งเสบียงหรือบ่อข่าวของรัฐบาลได้ เพราะชาวมลายูไม่ให้ความร่วมมือด้วย

ตนกู อับดุล ราห์มาน คิดว่าการจะเอาชนะการก่อการร้ายคอมมิวนิสต์นั้น จะเอาชนะด้วยกำลังทหาร ตำรวจ เพียงอย่างเดียวคงไม่ได้ ต้องมาจากการเอาชนะใจประชาชนทุกเชื้อชาติในการให้ความร่วมมือกับรัฐบาลต่อสู้กับการก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ด้วยการตั้งหน่วยอาสาสมัครรักษาดินแดน โดยเฉพาะในหมู่บ้านชาวจีน ซึ่งเดิมจะเป็นผู้ที่บอกความเคลื่อนไหวของรัฐบาลให้กับพวกคอมมิวนิสต์ ส่งเสบียงอาหาร ยารักษาโรคต่าง ๆ รวมถึงยอมจ่ายค่าคุ้มครองต่าง ๆ ให้กับคอมมิวนิสต์ นอกจากนี้ได้จัดตั้งหมู่บ้านใหม่หรือหมู่บ้านยุทธศาสตร์² การจัดตั้งหมู่บ้านใหม่นี้เท่ากับเป็นการจัดระเบียบชุมชน เพราะในชุมชนนั้นจะมีการจัดตั้งระบบสื่อสารทุกหมู่บ้าน ตำบล และอำเภอ ทุกคนในหมู่บ้านจะได้รับการฝึกใช้อาวุธ

¹ปริชา รักษิต (2514, กรกฎาคม) *เล่มเดิม* 66(7) 904

²*แหล่งเดิม* หน้า 915

โดยเฉพาะผู้ชายจะต้องเป็นกองกำลังรักษาหมู่บ้าน¹ จะต้องไม่บอกข่าวความเคลื่อนไหวใด ๆ ให้กับฝ่ายคอมมิวนิสต์ จะต้องช่วยกันดูแลไม่ให้มีการส่งเสบียงอาหาร ยารักษาโรคแก่ฝ่ายคอมมิวนิสต์ ที่สำคัญหมู่บ้านใหม่อพยพผู้คนเข้าไปจะต้องมีสาธารณูปโภคพร้อม ไม่ว่าจะเป็นแหล่งน้ำสำหรับการเกษตร ซึ่งประชาชนในหมู่บ้านใหม่จะต้องได้รับการดูแลด้านเศรษฐกิจและสังคมเป็นอย่างดี มีโรงเรียน โรงพยาบาล สถานีตำรวจ ที่สำคัญแต่ละหมู่บ้านจะต้องรับรู้ข่าวสารบ้านเมืองทั้งในและต่างประเทศ

นอกจากนี้ยังได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการบริหารฝ่ายสงครามระดับสหพันธ์ ระดับรัฐ และท้องที่ คณะกรรมการต่าง ๆ เหล่านี้ประกอบด้วยตัวแทนฝ่ายพลเรือน ฝ่ายตำรวจและฝ่ายทหาร ตั้งขึ้นเพื่อก่อให้เกิดความร่วมมือกันระหว่างบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติการภาวะฉุกเฉิน ในระดับรัฐประธานของคณะกรรมการได้แก่ เมนตรี เบซาร์ (Mentri Besar) ระดับท้องที่ให้แก่เจ้าหน้าที่ประจำท้องที่ โดยให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายพลเรือนต่าง ๆ ยังคงมีอำนาจควบคุมเด็ดขาด การร่วมมือกันนั้นนับว่าสำคัญยิ่ง มีการประสานงานอย่างเต็มที่ระหว่างการควบคุมด้านอาหาร ข้อมูลตำรวจ และการปฏิบัติการฝ่ายทหาร² ที่สำคัญการปฏิบัติการของฝ่ายทหารและตำรวจยิ่งเพิ่มความรุนแรง ด้วยการปฏิบัติการกวาดล้างผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ในป่าเพื่อค้นหาและทำลายที่หลบซ่อนได้มีการสร้างป้อมในป่าลึกให้เป็นฐานปฏิบัติการแนวหน้า และให้ความคุ้มครองแก่ชาวบ้านที่ถูกฝ่ายคอมมิวนิสต์บังคับให้เป็นสาย ได้มีการใช้หน่วยพลร่มและเฮลิคอปเตอร์เพื่อให้ง่ายต่อการปฏิบัติงานในพื้นที่ในดินแดนที่เป็นป่าเขา กองทหารและตำรวจสามารถลาดตระเวนได้เป็นเวลานาน ๆ เพราะได้รับเสบียงทางอากาศ จากการปราบปรามโดยใช้กำลังทหาร อาวุธและความร่วมมือของประชาชนที่มีต่อรัฐบาล ทำให้กองกำลังของฝ่ายคอมมิวนิสต์ต้องถอยลงเข้าป่าลึกไปทุกที³

การจัดตั้งหมู่บ้านใหม่ทำให้รัฐบาลของตนกู อับดุล ราห์มาน ประสบผลสำเร็จในการแยกคอมมิวนิสต์ออกจากความช่วยเหลือของประชาชน ทำให้คอมมิวนิสต์อยู่ในฐานะลำบาก ถือว่าประชาชนทุกคนมีส่วนร่วมในการเฝ้าระวังไม่ให้มีการส่งเสบียงอาหาร เสื้อผ้า ยารักษาโรคหรือแจ้งข่าวของรัฐบาล ทำให้กองกำลังคอมมิวนิสต์มลายูถูกตัดขาดจากความช่วยเหลือใด ๆ โดยเฉพาะชุมชนชาวจีนก็หันมาให้ความร่วมมือกับรัฐบาล เพราะส่วนใหญ่ไม่ชอบวิธีการของคอมมิวนิสต์มลายูที่ใช้วิธีการรุนแรง รัฐบาลเป็นฝ่ายได้เปรียบที่สามารถเข้าถึงและครองใจ

¹ปรีชา รักคิด (2514, กรกฎาคม) *เล่มเดิม* 66(7) 915

²N J Ryan (1971) *op cit* p 240

³*ibid* p 241

ประชาชน ในทางตรงกันข้ามฝ่ายคอมมิวนิสต์มลายูกลับประสบความล้มเหลวเพราะฐานปฏิบัติการของคอมมิวนิสต์มลายูจะอยู่ในป่าทึบ และคนจีนซึ่งเป็นแหล่งให้ความช่วยเหลือด้านเสบียงอาหาร ยารักษาโรคนั้น ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในเมือง ส่วนชนบทก็จะเป็นชาวมลายูที่ไม่ให้ความช่วยเหลือ แถมยังเกลียดชังการกระทำของคอมมิวนิสต์เสียอีก จากการปราบปรามอย่างจริงจังของรัฐบาล ทำให้จำนวนคอมมิวนิสต์มลายูเหลือเพียงประมาณ 2,000 คน จากจำนวน 20,000-30,000 คน ใน ค.ศ 1957¹

ในช่วง ค.ศ 1957-1960 ตงกู อับดุล ราห์มาน ได้กล่าวถึงความสำเร็จที่ภูมิใจว่า ในเวลา 3 ปีที่ผ่านมา

มีถนนหนทางผุดขึ้นมาหลายแห่ง ป่าทึบถูกกวาดล้างมีการก่อสร้างสะพาน และระบบการส่งน้ำหลายแห่งโรงเรียนและโรงพยาบาลให้บริการประชาชนได้อย่างทั่วถึง เป็นความสำเร็จที่ได้รับเหนือกว่าที่เราทำกันมาสามชั่วอายุคนเสียอีก เราไม่ได้รับกับคอมมิวนิสต์ด้วยกำลังอาวุธเพียงอย่างเดียว เรายังสามารถเอาชนะจิตใจของประชาชนได้อีกด้วย เรามีหลายสิ่งที่สามารถหยิบยื่นให้แก่ประชาชน ซึ่งคอมมิวนิสต์ไม่มี²

3.4 บทบาทในการแก้ไขปัญหาเพื่อสร้างเอกภาพให้แก่ประเทศ

ตงกู อับดุล ราห์มาน พบว่าปัญหาที่ต้องได้รับการแก้ไขอีกปัญหาหนึ่งคือ ปัญหาด้านความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจของชาวมลายูกับชาวจีนและชาวอินเดีย ที่เป็นผลมาจากการที่อังกฤษมีนโยบายให้ชาวจีนและชาวอินเดียอพยพเข้ามาเพื่อประโยชน์ทางเศรษฐกิจของตน แต่ชาวจีนและชาวอินเดียที่อพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานในมลายูต่างก็รักษานบธรรมเนียมประเพณี ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของตนไว้ การผสมกลมกลืนระหว่างคน 3 เชื้อชาติแทบไม่เกิดขึ้นเลย โดยเฉพาะเมื่ออังกฤษใช้นโยบายการแบ่งอำนาจทางการเมืองและเศรษฐกิจตามลักษณะเชื้อชาติ โดยให้ชาวจีนมีบทบาททางเศรษฐกิจเป็นเจ้าของกิจการ พ่อค้า ตลอดจนกรรมกรเหมืองแร่ แต่

¹ ถนอม อานามวัฒน์ (2528) *เล่มเดิม* หน้า 212

² กิตติ รัตนฉายา (2538) *เล่มเดิม* หน้า 19

ชาวมลายูนั้นมีสิทธิเข้ารับราชการ มีอำนาจทางการเมืองและอยู่ในฐานะเจ้าของดินแดน¹ แต่ด้วยลักษณะการประกอบอาชีพของชาวมลายูและชาวจีน จึงทำให้เกิดความแตกต่างกันทางเศรษฐกิจคือ ชาวมลายูส่วนใหญ่เป็นชาวไร่ชาวนา ชาวประมงดั้งเดิมอาศัยอยู่ในชนบทชอบชีวิตเรียบง่าย ส่วนชาวจีนจะประกอบธุรกิจค้าขายจะอาศัยอยู่ในเมือง ได้ชื่อว่าเป็นผู้มีความขยันขันแข็ง สามารถสร้างฐานะความเป็นอยู่ให้มั่นคงขึ้นอย่างรวดเร็วกว่าชาวมลายู²

จากความเหลื่อมล้ำทางสภาพเศรษฐกิจและการศึกษาของประชาชนระหว่างชุมชนชาวมลายูกับชุมชนชาวจีนนี้ ตนกู อับดุล ราห์มาน เห็นความสำคัญที่จะต้องสร้างความสมดุลทางเศรษฐกิจ เพื่อยกระดับฐานะความเป็นอยู่ของชาวมลายูให้ดีขึ้น เพราะถือว่าความแตกต่างทางเศรษฐกิจเป็นอุปสรรคของความก้าวหน้าในการเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของชาติ จึงได้กำหนดแผนพัฒนาเศรษฐกิจของชาติเพื่อเป็นหลักในการพัฒนาประเทศ

ตามแผนการพัฒนาเศรษฐกิจ 5 ปีแรกของประเทศ กำหนดวงเงินไว้ 1,150 ล้านเหรียญมาลายา อันจะเป็นเงินลงทุนสาธารณะ ในวงเงินนี้กำหนดว่าจะเป็นการลงทุนทางเศรษฐกิจ เช่น การเพิ่มพูนทางเกษตร การส่งเสริมและเพิ่มผลผลิต ตลอดจนงานทางเศรษฐกิจและการเพิ่มผลผลิตทั่วๆ ไปเป็นจำนวนร้อยละ 60 อีกร้อยละ 30 จะเป็นการลงทุนทางสังคม เช่น การปรับปรุงการสาธารณสุข การศึกษา อาคารที่พำนัก และบริการทางสังคมด้านอื่นๆ ส่วนที่เหลือร้อยละ 10 นั้นจะจ่ายให้เป็นส่วนของงานรัฐบาลได้แก่การจ่ายเป็นที่ทำการรัฐบาล ศาล บ้านพักของข้าราชการและที่พักคนงาน เป็นต้น นอกจากนี้ได้กำหนดลำดับความสำคัญไว้ด้วยว่างานสาธารณะใดมีความสำคัญก่อนหลังที่จะต้องทำลดหลั่นกันไป และได้ประกาศแผนพัฒนาเศรษฐกิจ 5 ปี ระยะที่ 2 ขึ้น เพื่อมุ่งพัฒนาเศรษฐกิจด้วยการยกระดับฐานะความเป็นอยู่ของประชาชนชาวมลายูให้ดีขึ้น มุ่งพัฒนาด้านเกษตรกรรมและอุตสาหกรรม³

แผนพัฒนาเศรษฐกิจ 5 ปีฉบับแรกเริ่มประกาศใช้ ค.ศ. 1956-1960 ให้ความสำคัญด้านการเกษตรเป็นอันดับแรก ส่งเสริมให้ปลูกข้าวให้เพียงพอสำหรับบริโภค เพื่อลดการสั่งซื้อจากต่างประเทศ จัดหาพันธุ์พืชและเครื่องมือเครื่องใช้สำหรับการเกษตรให้กับเกษตรกร จัดโครงการเพิ่มที่ดินสำหรับทำการเกษตร ปรับปรุงการผลิตยางพาราและปาล์มน้ำมัน โดยจัดหาพันธุ์ยางอย่างดีมาให้กับเกษตรกร ส่วนปาล์มนั้นส่งเสริมปลูกปาล์มน้ำมันที่มีคุณภาพดีมีผลต่อมาที่ ทำให้สหพันธ์มลายูเป็นประเทศที่ผลิตน้ำมันปาล์มรายใหญ่ของโลก นอกจากนี้รัฐบาลยังจัด

¹พัชรินทร์ สอนฐิตะปัญญา (2541) *เล่มเดิม* หน้า 17

²จงจิต อรรถยุกติ (2547) *เล่มเดิม* หน้า 68

³ไสว กลั่นทนานนท์ (2508) *เล่มเดิม* หน้า 39-44

เจ้าหน้าที่ส่งเสริมให้ความรู้กับเกษตรกร เจ้าหน้าที่ฝ่ายการตลาดเพื่อช่วยเหลือด้านการตลาดให้กับเกษตรกรในด้านอุตสาหกรรมเหมืองแร่ มีการสำรวจแหล่งที่ดินทำเหมืองเริ่มขึ้นและใช้ประโยชน์จากที่ดินให้คุ้มค่าที่สุด สหพันธ์กลายเป็นประเทศที่มีแร่ดีบุกมากที่สุดในโลก โดยเฉพาะตอนกลางรัฐเปรัก และเมืองอัมปรีที่ได้รับส่งเสริมให้ทำดีบุกมากที่สุดในระยะแรก การอุตสาหกรรมของมลายูยังผลิตสินค้าอุตสาหกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการภายในประเทศลดการสั่งซื้อจากต่างประเทศ¹

ด้านการคมนาคมแผนพัฒนาเศรษฐกิจ 5 ปีฉบับแรกนั้นต้องการพัฒนาเศรษฐกิจชนบทเป็นงานสำคัญและเป็นหัวใจของการพัฒนาเพื่อสังคมโดยส่วนรวม จึงมีการสร้างถนนสายสำคัญต่างๆมากมาย จากเมืองหลวงสู่รัฐต่างๆ เพื่อต้องการทำให้มาตรฐานความเป็นอยู่ของเมืองกับชนบทมีความแตกต่างกันน้อยที่สุดและเพื่อให้เกษตรกรในชนบทนำผลผลิตทางการเกษตรมายังเมืองได้สะดวกและรวดเร็ว นอกจากนี้ยังปรับปรุงด้านการผลิตและจ่ายกระแสไฟฟ้าไปยังชนบทด้วย²

จากการที่นำแผนพัฒนาเศรษฐกิจ 5 ปีฉบับแรก ถือว่าเป็นความสำเร็จของรัฐบาลที่สามารถเพิ่มสิ่งอำนวยความสะดวกให้แก่ชาวมลายูในชนบท นอกจากนี้ยังสามารถนำเกษตรกรชาวมลายูที่อยู่ในชนบทเข้าสู่การเป็นเจ้าของกิจการส่งออกสินค้าทางการเกษตรได้บ้าง

แผนพัฒนาเศรษฐกิจ 5 ปีระยะที่ 2 นั้นยังคงให้ความสำคัญด้านการเกษตรโดยการขยายพื้นที่ทำการเกษตร การพัฒนาที่ดินซึ่งมีโครงการกว่า 2,000 เอเคอร์ให้แต่ละรัฐรับผิดชอบ จัดสรรให้กับครอบครัวเกษตรกรที่ยากจนเพิ่มมากขึ้นทำให้ปลายปี 1965 รัฐบาลก็ย้ายครอบครัวที่ยากจน 12,000ครอบครัวจากบ้านเรือนของตนไปอยู่ตามโครงการจัดสรรใหม่ 62 แห่ง รวมเนื้อที่ 145,000 เอเคอร์ และ ณ ที่นั้นพวกเขาก็ได้พบกับความสุขความสงบ ปลุกป่าล้มน้ำมันและสวนยางที่ให้ผลผลิตสูง เมื่อต้นยางพร้อมกรีดยังเกษตรกรหารายได้อย่างสบายประมาณ 350 เหรียญต่อเดือน³

แผนพัฒนาเศรษฐกิจ 5 ปีระยะที่ 2 ยังคงมุ่งพัฒนาเศรษฐกิจในชนบท โดยมุ่งเน้นไปที่การส่งเสริมการสร้างงานสำหรับผู้ที่อยู่ในวัยทำงาน ขยายพื้นที่ทางการเกษตรและการพัฒนาอุตสาหกรรม ส่งเสริมปรับปรุงด้านสวัสดิการทางสังคม มุ่งให้ชาวชนบทได้รับการศึกษาให้สูงขึ้น

¹ไสว กลันทกานนท์ (2508) *เล่มเดิม* หน้า 40

² *แหล่งเดิม* หน้า 41

³ ตระกูล ทองมิตร (2514, มกราคม) *เล่มเดิม* หน้า 30

สร้างโรงเรียน โรงพยาบาล อาคารสงเคราะห์ต่างๆ ทำให้ชาวชนบทมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ สะดวกสบาย มีการประกันราคาผลผลิตทางการเกษตร

จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจ 5 ปีระยะแรกและระยะที่สองนั้น ตนกู อับดุล ราห์มาน ได้ จัดทำเพื่อเป็นการยกระดับเศรษฐกิจของชาวมลายูในชนบทให้มีฐานะทางเศรษฐกิจ สังคม ตลอดจนความเป็นอยู่ดีขึ้น ผลตามมาจากการพัฒนาประเทศ คือทำให้เกิดความสะดวกรวดเร็ว ในการเดินทางลดช่องว่างระหว่างสังคมชนบทกับสังคมเมืองลง

3.5 บทบาทในการกำหนดนโยบายการศึกษาของชาติ

จากสภาพสังคมของชาวมลายูที่คนส่วนใหญ่จะไม่รู้หนังสือ ไม่ให้ความสำคัญกับการศึกษา เนื่องจากชาวมลายูมีอาชีพทำนา ทำการประมง ทำสวนปาล์ม ถางป่า ซึ่งไม่ต้องอาศัยการอ่านออกเขียนได้ของบุตรหลาน โดยเฉพาะลูกสาวจะไม่ส่งเสริมให้ได้รับการศึกษา แต่ชาวมลายูจะให้ความสำคัญกับศาสนามากโดยจะให้บุตรชายหัดอ่านภาษาอาหรับในคัมภีร์กุรอาน โดยจะจัดการเรียนการสอนตามสุเหร่ามีอิหม่ามเป็นผู้สอน จึงเน้นในเรื่องของศาสนาอิสลาม ทั้งนี้เพราะชาวมลายูนำหลักคำสอนของศาสนาอิสลามมาใช้เป็นหลักในการดำเนินชีวิต ผู้ที่เคร่งศาสนาจะเดินทางไปแสวงบุญที่เมกกะจะได้รับยกย่องจากสังคม หรือไปศึกษาที่มหาวิทยาลัยในกรุงไคโร ดังนั้นทุกรัฐจะมีแผนกจัดการด้านศาสนา นอกจากนี้สุลต่านและชนชั้นผู้นำของมลายู จะจ้างครูชายให้มาสอนบุตรชาย¹ จนเมื่อ ค.ศ 1920 Swettennam ได้ส่งเสริมการศึกษาจากการประกอบอาชีพของชาวมลายู ทำให้ทัศนคติของชาวมลายูเปลี่ยนไป เมื่อพบว่าการศึกษาทำให้คนมีงานทำมากขึ้น มีรายได้ดีกว่าทำอาชีพเกษตรกรรม ชาวไร่ชาวนาได้รู้หนังสือ เปิดรับข้อมูลด้านเทคนิคการทำไร่ทำนา คำแนะนำด้านศีลธรรมที่จะอบรมให้ชาวมลายูทำความดี ตรงต่อเวลา ชยันต์ขันแข็งใน การทำงาน ความรู้ของชาวมลายูที่จะเป็นคุณสมบัติในการสมัครงานได้ เพียงแค่ตำแหน่งเสมียนหรือคนขับรถ เพราะเรียนจบหลักสูตรแค่หกปี ต่อมารัฐบาลอังกฤษได้ส่งเสริมโดยคัดเลือกเข้ามาศึกษาต่อในระดับมัธยมในเมือง โดยจะต้องเรียนภาษามลายู และภาษาอังกฤษเพื่อจะได้เข้าเรียนในระดับมหาวิทยาลัย แต่ชีวิตของนักศึกษาเหล่านี้จะต้องห่างไกลจากชนบท²

¹John Gullick (1981) *Malaysia Economic Expansion and National Unity* p 220

²*Ibid* p 221

การจัดการเรียนการสอนในระบบโรงเรียนคือจะต้องมีครูซึ่งมีความขาดแคลนอย่างมาก จนค.ศ. 1922 ได้สร้าง Sultan Idris Training College ขึ้นเป็นวิทยาลัยที่สอนสำหรับผู้ที่จะไปประกอบอาชีพเป็นครู โดยคัดผู้เข้าเรียนจากหมู่บ้านต่างๆ ทั่วมลายู นอกจากนี้ Sultan Idris Training College ยังกลายเป็นศูนย์กลางของการปฏิรูปทางด้านสังคมและเชื้อชาติด้วย ผู้ที่จบจาก Sultan Idris Training College จะกลับไปสอนหนังสือยังหมู่บ้านเกิด¹ ดังนั้นการศึกษาของมลายูในระบบโรงเรียนจึงเริ่มจากความช่วยเหลือของรัฐบาลอังกฤษที่จัดตั้งโรงเรียนในระดับประถมศึกษา โดยผู้เรียนไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายต่างๆ ทั่วคาบสมุทรมลายู ใน ค.ศ. 1892 มีโรงเรียนระดับประถมศึกษา 189 โรงเรียน²

ชาวอินเดียซึ่งเป็นประชากรส่วนหนึ่งของคาบสมุทรมลายูที่เข้ามาทำงานในไร์กาแพ สนวนยางของชาวอังกฤษ จึงทำให้อังกฤษจัดตั้งโรงเรียนสำหรับสอนบุตรหลานของชาวอินเดียโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย รัฐบาลอังกฤษยังจัดหาครู หนังสือ อุปกรณ์การเรียนการสอน โรงเรียนของเด็กชาวอินเดียจะอยู่ไม่ไกลจากที่อยู่มากนัก ที่สำคัญโรงเรียนเหล่านี้มิได้สอนให้นักเรียนอินเดียซึ่งอาศัยอยู่บนคาบสมุทรมลายูรู้จักและเข้าใจเกี่ยวกับสภาพภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมของชาวมลายู แต่จะสอนเกี่ยวกับประเทศอินเดีย และประเทศอังกฤษ นักเรียนอินเดียจึงไม่มีความรู้สึกรักและผูกพันกับประเทศที่เขาอาศัยอยู่³ จากการจัดการเรียนการ

สำหรับชาวจีนเมื่อเข้ามาตั้งถิ่นฐานในดินแดนมลายู ได้มีการจัดตั้งโรงเรียนที่สอนด้วยภาษาจีน ตามกลุ่มภาษาที่เข้พูดจึงทำให้มีโรงเรียนที่สอนภาษากวางตุ้งบางโรงเรียนสอนด้วยภาษาแต้จิ๋ว หรือบางโรงเรียนสอนด้วยภาษาฮกเกี้ยน ฯลฯ โรงเรียนเหล่านี้จะได้รับเงินช่วยเหลือจากสมาคมการค้าต่างๆ แต่ชาวจีนต้องการให้ชาวจีนที่อยู่ในคาบสมุทรมลายูมีความคิดว่าเป็นชาวจีนโพ้นทะเลเหมือนกัน เพื่อให้เกิดเอกภาพของความเป็นคนจีน ภูมิใจในความยิ่งใหญ่ของประเทศจีน ขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมจีน จึงใช้ภาษากัวหย่า (Kua Ya) ใช้สอนในโรงเรียนจีนทุกแห่ง เมื่อ ค.ศ. 1911⁴

จากการที่อังกฤษให้แต่ละเชื้อชาติที่อาศัยอยู่บนคาบสมุทรมลายูได้จัดการเรียนการสอนด้วยภาษาของแต่ละเชื้อชาติ จึงทำให้แต่ละเชื้อชาติพยายามรักษาวัฒนธรรมของเชื้อชาติตนไม่มี

¹John Gullick (1981) *op cit* p 222

²พัชรินทร์ สอนฐิตะปัญญา (2541) *เล่มเดิม* หน้า 22

³Barbara Watson Andaya and Leonard Y Andaya (2001) *op cit* p 227

⁴พัชรินทร์ สอนฐิตะปัญญา (2541) *เล่มเดิม* หน้า 22-23

โอกาสรับรู้วัฒนธรรมของคนต่างเชื้อชาติ ดังนั้นตนกู อับดุล ราห์มาน จึงต้องการสร้างเอกภาพให้เกิดขึ้นในสังคม จึงได้กำหนดนโยบายการศึกษาของชาติซึ่งมุ่งเน้นความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของชาวมลายู เขาจึงได้ตั้งคณะกรรมการการศึกษาพิเศษ เมื่อค.ศ. 1956 คณะกรรมการประกอบด้วยสมาชิกพรรคอัมโน 2 คน สมาชิกพรรคสมาคมชาวจีนในมลายู 2 คน และสมาชิกพรรคสหภาพอินเดียนมลายู 1 คน โดยมีอับดุล ราซัค (Abdul Rasak) เป็นประธาน ซึ่งเป็นรัฐมนตรีศึกษาคนแรก¹ ด้วยการจัดระบบการศึกษาของสหพันธ์มลายู คือโรงเรียนใดที่ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาลจะได้รับเงินช่วยเหลือจากรัฐบาล โรงเรียนในระดับประถมนั้นสามารถใช้ภาษามลายูเป็นสื่อในการจัดการเรียนการสอนหรือใช้ภาษาจีน ภาษาทมิฬ ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอน มีวิชาภาษามลายูและภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับ ทุกโรงเรียนจะต้องสอนตามหลักสูตรสามัญที่รัฐกำหนดขึ้น นักเรียนที่ถือว่าจบหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาจะต้องผ่านการสอบวิชาภาษามลายู บุคลากรที่ทำหน้าที่การสอนจะได้รับเงินเดือนตามวุฒิทางการศึกษา²

จะเห็นได้ว่าข้อเสนอของคณะกรรมการการศึกษานี้เป็นความพยายามที่จะสร้างความประนีประนอมให้เป็นไปตามความต้องการของประธานกลุ่มเชื้อชาติต่างๆ แม้ว่าจะให้ใช้ภาษามลายูเป็นวิชาบังคับ แต่ในเวลาเดียวกันก็ยังคงรักษาความสำคัญของภาษาและวัฒนธรรมของกลุ่มเชื้อชาติอื่น การมีโรงเรียนที่ใช้ภาษาเป็นสื่อการสอนต่างกันและสุดท้ายรัฐบาลจะเป็นผู้วัดผลในวิชาภาษามลายูและภาษาอังกฤษ และนักเรียนตลอดจนผู้ปกครองก็ต้องคำนึงถึงการศึกษาที่สูงขึ้นถึงระดับมหาวิทยาลัยก็จะตัดสินใจเลือกโรงเรียนที่สอนด้วยภาษามลายูและภาษาอังกฤษแน่นอน

ตนกู อับดุล ราห์มาน พยายามทำให้คนเชื้อชาติต่าง ๆ ในดินแดนมลายูมีเอกภาพในด้านต่าง ๆ โดยคำนึงถึงเอกภาพของชาติที่ตนอาศัยอยู่มากกว่าเชื้อชาติเพื่อสร้างอำนาจต่อรองทางการเมืองในการเรียกร้องเอกราชจากอังกฤษ ในขณะที่เดียวกันได้พยายามส่งเสริมและวางรากฐานให้ชาวมลายูซึ่งเป็นชนชาติใหญ่ มีบทบาทสำคัญทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม

¹พัชรินทร์ สอนจิตะปัญญา (2541) *เล่มเดิม* หน้า 52

²*แหล่งเดิม* หน้า 52-53

3 6 บทบาทในการร่างและประกาศใช้รัฐธรรมนูญของประเทศ

รัฐธรรมนูญของประเทศสหพันธมลายู ประกาศใช้ เมื่อวันที่ 11 ธันวาคม ค.ศ. 1957 หลังจากได้เอกราชจากอังกฤษประมาณ 3 เดือนเศษ คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญประกอบด้วย ลอร์ด รีด (Lord Reid) ซึ่งเป็นผู้พิพากษาชาวอังกฤษ และกรรมการร่างรัฐธรรมนูญชาติละ 1 คน มาจากชาวอังกฤษ ออสเตรเลีย อินเดียและปากีสถาน ดังนั้นรัฐธรรมนูญที่มีชาติต่าง ๆ มาร่วมกันร่างนี้ จึงมีลักษณะผสมผสานจากแหล่งต่าง ๆ และโดยเฉพาะพรรคพันธมิตร เมื่อได้รับชัยชนะในการเลือกตั้ง เมื่อ ค.ศ. 1955 ได้มีอิทธิพลในการเรียกร้องเอกราช อังกฤษจึงได้จัดให้มีการประชุมขึ้นใน ค.ศ. 1956 ผู้ที่เป็นตัวแทนในการประชุมคือ สุลต่าน และพรรคพันธมิตร โดยเฉพาะ ตนกู อับดุล ราห์มาน ผู้นำพรรคอัมโนซึ่งมีอิทธิพลต่อการร่างที่ให้ประโยชน์แก่ ชาวมลายูเป็นอย่างมาก รัฐธรรมนูญฉบับนี้ให้สิทธิพิเศษแก่ชาวมลายู ตามรัฐธรรมนูญเหนือกว่าเชื้อชาติอื่นหลายประการ¹

ในการร่างรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธมลายูนั้นตนกู อับดุล ราห์มาน นับว่ามีบทบาทสำคัญในฐานะหัวหน้ารัฐบาลและหัวหน้าพรรคอัมโนที่ต้องการเอกราชให้กับประเทศชาติอย่างแท้จริง ทำให้เนื้อหาของรัฐธรรมนูญสะท้อนถึงความยากลำบากในการหามาตรการที่จะสร้างความเป็นเอกภาพให้เกิดขึ้นพร้อมไปกับการรักษาสิทธิและสถานะของสุลต่าน และชาวมลายูในฐานะเจ้าของประเทศดั้งเดิม ดังนั้นรัฐธรรมนูญฉบับนี้จึงกำหนดให้สิทธิการเป็นพลเมืองเป็นไปตามถิ่นกำเนิด ซึ่งหมายความว่าให้สิทธิแก่ชนต่างชาติ ขณะเดียวกันก็ได้บัญญัติไว้ว่าชาวมลายูมีสถานะและสิทธิพิเศษ ซึ่งรัฐธรรมนูญจะต้องปกป้อง ด้วยเหตุนี้จึงนับเป็นความสำเร็จของตนกู อับดุล ราห์มาน ที่สามารถชักชวนให้ผู้นำกลุ่มต่างๆ ประนีประนอมและยอมรับรัฐธรรมนูญฉบับนี้

¹ ดี จี อี ฮอลล์ (2522) เล่มเดิม หน้า 1078

บทที่ 4

การสถาปนาสหพันธรัฐมาเลเซีย

แม้ว่าดินแดนต่างๆ ในคาบสมุทรมลายูได้รับเอกราชจากอังกฤษ แต่การจัดการปกครองดินแดนเหล่านี้ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้นยังต้องประสบกับอุปสรรคต่าง ๆ ทั้งการต่อต้านจากต่างประเทศ แม้ว่าจะสามารถจัดการปกครองใหม่ที่ชัดเจนได้ แต่ยังคงเผชิญกับปัญหาจีนคอมมิวนิสต์ และความพยายามให้ชาวมลายูเข้ามามีส่วนร่วมด้านเศรษฐกิจของชาติด้วย จนทำให้เกิดปัญหาความขัดแย้งระหว่างชาวมลายูกับชาวจีนได้นำไปสู่เหตุการณ์จลาจล ในวันที่ 13 พฤษภาคม ค.ศ. 1969 ซึ่งได้ทำให้ตนกู อับดุล ราห์มาน ประกาศลาออกจากการเป็นนายกรัฐมนตรีของสหพันธรัฐมาเลเซีย

4.1 แนวคิดในการสถาปนาสหพันธรัฐมาเลเซีย

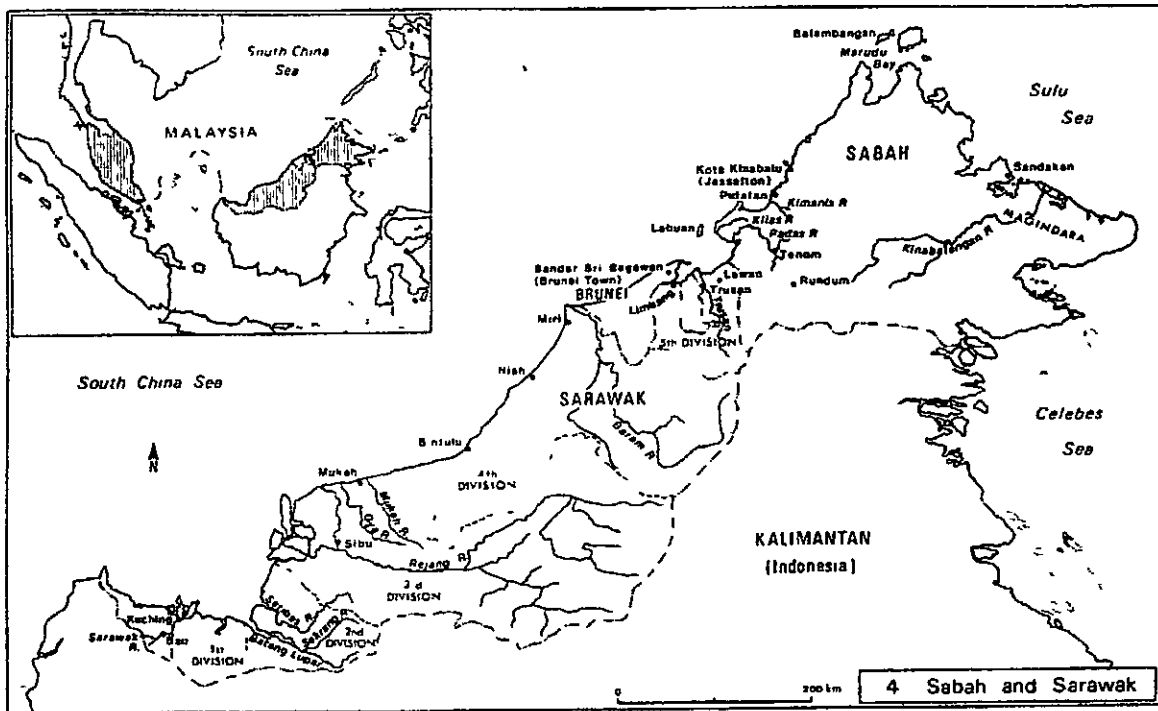
หลังจากที่สหพันธมลายูได้เอกราชจากอังกฤษแล้ว อังกฤษยินยอมให้สิงคโปร์จัดการปกครองตนเองโดยอังกฤษยังคงควบคุมในด้านการต่างประเทศและการทหารตั้งแต่ ค.ศ. 1959¹ ส่วนบอร์เนียวเหนือ ซาราวักที่เป็นอาณานิคมของอังกฤษ อังกฤษยังปกครองโดยตรง และบรูไน ซึ่งเป็นดินแดนที่มีความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติกว่าสองดินแดนที่กล่าวมานั้นยังเป็นรัฐในอารักขาของอังกฤษ² ในวันที่ 27 พฤษภาคม ค.ศ. 1961 ตนกู อับดุล ราห์มาน ได้เสนอแผนในการจัดตั้งประเทศมาเลเซียขึ้นมาด้วยการรวมดินแดนสิงคโปร์ ซาราวัก บอร์เนียวเหนือ และบรูไน เข้าร่วมกับสหพันธมลายู³ ลี กวน ยู (Lee Kuan Yew) ผู้นำของสิงคโปร์มองเห็นว่าถ้าสิงคโปร์รวมเข้ากับสหพันธมลายูสิงคโปร์จะเป็นเอกราชหลุดพ้นจากการยึดครองของอังกฤษ ส่วนในด้านการเมืองนั้น ลี กวน ยู คิดว่าจะมีโอกาสเข้าร่วมกับพรรคสหมาคมชาวจีนมลายู⁴ ซึ่งมีบทบาทในพรรครัฐบาลของสหพันธมลายูอยู่แล้ว แต่บรูไนปฏิเสธการเข้าร่วมกับสหพันธมลายู

¹ ดี จี อี ฮอลล์ (2522) *เล่มเดิม* หน้า 1082

² ถนอม อานามวัฒน์ (2528) *เล่มเดิม* หน้า 253

³ John Gullick (1981) *op cit* p 105

⁴ *Ibid* p 107

ภาพที่ 9 แผนที่มาเลเซียตะวันออก

ที่มา Barbara Watson Andaya, & Leonard Y Andaya (2001) *A History of Malaysia*

2nd ed p 2

ภาพที่ 10 แผนที่มาเลเซียตะวันตก

ที่มา Barbara Watson Andaya, & Leonard Y Andaya (2001) *A History of Malaysia*

2nd ed p 1

เพราะเกรงว่ารายได้ของบรูไนจากทรัพยากรน้ำมันจะถูกนำไปช่วยรัฐต่างๆ ของสหพันธ์มลายูที่ขาดแคลน¹

เหตุผลสำคัญที่ ตงกู อับดุล ราห์มาน คิดที่จะสถาปนาประเทศมาเลเซียโดยรวมสิงคโปร์ ซาราวักและบอร์เนียวเหนือเข้ากับสหพันธ์มลายู เพราะความหวาดเกรงภัยจากคอมมิวนิสต์นั้นเอง² เนื่องจากสหพันธ์มลายูเคยเผชิญต่อภัยคอมมิวนิสต์จนกระทั่งต้องประกาศภาวะฉุกเฉินเป็นเวลานานถึง 12 ปีและภัยคอมมิวนิสต์นี้จะต้องเป็นอันตรายต่อประเทศต่างๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ด้วย แต่การนำเอาสิงคโปร์มารวมกับสหพันธ์นั้นจะทำให้จำนวนคนจีนมีมากกว่าชาวมลายู ตงกู อับดุล ราห์มาน คิดว่าปัญหานี้แก้ไขได้โดยนำประชากรในบอร์เนียวเหนือ ซาราวักและบรูไนมาสร้างความสมดุล³ ในการนำเอาสิงคโปร์มารวมกับสหพันธ์มลายู ตงกู อับดุล ราห์มานได้คำนึงถึงผลได้ผลเสียที่จะมีต่อสหพันธ์มลายูและส่วนที่ได้รับผลประโยชน์ร่วมกันแบบพึ่งพาคือ สหพันธ์มลายูได้นำสินค้าอุตสาหกรรมของสิงคโปร์ซึ่งราคาไม่แพงนักมาจำหน่ายในสหพันธ์มลายู ส่วนสิงคโปร์นั้นเป็นประเทศขาดแคลนทรัพยากรธรรมชาติ การรวมกับสหพันธ์มลายูนับว่าเป็นผลดีต่อสิงคโปร์ในการได้วัตถุดิบป้อนโรงงานอุตสาหกรรม ส่วนสหพันธ์มลายูก็จะได้อาศัยท่าเรือของสิงคโปร์รับส่งสินค้า ซึ่งขณะนั้นท่าเรือของสิงคโปร์นับว่าทันสมัยกว่าของสหพันธ์มลายู⁴ ในด้านผลเสียนั้นตงกู อับดุล ราห์มาน กลัวว่าภัยคอมมิวนิสต์จากชาวจีนในสิงคโปร์ ปีนังและมะละกา จะได้รับการสนับสนุนจากพรรคกรรมกรสร้างความยุ่งยากในการปกครองในสหพันธ์มลายู⁵

4 2 การคัดค้านของอินโดนีเซียและฟิลิปปินส์

เมื่อตงกู อับดุล ราห์มาน ได้เสนอแนวคิดในการจัดตั้งประเทศมาเลเซียโดยรวมสิงคโปร์ ซาราวัก บอร์เนียวเหนือเข้ากับสหพันธ์มลายูได้รับการคัดค้านจากประธานาธิบดี ดิโอสตาโด มาคาปากัล (Diosdado Macapagal) แห่งฟิลิปปินส์และประธานาธิบดี ซูการ์โน (Sukarno)

¹ชัยโชค จุลศิริวงศ์ (2542) *เล่มเดิม* หน้า 92

²N J Ryan, (1971) *op cit* p 262

³แมรีซี เทิร์นบูลล์ (2540) *เล่มเดิม* แปลโดย ทองสุก เกตุโรจน์ หน้า 441

⁴อุดม เขยกิจวงศ์ (2518) *ระบอบเวลาของไทย-มาเลเซีย* หน้า 117

⁵*แหล่งเดิม* หน้า 118

แห่งอินโดนีเซีย¹ เริ่มแรกนั้นอินโดนีเซียมิได้คัดค้าน ซึ่งยืนยันจากคำกล่าวของ ดร. สุนันดีโอ (Dr Subundio) รัฐมนตรีต่างประเทศของอินโดนีเซียในที่ประชุมสหประชาชาติในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1961 ที่กล่าวว่า

เมื่อมลายูตกลงให้เราทราบถึงความตั้งใจของมลายู ที่จะรวมกับดินแดนทั้งสามของอังกฤษอันได้แก่ ซาราวัก บรูไน และบอร์เนียวเหนือ ของอังกฤษเข้าเป็นสหพันธ์ เราก็แจ้งต่อมลายูว่าเราไม่มีข้อคัดค้านใด ๆ และเราปรารถนาที่จะให้มลายูประสบความสำเร็จด้วยการรวมครั้งนี้ เพื่อว่าทุกฝ่ายจะได้อยู่อย่างสันติและมีเสรีภาพ²

แต่ต่อมาอินโดนีเซียเปลี่ยนใจกล่าวว่า การที่ประเทศสหพันธ์มลายูประกาศว่าได้รับ เอกราชจากอังกฤษใน ค.ศ. 1957 นั้น อินโดนีเซียถือว่าไม่มีประเทศเจ้าอาณานิคมใดที่จะยอมมอบอำนาจการปกครองคืนให้กับดินแดนที่ตนเองยึดครองและเก็บเกี่ยวผลประโยชน์อยู่โดยไม่มี การสู้รบอย่างอินโดนีเซียประสบพบมาจากการเรียกร้องเอกราชจากการยึดครองของฮอลันดา ดังนั้นอินโดนีเซียยังถือว่าสหพันธ์มลายูนั้นยังเป็นเมืองขึ้นของอังกฤษตามลัทธิอาณานิคมแบบใหม่³ ที่สำคัญอังกฤษยังคงมีกองทัพอยู่ในภูมิภาคนี้อีกด้วย นอกจากนี้ยังคิดว่ามาเลเซียให้ความช่วยเหลือพวกกบฏในเกาะสุมาตราและวิตกว่าชาวจีนในสิงคโปร์จะเป็นกลุ่มที่เข้าไปยึดครองระบบเศรษฐกิจของมาเลเซียทั้งหมดอีกด้วย ที่สำคัญเหนืออื่นใดนั้นประธานาธิบดีซูการ์โนมองเห็นความแตกต่างด้านความเป็นอยู่ของประชาชนและการพัฒนาด้านเศรษฐกิจของมาเลเซียที่ดีกว่าอินโดนีเซียอย่างมากมาย⁴

การประกาศนโยบายเผชิญหน้าของอินโดนีเซียเริ่มจากการประกาศตัดสัมพันธ์ทางการทูตกับมลายูและสิงคโปร์ มีการเผาสถานเอกอัครราชทูตและบ้านพักของเจ้าหน้าที่อังกฤษทั่วมือเมืองจาการ์ตา (Jakarta) ทำให้ตนกู อับดุล ราห์มาน ประกาศตัดสัมพันธ์ทางการทูตกับอินโดนีเซียเช่นกัน⁵ การที่ซูการ์โนประกาศการเผชิญหน้ากับมาเลเซียเพื่อทำให้ประชาชนไม่ออกมาประท้วงเรื่องภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ประชาชนยากจน ผลผลิตทางการเกษตรต่ำ ประชาชนจะเห็นใจ

¹ ดี จี อี ฮอลล์ (2522) *เล่มเดิม* หน้า 1086

² N J Ryan (1971) *op cit* p 272

³ กิตติมา จันทร์ตรี (2541) *ช่องแคบมะละกา-มาเลเซีย-อินโดนีเซีย* หน้า 131-132

⁴ ภาวชล ทรงประเสริฐ (2547) *อินโดนีเซียอดีตและปัจจุบัน* หน้า 413

⁵ *แหล่งเดิม* หน้า 417

สิ่งคุกคามที่ยิ่งใหญ่ต่อมาเลเซียมามากกว่าการโจมตีด้านกำลังทหาร เพราะถูกกำลังรักษาความมั่นคงจับกุมหรือสังหารอย่างรวดเร็ว ทั้งคาบสมุทรมาลายูและในมาเลเซียตะวันออก ยิ่งกว่านั้นการรุกรานของอินโดนีเซียก็ถูกสภาความมั่นคงสหประชาชาติประณามเมื่อเดือนกันยายน ค.ศ. 1964 ด้วยการออกเสียงไม่เห็นด้วย 9 2¹

ส่วนฟิลิปปินส์นั้นคัดค้านการตั้งประเทศมาเลเซียที่รวมดินแดนบอร์เนียวเหนือเข้าด้วย โดยกล่าวว่าบอร์เนียวเหนือเป็นของสุลต่านแห่งซูลู ซึ่งซูลูนั้นเป็นส่วนหนึ่งของฟิลิปปินส์ เนื่องจาก

เมื่อ ค.ศ. 1878 บริษัทบอร์เนียวเหนือของอังกฤษได้เข้าไปจากสุลต่านแห่งซูลู ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของฟิลิปปินส์ปัจจุบัน สิทธิการปกครองดินแดนนี้จึงต้องตกเป็นของฟิลิปปินส์ด้วย อังกฤษได้ปฏิเสธการอ้างของฟิลิปปินส์ เพราะตามคำสัญญาที่แปลมาจากภาษาพื้นเมืองนั้นคำว่า "ปาจัก" (Pajak) แปลว่า "ให้เช่า" หรือ "ยกให้" ซึ่งอังกฤษถือเอาความหมายอย่างหลัง ส่วนฟิลิปปินส์ถือเอาความหมายแรก²

นอกจากนี้ฟิลิปปินส์ยังกล่าวว่ายบอร์เนียวเหนือจะสนับสนุนชาวมุสลิมบนเกาะมินดาเนา (Mindanao) ให้แยกตัวเป็นอิสระจากฟิลิปปินส์ เพราะเมื่อสหพันธ์มาลายูรวมเอาบอร์เนียวเหนือเข้าเป็นส่วนหนึ่งแล้วจะส่งเสริมให้ดินแดนนี้นับถือศาสนาอิสลามด้วย ที่สำคัญฟิลิปปินส์ยังเห็นความสำคัญของบอร์เนียวเหนือที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติที่มีค่า โดยเฉพาะป่าไม้ แหล่งน้ำมันดิบ ซึ่งทำให้ฟิลิปปินส์อยากจะได้เป็นของฟิลิปปินส์ และเมื่อเห็นว่าอินโดนีเซียไม่ยอมรับการจัดตั้งประเทศมาเลเซียและประกาศใช้นโยบายเชิญหน้ากับมาเลเซีย ฟิลิปปินส์จึงร่วมต่อต้านด้วยเพื่อเป็นการเพิ่มน้ำหนักของการเรียกร้อง³

ในการประกาศนโยบายเชิญของอินโดนีเซียต่อมาเลเซียนั้น ถึงแม้ว่ามาเลเซียจะมีกองทัพของอังกฤษและประเทศในเครือจักรภพคอยช่วยเหลือในการป้องกันการรุกราน การโจมตีของอินโดนีเซีย และเมื่อก่อตั้งเป็นประเทศมาเลเซียแล้วดินแดนที่เข้ามาร่วมใหม่ก็จะต้องช่วยเหลือในด้านงบประมาณในการป้องกันประเทศแทนที่จะนำเงินเหล่านั้นไปพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าต่อไป ทำให้ตนกู อับดุล ราห์มาน คิดว่าจะต้องหาทางเจรจากับผู้นำทั้งสอง

¹N J Ryan (1971) *op cit* p 275

²John Gullick (1981) *op cit* p 110

³ชัยโชค จุลศิริวงศ์ (2542) *เล่มเดิม* หน้า 97-98

ประเทศเพื่อหาทางออกด้วยกันอย่างสันติวิธี ด้วยการเดินทางไปพบชูการ์โนที่โตเกียว ผลจากการเจรจาที่โตเกียวทำให้ผู้นำทั้งสองประเทศได้เดินทางไปเจรจากับผู้นำฟิลิปปินส์ที่มะนิลา ซึ่งได้ข้อสรุปจากการเจรจาว่าควรให้มีการสำรวจความคิดเห็นของผู้คนในดินแดนซาราวัก และบอร์เนียวเหนือ ว่าต้องการจะรวมกับมาเลเซียหรือไม่¹

จึงทำให้อุตัน (U Tan) เลขาธิการสหประชาชาติจัดตั้งคณะกรรมการเพื่อศึกษาความคิดเห็นของประชาชนในซาราวัก และบอร์เนียวเหนือ ซึ่งมี ลอร์ด คอบโบลด์ (Lord Cobbold) เป็นประธานโดยมีผู้แทนจากอินโดนีเซียและฟิลิปปินส์ร่วมสังเกตการณ์ ระหว่างเดือนกุมภาพันธ์และเดือนเมษายน ค.ศ. 1962 ได้สัมภาษณ์คนมากกว่า 4,000 คน ในที่ต่างๆกัน 35 แห่ง ได้จัดทำเป็นรายงานผลจากการไปสอบถามตามชุมชนกลุ่มต่างๆ ได้แก่เจ้าหน้าที่ราชการ สหภาพแรงงาน ผู้นำทางศาสนา รวมถึงประชาชนชาวพื้นเมืองกลุ่มต่างๆ ซึ่งได้เสนอรายงานเป็นลายลักษณ์อักษรถึง 2,200 เรื่องปรากฏว่ามีผู้เห็นชอบมากกว่าผู้คัดค้าน² ส่วนในสิงคโปร์ได้มีการลงมติเข้าร่วมถึงร้อยละ 71 จากพรรคกิจประชาชน (People's Action Party) ของ ลี กวน ยู ส่วนที่คัดค้าน ร้อยละ 25 จากพรรคบาริสัน โซเชียลิสต์ (Barisan Socialist)³

4.3 การขัดแย้งระหว่างสิงคโปร์กับสหพันธ์มาเลเซีย

จากการรวมดินแดนสิงคโปร์ ซาราวัก บอร์เนียวเหนือ เป็นประเทศมาเลเซียได้สำเร็จ และได้รับการสถาปนา เมื่อวันที่ 16 กันยายน ค.ศ. 1963⁴ ได้เกิดปัญหาความขัดแย้งขึ้นระหว่างสิงคโปร์กับมลายู เนื่องจากความคิดทางการเมืองของผู้นำทั้ง 2 ประเทศไม่ตรงกันคือ

ตนกู อับดุล ราห์มาน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมแบบค่อยเป็นค่อยไป และกำหนดว่าประมุขของประเทศต้องเป็นชาวมลายู ศาสนาอิสลามต้องเป็นศาสนาประจำชาติ ภาษามลายูต้องเป็นภาษาประจำชาติ ตนกู อับดุล ราห์มาน ต้องการพัฒนาประเทศในอุดมการณ์มลายูเพื่อชาวมลายู

ลี กวน ยู ผู้นำของสิงคโปร์ต้องการการเปลี่ยนแปลงแบบสังคมนิยม ที่ต้องการเห็นสิงคโปร์มีความเจริญก้าวหน้าในทุกๆ ด้านอย่างรวดเร็ว และเห็นว่าการใช้ภาษามลายูเป็นภาษา

¹ ดีจีอี ฮอลล์ (2522) *เล่มเดิม* หน้า 1087

² ตระกูล ทองมิตร (2513, 6 ธันวาคม) ประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย *สารประชาชน* 7(336) 30

³ N J Ryan (1971) *op cit* p 264

⁴ ถนอม อานามวัฒน์ (2518) *เล่มเดิม* หน้า 254

ประจำชาติก็เท่ากับเป็นการกีดกันชาวสิงคโปร์ไม่ได้รับราชการเพราะเป็นชาวจีน ทางสิงคโปร์ขอให้ใช้ภาษาจีนและภาษาอังกฤษด้วย แต่รัฐบาลไม่ยอมเพราะคนในสิงคโปร์ส่วนใหญ่เป็นชาวจีนจึงใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร และเป็นภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอนในสิงคโปร์ด้วย

การเข้าร่วมกับสหพันธ์มลายูของสิงคโปร์นั้น ผู้นำทั้ง 2 ฝ่ายต่างมองถึงผลประโยชน์ของตัวเองคือฝ่าย ตงกู อับดุล ราห์มาน นั้นคิดว่าการนำสิงคโปร์เข้าร่วมกับสหพันธ์มลายูจะเป็น การป้องกันมิให้คอมมิวนิสต์เข้ามามีอิทธิพลหรือดำเนินการก่อการร้ายเข้ามายังสหพันธ์มลายู และขยายอิทธิพลไปยังประเทศต่าง ๆ ของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ส่วน ลี กวน ยู นั้นมองว่าสิงคโปร์จะมีโอกาสขยายตลาดการค้า มีแหล่งวัตถุดิบซึ่งสิงคโปร์ไม่มีสิ่งเหล่านี้เลย แต่มีได้นี้ถึงผลประโยชน์ร่วมกัน ทำให้เมื่อรวมเป็นประเทศเดียวกันแล้วจึงเกิดความขัดแย้งกันคือ

ปัญหาด้านเชื้อชาติ ชาวมลายูถือว่าดินแดนที่ก่อตั้งเป็นประเทศมาเลเซียเป็นของชาวมลายู ไม่ใช่ของชาวจีนและของชาวอินเดีย ที่สำคัญรัฐธรรมนูญของสหพันธ์มาเลเซียก็ให้สิทธิพิเศษกับชาวมลายูไว้หลายประการ ตลอดจนประมุขของประเทศก็ต้องเป็นชาวมลายู มีศาสนาอิสลามเป็นศาสนาประจำชาติ และมีภาษามลายูเป็นภาษาราชการ¹

ส่วนนโยบายของผู้นำสิงคโปร์คือ ลี กวน ยู นั้นต้องการสร้างความเท่าเทียมกัน ไม่มอบสิทธิพิเศษให้กับชนชาติใด เป็นการสร้างค่านิยมร่วมกันโดยยึดหลักมาเลเซียเพื่อมาเลเซีย จึงทำให้สิงคโปร์ดำเนินนโยบายความต้องการของรัฐบาลกลาง เช่น ยังคงใช้ภาษาจีนในการติดต่อการค้า การศึกษาและการติดต่อราชการต่าง ๆ เพราะในสิงคโปร์ประกอบด้วยคนจีนเป็นจำนวนมากกว่าชาวมลายูและชาวอินเดีย ซึ่งลี กวน ยู มิได้ให้สิทธิพิเศษแก่ชาวมลายูที่อาศัยอยู่ในสิงคโปร์² แต่อย่างไรก็ตาม จากคำกล่าวของ ลี กวน ยู ที่ว่า

เห็นด้วยที่จะให้ชาวมลายูมีสิทธิพิเศษต่าง ๆ ในขณะที่สิงคโปร์ยังเป็นส่วนหนึ่งของมาเลเซียอยู่ เพราะสิทธิพิเศษเหล่านั้นแทบไม่มีค่าอะไรเลยสำหรับชาวไร่ชาวนาจน ๆ ที่มีอยู่เป็นจำนวนมาก แต่สำหรับในสิงคโปร์นั้นก็มีการจัดสรรฐานะพิเศษให้ในด้านบ้านพักจัดสรร การศึกษาที่ไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน รวมทั้งในระดับมหาวิทยาลัยที่สำคัญชาวมลายูจะต้องได้รับโอกาสที่จะพัฒนาด้วยการศึกษา และด้วยการ

¹อุดม เขยทิวส์ (2518) เล่มเดิม หน้า 138

²แหล่งเดิม หน้า 139

ติดต่อกับคนเชื้อสายอื่น แทนที่จะมีชีวิตอยู่แค่มีสติ
พิเศษตลอดกาล¹

ลี กวน ยู ไม่ได้แสดงความคิดเห็นเพียงอย่างเดียว แต่ยังรณรงค์ให้รัฐบาลดำเนินนโยบายตามหลักการที่ว่า "มาเลเซียเพื่อชาวมลายู" ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติใดจะได้รับ ความเท่าเทียมกันในด้านารรับผลประโยชน์ ทำให้ ตนกู อับดุล ราห์มานและชาวมลายูคิดว่า ชาวจีนกำลังจะมายึดครองอำนาจในการปกครอง ซึ่งอำนาจทางเศรษฐกิจได้ครอบครองไปแล้ว แต่สิ่งเหล่านี้ชาวมลายูคงยอมให้ไม่ได้ เริ่มแรกที่ ลี กวน ยู ยอมเข้าร่วมกับสหพันธ์มลายูเพราะมุ่งหวังที่จะเข้าร่วมกับพรรคสมาคมชาวจีนมลายู เพื่อเข้าร่วมกับพรรคพันธมิตรซึ่งเป็น พรรครัฐบาล แต่ ลี กวน ยู ไม่พอใจที่พรรคสมาคมชาวจีนมลายูยอมทำตามนโยบายของ พรรคอัมโนมากเกินไปในเรื่องสิทธิพิเศษสำหรับชาวมลายู ที่สำคัญจำนวนผู้แทนที่สิงคโปร์ได้รับเพียง 15 คนนั้นน้อยเกินไปจึงกลายเป็นพรรคที่ไม่มีความสำคัญในสภาเลย²

ในด้านเศรษฐกิจตลาดการค้ามีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของสิงคโปร์เป็นอย่างมาก สิงคโปร์ต้องการให้มาเลเซียเข้าเป็นสมาชิกของตลาดร่วม เพราะตลาดร่วมจะทำให้สิงคโปร์ขยายการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมให้มากขึ้น เป็นการรองรับการเจริญเติบโตด้านอุตสาหกรรมของสิงคโปร์ แต่รัฐบาลของตนกู อับดุล ราห์มาน ไม่เห็นความสำคัญของการเข้าเป็นสมาชิกของตลาดร่วมตามที่ผู้นำสิงคโปร์ต้องการ เพราะต้องการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมให้ทัดเทียมกับสิงคโปร์ก่อนจึงจะเข้าเป็นสมาชิกตลาดร่วม³ การตัดสินใจของตนกู อับดุล ราห์มาน เช่นนี้สร้างความไม่พอใจให้กับ ลี กวน ยู อย่างมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออินโดนีเซียประกาศนโยบายเผชิญหน้ากับมาเลเซีย ทำให้สิงคโปร์เสียตลาดการค้ากับอินโดนีเซียลงไปอีก ซึ่งก่อนเกิดสงครามอินโดนีเซียเป็นลูกค้าสำคัญของสิงคโปร์ ทำให้เกิดปัญหาการว่างงานขึ้นในสิงคโปร์⁴

ในด้านโควตาที่ประเทศอังกฤษส่งซื้อสินค้าของรัฐบาลสหพันธ์มลายู รัฐบาลของ ตนกู อับดุล ราห์มาน จะแบ่งให้กับสิงคโปร์อีกทีหนึ่ง ลี กวน ยู อ้างว่ารัฐบาลกลางเอาเปรียบส่วนแบ่งด้านโควตา ขาดความยุติธรรม นอกจากนี้รัฐบาลกลางยังจัดเก็บภาษีจากสิงคโปร์สูงเกินไป แต่เงินภาษีเหล่านั้นมิได้ยืมมาช่วยพัฒนาสิงคโปร์เท่าที่ควร⁵ ด้วยการเก็บจากเดิม

¹โจซี อเล็กซ์ (2520) *เล่มเดิม* แปลโดย ราชนันท์ สุเชิน หน้า 185

²แมรี ซี เทิร์นบูลล์ (2541) *เล่มเดิม* แปลโดย ทองสุก เกตุโรจน์ หน้า 446

³อุดม เขยทิวังค์ (2518) *เล่มเดิม* หน้า 136

⁴แมรี ซี เทิร์นบูลล์ (2541) *เล่มเดิม* แปลโดย ทองสุก เกตุโรจน์ หน้า 445

⁵*แหล่งเดิม* หน้า 445

ร้อยละ 40 เป็นร้อยละ 60 ซึ่งสิงคโปร์คิดว่ารายได้ของสิงคโปร์สูงกว่ารัฐบาลบางรัฐในสหพันธ์มลายู จึงไม่ยอมจ่ายให้¹ แนวนโยบายที่แตกต่างกันในการติดต่อค้าขายกับประเทศต่าง ๆ ลี กวน ยู มีนโยบายที่คบค้ากับประเทศจีนคอมมิวนิสต์ทั้งในด้านการทูตและในด้านการค้า เพราะ ลี กวน ยู กล่าวว่าสิงคโปร์อยู่ได้ด้วยการติดต่อค้าขายกับจีนคอมมิวนิสต์ โดยถือว่าผลประโยชน์ของชาติสำคัญเหนือสิ่งอื่นใด แต่แนวนโยบายของตนกู อับดุล ราห์มาน จะไม่ติดต่อค้าขายหรือมีความสัมพันธ์ทางการทูตกับประเทศในค่ายคอมมิวนิสต์ โดยเฉพาะจีนแดงที่เขาคิดว่าให้ความช่วยเหลือพรรคคอมมิวนิสต์มลายู ที่สำคัญตนกู อับดุล ราห์มาน สั่งปิดธนาคารจีนแดงที่สิงคโปร์แต่ปิดไม่สำเร็จ² สร้างความไม่พอใจให้กับตนกู อับดุล ราห์มานเป็นอย่างยิ่ง

นอกจากนี้ ลี กวน ยู ไม่พอใจที่ทางรัฐบาลกลางเข้ามายึดการสื่อสารโทรคมนาคม วิทยุ และโทรทัศน์ ซึ่งในข้อตกลงของการที่สิงคโปร์เข้าร่วมกับสหพันธ์มลายูนั้น สิงคโปร์มีอิสระในการจัดการด้านการศึกษา การจัดเก็บภาษี และการสื่อสารโทรคมนาคม ซึ่งเดิม ลี กวน ยู ได้ใช้การสื่อสารโทรคมนาคม วิทยุ โทรทัศน์ในการหาเสียงเลือกตั้งหรือดำเนินการใด ๆ เพื่อประโยชน์ของรัฐบาลสิงคโปร์ แต่เมื่อรัฐบาลกลางเข้ามาควบคุมทำให้สิงคโปร์เสียผลประโยชน์³ ความขัดแย้งที่สำคัญอีกประการที่สร้างความไม่พอใจให้กับสิงคโปร์คือ การจัดสรรงบประมาณ รัฐบาลกลางมีนโยบายในการเร่งรัดพัฒนาชนบท จึงนำงบประมาณของประเทศส่วนใหญ่ใช้ไปกับการพัฒนาชนบทและแบ่งให้กับสิงคโปร์อย่างไม่ยุติธรรม ทั้งที่สิงคโปร์เป็นผู้จ่ายเงินรายได้เป็นส่วนใหญ่ให้กับรัฐบาลกลาง, ที่สำคัญการพัฒนาชนบทนั้นเท่ากับเป็นการพัฒนาถิ่นที่อยู่ อาชีพ การศึกษาและขยายการลงทุนของชาวมลายู ซึ่งลี กวน ยู เห็นว่าควรให้เกิดความเสมอภาคและเท่าเทียมไม่ควรเน้นเฉพาะชาวมลายูเท่านั้น แต่ตนกู อับดุล ราห์มาน นั้นยังคงเน้นให้ความช่วยเหลือชาวมลายูหรือเน้นสิทธิพิเศษของชาวมลายูซึ่งเป็นเจ้าของถิ่นดั้งเดิม

จากความขัดแย้งของทั้งสหพันธ์มาเลเซียและสิงคโปร์ทั้งทางด้านเชื้อชาติและปัญหาทางเศรษฐกิจ ที่ทำให้สิงคโปร์ต้องแยกตัวเป็นอิสระในวันที่ 9 สิงหาคม ค.ศ. 1965 นั้น แต่ทั้งสองประเทศยังคงมีความสัมพันธ์อันดีต่อกันในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกัน ทั้งในด้านเศรษฐกิจและในทางการทหาร ซึ่งหลังจากที่สิงคโปร์แยกตัวออกมาแล้วทั้ง 2 ฝ่ายได้ร่วมลงนามในการให้ความร่วมมือทางเศรษฐกิจและทางทหาร เมื่อวันที่ 7 สิงหาคม ค.ศ. 1965 หลังการแยกตัวของสิงคโปร์แล้วมาเลเซียก็หันมาพัฒนาอุตสาหกรรมของตนอย่างเต็มที่ และพัฒนาท่าเรือให้เพิ่ม

¹ทวี จุลละทรัพย์ (2513) *เล่มเดิม* หน้า 45

²อุดม เขยกิวศ์ (2518) *เล่มเดิม* หน้า 125

³*แหล่งเดิม* หน้า 132-133

มากขึ้นเพื่อจะได้พึ่งพาสิงคโปร์ให้น้อยที่สุด แม้ว่าจะใช้เงินงบประมาณเป็นจำนวนมากก็ตาม ส่วนสิงคโปร์นั้นถ้าไม่ได้ร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างสิงคโปร์กับมาเลเซีย สิงคโปร์จะเป็นฝ่ายเสียประโยชน์มากที่สุด เพราะการที่สิงคโปร์ขาดวัตถุดิบแร่ธาตุที่สำคัญ คือ ยาง ดีบุก สำหรับป้อนโรงงานอุตสาหกรรมในสิงคโปร์ ดังนั้นความร่วมมือของทั้งสิงคโปร์และมาเลเซียจึงเป็นปัจจัยสำคัญต่อการพัฒนาทั้งสิงคโปร์และมาเลเซียเป็นอย่างมาก

4.4 การจลาจลในวันที่ 13 พฤษภาคม ค.ศ. 1969

ปัญหาชาวมลายูและชาวจีนในมาเลเซีย

จากความแตกต่างกันในด้านศาสนา ภาษา วัฒนธรรม ความเชื่อ อุปนิสัย ชาวมลายูมีจำนวนน้อยที่เป็นข้าราชการ มีอำนาจในทางการเมือง และมีอิทธิพลต่อระบบสังคมของประเทศ ชาวมลายูส่วนใหญ่ยังดำรงชีวิตอยู่ในชนบท มีฐานะไม่ดี เมื่อเปรียบเทียบกับชาวจีน จะนับถือศาสนาอิสลาม พูดภาษามลายู ส่วนชาวจีนจะอาศัยอยู่ในเมืองจำนวนมากเป็นพ่อค้า เป็นกรรมกรอยู่ในเหมืองแร่ จากการที่อพยพมาจากต่างที่กัน ภาษาพูดจึงแตกต่างกันตามท้องถิ่นของตน ส่วนชาวจีนที่สามารถพูดภาษาจีนกลางได้มักจะเป็นผู้ที่ได้รับการศึกษา มีบทบาทในทางธุรกิจการค้า เป็นผู้ที่มีอิทธิพลทางเศรษฐกิจของประเทศ¹ นับถือศาสนาพุทธ ขงจื้อ และลัทธิเต๋า ส่วนชาวอินเดียพูดภาษาทมิฬ มีอาชีพเป็นกรรมกรกริดยางตามสวนยางทั่ว ๆ ไป มีทั้งที่นับถือศาสนาพุทธและศาสนาอิสลาม

ความแตกต่างนี้ทำให้เกิดปัญหาความขัดแย้งในเรื่องการชั่งชั่งผลประโยชน์ในทางเศรษฐกิจและการเมืองเสมอ โดยเฉพาะชาวมลายูกับชาวจีนซึ่งเป็นพลเมืองกลุ่มใหญ่ของประเทศ ส่วนอินเดียนั้นจากที่มีจำนวนประชากรน้อยจึงไม่ค่อยมีปัญหาอะไร ความไม่พอใจของชาวจีนที่มีต่อชาวมลายูส่วนใหญ่คือ ในเรื่องอภิสิทธิ์ต่าง ๆ ที่ชาวมลายูได้รับไม่ว่าจะเป็นเรื่องสิทธิการถือครองที่ดิน การได้รับสิทธิในการรับราชการแม้แต่ได้รับทุนการศึกษา² รัฐบาลมุ่งความสนใจในการให้ความช่วยเหลือไปที่ชาวมลายูเข้ามามีส่วนร่วมในด้านการค้า การอุตสาหกรรม โดยเฉพาะการประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 รัฐบาลมุ่งพัฒนาชนบทที่สุด ซึ่งเป็นถิ่นที่อยู่ของชาวมลายูเพื่อต้องการให้ทัดเทียมกับชาวจีน การประกาศให้ภาษามลายูเป็นภาษาราชการ ถ้าต้องการศึกษาต่อจะต้องสอบผ่านวิชาภาษามลายูและ

¹ พันธุ์ทิพ พันธุ์คำ (2522) เล่มเดิม หน้า 38

² แหล่งเดิม หน้า 39

ภาษาอังกฤษ จึงจะมีสิทธิศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย สิ่งเหล่านี้สร้างความไม่พอใจให้กับชาวจีนเสมอมา

นอกจากนี้การเลือกตั้งทั่วไปของมาเลเซียซึ่งมีขึ้นในวันที่ 10 พฤษภาคม ค.ศ. 1969 พรรคการเมืองต่าง ๆ ที่ส่งผู้สมัครเข้ารับการเลือกตั้งได้มีการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง โดยแถลงนโยบายของพรรคตนให้ประชาชนรับทราบ เช่น พรรคพันธมิตรได้กล่าวถึงผลสำเร็จของการบริหารประเทศที่เป็นพรรคการเมืองที่ประกอบด้วยชนหลายเชื้อชาติ ไม่มีอิทธิพลของศาสนาที่จะทำให้เกิดอุปสรรคในการบริหารประเทศร่วมกัน นโยบายการบริหารประเทศเน้นการพัฒนาชนบทเพื่อสร้างความเท่าเทียมกันในด้านความเป็นอยู่ การสร้างงานในชนบท ขยายโอกาสทางการศึกษาเพื่อสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของชาติ และการพัฒนาเศรษฐกิจแบบเสรีนิยมที่ทุกคนสามารถสร้างความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจได้อย่างเท่าเทียม ส่วนพรรคแพน-มลายู อิสลาม เน้นให้รัฐบาลมลายูเป็นรัฐอิสลามเพื่อผลประโยชน์และวัฒนธรรมของมลายู นอกจากนี้พรรคฝ่ายซ้ายชูประเด็นความเท่าเทียมกันด้านเชื้อชาติ จะปฏิรูปสังคมด้วยการสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจและให้ภาษาอังกฤษ ภาษาจีนและภาษาทมิฬใช้คู่ไปกับภาษามลายู ซึ่งเป็นภาษาประจำชาติและสามารถใช้ภาษาเหล่านี้เป็นสื่อในการเรียนการสอนอย่างเท่าเทียมกัน¹ จากการหาเสียงที่รุนแรงแม้พรรคพันธมิตรจะเป็นฝ่ายชนะ แต่ได้รับเลือกเข้าสภาน้อยลงโดยเฉพาะพรรคสมาชิกชาวจีนมลายูที่เสียที่นั่งไปกว่าครึ่งจนทำให้ต้องถอนตัวออกจากพรรครัฐบาล แม้แต่พรรคอัมโนเองก็พ่ายแพ้ในการเลือกตั้งครั้งนี้ เป็นเพราะชาวมลายูและชาวจีนไม่ให้การสนับสนุนพรรคพันธมิตร โดยหันไปสนับสนุนฝ่ายตรงข้าม ผลจากการเลือกตั้งที่นำไปสู่การจลาจล

การจลาจลที่เกิดขึ้นในมาเลเซียในวันที่ 13 พฤษภาคม ค.ศ. 1969 เกิดจากความขัดแย้งของสองเชื้อชาติคือ ชาวมลายูและชาวจีนที่อาศัยอยู่ในประเทศมาเลเซีย เหตุการณ์เกิดขึ้นในช่วงที่ประเทศมาเลเซียได้จัดให้มีการเลือกตั้งทั่วไป ซึ่งเป็นครั้งที่สามหลังจากที่ได้รับเอกราชจากอังกฤษในการเลือกตั้งสองครั้งที่ผ่านมา พรรคพันธมิตรซึ่งเป็นพรรคที่เกิดจากความร่วมมือทางการเมืองของพรรคสมาชิกชาวจีนในมลายูกับพรรคสมาชิกชาวอินเดียในมลายู ซึ่งเป็นพรรครัฐบาลของมาเลเซียมีตนกู อับดุล ราห์มาน เป็นหัวหน้าได้รับเสียงข้างมากมาตลอด แต่ผลจากการเลือกตั้งในวันเสาร์ที่ 10 พฤษภาคม ค.ศ. 1969² พรรคพันธมิตรได้รับการสนับสนุนจากประชาชนน้อยลง โดยเฉพาะสมาชิกคนสำคัญของพรรคที่เคยดำรงตำแหน่งอยู่ในคณะรัฐบาล ของพรรค

¹แมรี ซี เทิร์นบูลล์ (2540) *เล่มเต็ม* แปลโดย ทองสุก เกตุโรจน์ หน้า 459-460

²ตระกูล ทองมิตร (2512, มิถุนายน) สถานการณ์ในมาเลเซีย 6(257) *สารประชาชน* หน้า 12

พันธมิตรไม่ได้รับเลือกเข้าสภา ตงกู อับดุล ราห์มาน เริ่มคิดว่าความนิยมของประชาชนที่มีต่อพรรคพันธมิตรนั้นเปลี่ยนไป จากการที่ได้เดินทางดูความเรียบร้อยของหน่วยเลือกตั้งพบว่า

ในวันเลือกตั้งข้าพเจ้าไปกับเพื่อนจากพรรคสมาคมนักชาวจีน
ในมลายูออกเดินทางตรวจหน่วยลงคะแนนที่รัฐเคดาห์ทาง
ภาคเหนือไปพบเหตุการณ์ที่ทำให้ตกใจมากอันหนึ่ง กลุ่ม
คนจีนที่เคยสนับสนุนพรรคอัมโนมาอย่างแข็งขัน ไม่เคย
ยอมเห็นด้วยกับพรรคแพนมาลายูอิสลาม แต่มาวันนั้นทุก
อย่างกลับตาลปัตร พวกสนับสนุนรัฐบาลกลับไปเข้าคูหา
ของพรรคฝ่ายค้าน ข้าพเจ้าคิดว่าเขาคงเข้าคูหาผิด แต่
เพื่อนบอกว่าไม่ผิด และที่จริงก็ไม่ผิดอย่างที่เพื่อนพูดใน
รัฐเคดาห์ไปทางไหนก็พบอย่างนั้นทั้งหมด¹

จากการที่ได้รับคะแนนเสียงลดลงอย่างมาก ถึงแม้พรรครัฐบาลจะมีชัยในการเลือกตั้งแต่เสียงที่
ได้ไม่ถึง 2 ใน 3 ไม่พอกับการแก้ไขรัฐธรรมนูญ จะต้องมีการขอการปรึกษาหารือกับประเทศตามมา²
การได้รับคะแนนเสียงลดลงจากการเลือกตั้งครั้งนี้โดยเฉพาะชาวจีนมองเห็นว่า พรรคสมาคมนัก
ชาวจีนมลายูยอมให้กับพรรคอัมโนมากเกินไปและการส่งเสริมพัฒนาประเทศต่างๆ ของรัฐบาล
ของตงกู อับดุล ราห์มานนั้น เน้นความช่วยเหลือไปยังชาวมลายูในชนบทมากกว่าจะดูแล
ช่วยเหลือชุมชนชาวจีน นอกจากนี้จากการที่รัฐบาลกำหนดให้ภาษามลายูเป็นภาษาราชการเพียง
ภาษาเดียวในวันที่ 1 กันยายน ค.ศ. 1967 แต่ยังคงอนุญาตให้ใช้ภาษาอังกฤษได้ด้วยในสถานที่
ราชการเอกสารต่าง ๆ จะต้องพิมพ์เป็นภาษามลายูและภาษาอังกฤษเท่านั้น³ และการประกาศใช้
เงินดอลลาร์แทนเงินปอนด์สเตอร์ลิงของรัฐบาลในวันที่ 19 พฤศจิกายน ค.ศ. 1967⁴ จะมีผลทำให้
ผู้ที่มีเงินปอนด์สเตอร์ลิงอยู่จะถูกลดค่าเงินลงถึงร้อยละ 15 คำประกาศของรัฐบาลนี้มีผลกระทบ
โดยตรงต่อพ่อค้าชาวจีนมากกว่าชาวมลายู

การเกิดจลาจลในประเทศมาเลเซียครั้งนี้ถือว่ามีผลมาจากนโยบายการปกครองอาณานิคมของอังกฤษที่ใช้นโยบายแบ่งแยกแล้วปกครอง โดยที่อังกฤษพยายามกีดกันมิให้ชาวจีนและ

¹ เสรีเยอร์ พันธรังษี (2514) *จลาจลจีน-มลายู และพุทธทำนาย เรื่อง บรรพบุรุษเจ้าสีหนุมนโรตม*
หน้า 35-36

² ตระกูล ทองมิตร (2512, มิถุนายน) *เล่มเดิม* หน้า 13

³ สุทัศน์ นำนพูนสุขสันติ (2518, กรกฎาคม-กันยายน) *เล่มเดิม* 10(3) 134

⁴ *แหล่งเดิม* หน้า 135

ชาวอินเดียเข้ามามีอำนาจทางการเมืองและการเข้ารับราชการ โดยจะมอบหน้าที่ทางการเมือง และการเข้ารับราชการให้กับชาวมลายู ที่สำคัญชาวมลายู ชาวจีน และชาวอินเดีย มีความแตกต่างกันทางด้านวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณีในการดำเนินชีวิต เมื่ออังกฤษฝึกให้ชาวพื้นเมืองมีส่วนร่วมในการปกครอง อังกฤษก็เน้นและส่งเสริมชาวมลายู และให้อภิสิทธิ์ชาวมลายูมากกว่าชาวจีนและชาวอินเดีย สิ่งเหล่านี้สร้างความไม่พอใจให้กับชาวจีนที่คิดว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของประเทศแต่ไม่ได้รับความเท่าเทียมทางการเมือง¹

จากบันทึกขณะเข้าพักรักษาตัวในโรงพยาบาลว่า บนแผ่นดินนี้ มีคนหลายเชื้อชาติ อย่างน้อยมีถึง 3 เชื้อชาติตามข้อเท็จจริง แต่จงช่วยกันระลึกว่า ประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ได้ช่วยประคับประคองเราให้เป็นจุดเดียวกันเป็นชาติเดียวกัน และเมื่อข้อเท็จจริงที่เรามีคนถึง 3 เชื้อชาติเข้ามารวมกัน ได้เป็นหนึ่งชาติมาเลเซียด้วยประการดังนี้ เราจึงควรได้สำนึกว่า เราเป็นชาติใหญ่ชาติหนึ่งในทวีปเอเชีย และมาเลเซียเป็นบ้านใหญ่ของเราหลังหนึ่ง ที่มีแต่ความสุขสบายไม่น้อยหน้าบ้านของใครเลย²

จากบันทึกของตงกู อับดุล ราห์มาน นั้นมีความตั้งใจจริงที่จะทำให้ประชาชนของประเทศมาเลเซียมีความเจริญด้วยการเริ่มพัฒนาประเทศในด้านต่าง ๆ เพื่อขจัดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจและทางสังคม ให้ประชาชนทุกเชื้อชาติที่อาศัยอยู่ในประเทศมาเลเซียดำเนินชีวิตร่วมกันอย่างปรกติสุข

ผลจากการเลือกตั้งฝ่ายค้านได้รับคะแนนเสียงเพิ่มขึ้น ได้มีการเดินขบวนฉลองชัยชนะไปตามถนนได้พุดจากตากกลางเยาะเย้ย ยั่วเย้าเจ้าหน้าที่ตำรวจไปตลอดทาง ฝ่ายมลายูที่สนับสนุนรัฐบาลก็ออกมาเดินขบวนบ้าง จึงทำให้เกิดการปะทะกันขึ้นหลายแห่งระหว่างชาวจีนและชาวมลายู และรุนแรงขึ้นเป็นลำดับทำให้เกิดความเสียหายทั้งชีวิตและทรัพย์สิน ซึ่งมีผู้เสียชีวิตในเหตุการณ์ครั้งนั้นถึง 153 คน และบาดเจ็บมากกว่า 356 คน อาคารถูกไฟไหม้ 453 หลัง รถยนต์ถูกทำลาย 211 คน³

¹ อุษณีย์ วรรณสุด, และพัชรี สีโรต (2515, มกราคม) *เล่มเดิม* 7(1) 47

² เสฐียร พันธงศรี (2514) *เล่มเดิม* หน้า 311

³ *แหล่งเดิม* หน้า 262

เพื่อควบคุมสถานการณ์ให้อยู่ในความสงบโดยเร็วทันกู อับดุล ราห์มาน จึงได้เรียกกองกำลังทหารเข้ามาระงับเหตุการณ์ ประกาศภาวะฉุกเฉิน และได้จัดตั้งสภาปฏิบัติการแห่งชาติ (Nation Operations Council / NOC) ทำหน้าที่ในการบริหารประเทศ โดยมีอับดุล ราห์ค ซึ่ง เป็นรองนายกรัฐมนตรีขณะนั้นเป็นประธาน สมาชิกสภาปฏิบัติการแห่งชาติประกอบด้วยสมาชิกส่วนใหญ่ของพรรคอัมโนตัวแทนจากพรรคสมาชิกชาวจีนในมลายู และพรรคสมาชิกชาวอินเดียนในมลายู พรรคละ 1 คน นอกจากนี้สภาปฏิบัติการแห่งชาติจะรับฟังความคิดเห็นจากชุมชนต่างๆ เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่จะตามมา และนำนโยบายเร่งด่วนมาใช้ เพื่อนำสังคมสู่ความสงบสุขโดยเร็วด้วยการห้ามสนทนาในที่สาธารณะเกี่ยวกับอภิสิทธิ์ของชาวมลายูภาษา ราชการและอำนาจของสุลต่านเพื่อลดความขัดแย้งทางสังคมลงให้ได้¹

จากเหตุการณ์จลาจลที่เกิดขึ้นเป็นการทำลายความตั้งใจจริงของตงกู อับดุล ราห์มาน ที่จะพัฒนาประเทศมาเลเซียให้มีความเจริญรุ่งเรือง ผู้คนที่อาศัยอยู่มีความสามัคคีอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข เมื่อสถานการณ์มิได้เป็นไปอย่างที่หวังตั้งใจจึงประกาศลาออกจากการเป็นนายกรัฐมนตรีและหัวหน้าพรรคอัมโน เมื่อเดือนกันยายน ค.ศ 1970 ผู้ที่เข้ามาดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี คนต่อมาก็คือ อับดุล ราห์ค ซึ่งเป็นรองนายกรัฐมนตรี

บทที่ 5

สรุป

ประเทศสหพันธรัฐมาเลเซียในปัจจุบัน เป็นดินแดนที่อยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ เป็นเวลานาน อังกฤษได้เปิดรับชาวจีนและชาวอินเดียให้เข้ามาอาศัยในดินแดนคาบสมุทรมลายู ทำให้ดินแดนแห่งนี้มีลักษณะเป็นพหุสังคม ประชาชนมีความแตกต่างกันทั้งเชื้อชาติ ศาสนา ภาษา ขนบธรรมเนียมประเพณีและวิถีการดำเนินชีวิต นอกจากนี้การใช้นโยบาย “แบ่งแยกและปกครอง” ของอังกฤษยังทำให้ประชาชนในดินแดนคาบสมุทรมลายูถูกแบ่งออกจากกันอย่างชัดเจน โดยชาวจีนและชาวอินเดียได้เข้ามามีบทบาทสำคัญทางเศรษฐกิจมากกว่าชาวมลายู ซึ่งถือว่าตนคือเจ้าของประเทศและเป็นชนส่วนใหญ่ของประเทศ แต่อังกฤษได้ให้ความสำคัญกับชาวมลายู โดยให้เข้ามามีบทบาททางการเมืองและได้รับสิทธิพิเศษต่าง ๆ เช่น สิทธิในการครอบครองที่ดิน สิทธิในการรับราชการ สิทธิในการรับทุนการศึกษา นับว่าอังกฤษยังช่วยคุ้มครองผลประโยชน์ของชาวมลายูจากชาวอินเดียและชาวจีน

ตนกู อับดุล ราห์มาน เป็นชาวมลายูมีฐานะเป็นบุตรสุลต่าน ได้มีโอกาสไปศึกษาในประเทศอังกฤษ ซึ่งทำให้ได้เรียนรู้วัฒนธรรมของอังกฤษและรู้ว่าคนอังกฤษที่เป็นนายของชาวมลายูไม่ชอบการก้าวร้าวแต่ชอบวิธีการที่นุ่มนวล และการที่ตนกู อับดุล ราห์มาน มีเพื่อนหลายเชื้อชาติ ทำให้มีประสบการณ์จากการอยู่ร่วมกันของคนที่แตกต่างกันทั้งเชื้อชาติ ศาสนา ภาษาและวัฒนธรรม ซึ่งต่อมาความรู้และประสบการณ์เหล่านี้มีประโยชน์อย่างยิ่งที่ช่วยให้ ตนกู อับดุล ราห์มาน สามารถรวมกลุ่มคนเชื้อชาติต่างๆ ในดินแดนคาบสมุทรมลายูเพื่อเรียกร้องเอกราชจากอังกฤษ

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ญี่ปุ่นเข้ามายึดครองดินแดนคาบสมุทรมลายู มีส่วนทำให้เกิดลัทธิชาตินิยมในดินแดนนี้ ภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 อังกฤษได้นำรูปแบบการปกครองแบบสหภาพมาใช้ ซึ่งได้ยกเลิกอำนาจของสุลต่าน ชาวจีน ชาวอินเดียได้รับสิทธิการเป็นพลเมืองเท่าเทียมกัน สิทธิพิเศษของชาวมลายูนั้นถูกยกเลิก อำนาจการปกครองอยู่ที่ข้าหลวงใหญ่ของอังกฤษ ทำให้ดาโต๊ะ ออนัน บิน จาร์ฟา มุขมนตรีแห่งรัฐยะโฮร์ ก่อตั้งพรรคแนวร่วมองค์การชาตินิยมมลายูหรืออัมโนขึ้นเพื่อต่อต้านรูปแบบการปกครองของอังกฤษ ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากชาวมลายู ส่วนใหญ่จนทำให้อังกฤษต้องยอมเปลี่ยนแปลงรูปแบบการปกครองมาเป็นระบบสหพันธรัฐตามข้อเรียกร้องของชาวมลายู ซึ่งนับเป็นชัยชนะของชาวมลายูที่รวมตัวกันเพื่อรักษาสิทธิทางการเมือง และผลประโยชน์ของชาวมลายู

รัฐบาลที่ต้องทำสงครามกับมาเลเซีย ที่สำคัญที่สุดการสถาปนาประเทศมาเลเซียได้ทำลายความหวังของอินโดนีเซียที่จะกลืนดินแดนบอร์เนียวไว้เมื่ออังกฤษจากไปเพื่อทำให้อินโดนีเซียยิ่งใหญ่เหมือนในสมัยอาณาจักรศรีวิชัย¹ ชูการ์โนได้ส่งกองกำลังทหารเข้าไปในซาราวักและคาบสมุทรมลายู แต่กองกำลังเหล่านั้นถูกทหารของอังกฤษจับกุมได้ทั้งหมด² จากการกระทำของอินโดนีเซียได้รับการประณามจากประเทศต่างๆในกลุ่มเอเชียแอฟริกาว่าอินโดนีเซียเป็นประเทศรุกรานประเทศเพื่อนบ้านเป็นเหตุให้

ชูการ์โนประกาศถอนตัวจากการเป็นสมาชิกสหประชาชาติ ในที่สุดการเผชิญหน้าของอินโดนีเซียได้ยุติลง เมื่อเกิดความวุ่นวายขึ้นภายในประเทศทำให้ชูการ์โน ต้องยุติบทบาททางการเมืองประเทศสหพันธรัฐมาเลเซียจึงได้สถาปนาขึ้นอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 16 กันยายน ค.ศ. 1963

ในเดือนเมษายน ค.ศ. 1963 การเผชิญหน้าทางการเมืองเปลี่ยนเป็นความรุนแรงโดยใช้กำลังอาวุธบุกข้ามเขตแดนซาราวักและซาบাহ์ไปจากกาลิมันตัน (Kalimantan) ของอินโดนีเซีย อย่างไรก็ตามการคุกคามใหม่ๆ เหล่านี้มีได้เป็นอุปสรรคยับยั้งการเตรียมงานเพื่อการก่อตั้งมาเลเซีย การโจมตีของอินโดนีเซียอาจทำให้ผู้ที่ลังเลใจจำนวนมากตัดสินใจว่า การรวมเข้าด้วยกันเป็นสิ่งจำเป็นยิ่งกว่า มีการเลือกตั้งโดยทางอ้อมขึ้นในซาบাহ์เมื่อเดือนธันวาคม ค.ศ. 1962 และใน ซาราวักเมื่อเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1963 ผลปรากฏออกมาในซาบাহ์คือ 95 จาก 110 คน สนับสนุนมาเลเซีย และในซาราวัก 313 จาก 429 คน³ พร้อมทั้งผลของประชามติในสิงคโปร์เป็นที่มั่นใจว่าเสียงส่วนใหญ่ในดินแดนทั้งสามแห่งต่างปรารถนาจะเข้าร่วมเข้ากับสหพันธมลายู เพื่อปกป้องคุ้มครองดินแดนของตน ในช่วงที่อินโดนีเซียเปิดการโจมตีและเพิ่มการบ่อนทำลายภายใน มาเลเซียมิได้มีกำลังทหารมากพอที่จะให้การป้องกันการโจมตีเหล่านี้ได้ แต่มาเลเซียสามารถที่จะขอ ความช่วยเหลือจากประเทศในเครือจักรภพในรูปของความช่วยเหลือทางทหารจากอังกฤษ ออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ นอกจากการส่งกำลังคนเข้ามาโจมตีแล้วอินโดนีเซียได้ใช้วิธีการปลุกปั่นความขัดแย้งของกลุ่มชนระหว่างชาวจีนและชนเชื้อชาติอื่นๆ ที่อยู่ในมาเลเซีย ความพยายามที่จะปลุกปั่นเหล่านี้ได้มุ่งตรงไปที่สิงคโปร์ เพราะอยู่ห่างจากเกาะรีอาอู (Riau) ของอินโดนีเซียเพียงไม่กี่ไมล์ การบ่อนทำลายนี้ก่อให้เกิดการจลาจลเรื่องเชื้อชาติขึ้นในสิงคโปร์เมื่อเดือนกรกฎาคม และกันยายน ค.ศ. 1964 การจลาจลรุนแรงมากทำให้ผู้คนเสียชีวิตไป 35 คน การโจมตีของอินโดนีเซียทั้งทางด้านกำลังทหาร และส่งคนเข้าไปปลุกปั่นเรื่องเชื้อชาติเป็น

¹John Gullick (1981) *op cit* p 110

²วิทยา สุจิตชนารักษ์ (2548) *เล่มเดิม* หน้า 46-47

³N J Ryan, (1971) *op cit* p 268

ดาโต๊ะ ออห์น บิน จาร์ฟา ได้เสนอให้พรรคอัมโนรับคนเชื้อชาติอื่นเข้าเป็นสมาชิกพรรค เพื่อให้พรรคอัมโนเป็นตัวแทนของชนทุกเชื้อชาติ แต่ ตนกู อับดุล ราห์มาน คัดค้านความคิดดังกล่าวโดยยืนยันให้พรรคอัมโนเป็นพรรคการเมืองของชาวมลายูเท่านั้น และให้ความร่วมมือกับพรรคการเมืองของชนชาติอื่นในลักษณะพันธมิตรทางการเมือง เพื่อเป็นตัวแทนในการดำเนินการทางการเมืองของชาวมลายู ซึ่งสมาชิกพรรคอัมโนส่วนใหญ่เห็นด้วยกับตนกู อับดุล ราห์มาน ทำให้ดาโต๊ะ ออห์น บิน จาร์ฟา ลาออกและตนกู อับดุล ราห์มาน ได้รับเลือกเป็นหัวหน้าพรรคอัมโนแทนใน ค.ศ 1951

ตนกู อับดุล ราห์มาน มีแนวความคิดทางการเมืองที่ยอมรับว่าชาวมลายูมีความแตกต่างกันทางเชื้อชาติและแต่ละเชื้อชาติต่างต้องการให้คนเชื้อชาติของตนเป็นตัวแทนของพวกเขา มากกว่าที่จะเลือกคนเชื้อชาติอื่น และการที่จะให้ชาวมลายูเชื้อชาติต่างๆร่วมทำงานในองค์การเดียวกันนั้นย่อมมีอุปสรรคในการดำเนินการเพราะแต่ละเชื้อชาติมีความแตกต่างกันทางพื้นฐาน วัฒนธรรม มีภาษาแตกต่างกัน มีความต้องการแตกต่างกัน ดังนั้นวิธีการที่ดีที่สุดคือการทำให้ตัวแทนของ ชาวมลายูเชื้อชาติต่างๆเป็นพันธมิตรกัน โดยที่ผู้แทนของแต่ละเชื้อชาติยังคงมีอิสระในการดำเนินนโยบายไปตามความต้องการของคนเชื้อชาติของตน และขณะเดียวกันยังเป็นสื่อกลางในการประสานความสัมพันธ์ของชาวมลายูเชื้อชาติต่างๆในการแจ้งข่าวสารและอธิบายนโยบายของรัฐบาลรวมทั้งวัฒนธรรมประเพณีของคนเชื้อชาติอื่นให้คนเชื้อชาติของตนรับทราบและเข้าใจ ซึ่งจะช่วยสร้างความเป็นเอกภาพขึ้นในประเทศ จึงชักจูงให้พรรคสมาชิกชาวจีนมลายูและพรรคสมาชิกชาวอินเดียมลายูร่วมมือกับพรรคอัมโนเป็นพรรคพันธมิตร

ตนกู อับดุล ราห์มาน มีแนวความคิดที่ว่าหากชาวมลายูมีฐานะทางเศรษฐกิจที่เท่าเทียมกันจะสามารถลดความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติได้ จึงปรับปรุงฐานะเศรษฐกิจของชาวมลายูให้เท่าเทียมกับชาวจีนหรือชาวอินเดีย เพื่อไม่ให้ชาวมลายูรู้สึกว่าคุณชาวจีนหรือชาวอินเดียเอาเปรียบ โดยกำหนดแผนพัฒนาเศรษฐกิจของชาติที่มุ่งพัฒนาการเกษตรกรรมในชนบท ซึ่งเป็นการเอื้อประโยชน์ต่อชาวมลายูเนื่องจากชาวมลายูส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมในชนบท

ตนกู อับดุล ราห์มาน มีแนวความคิดที่ว่า การสร้างเอกภาพของคนในชาตินั้นต้องเริ่มต้นตั้งแต่ยังเด็ก โดยกำหนดให้การศึกษาของชาติเป็นไปในระบบเดียวกันให้ใช้ภาษาและวัฒนธรรมมลายูเป็นหลักสำคัญในการจัดการศึกษา เพื่อให้เยาวชนของชาติได้เรียนรู้ภาษามลายูและวัฒนธรรมมลายู ซึ่งจะช่วยให้เมื่อเยาวชนเหล่านี้โตขึ้นพวกเขาจะได้ใช้ภาษามลายูและวัฒนธรรมมลายูเหมือนกัน ซึ่งจะทำให้ชาวมลายูในอนาคตมีความเป็นเอกภาพทางภาษาและวัฒนธรรม

ตนกู อับดุล ราห์มาน เชื่อว่าการเจรจาโดยสันติวิธีเป็นวิธีการที่ดีที่สุดในการแก้ไขปัญหาต่างๆ จึงพบว่า ตนกู อับดุล ราห์มาน เลือกที่จะใช้การเจรจากับผู้นำที่มีอำนาจในการตัดสินใจ แก้ไขปัญหาต่าง ๆ มากกว่าการสร้างกระแสมวลชนเรียกร้องผลประโยชน์ต่าง ๆ ซึ่งทำให้ ตนกู อับดุล ราห์มาน ไม่โดดเด่นเหมือนผู้นำคนอื่น ๆ ที่นำประเทศของตนได้รับเอกราช ในการเรียกร้องเอกราชจากอังกฤษ ตนกู อับดุล ราห์มาน ได้เดินทางไปเจรจากับรัฐบาลอังกฤษที่ลอนดอนโดยใช้เหตุผลและทำหน้าที่ในฐานะตัวแทนของชาวมลายู แม้ว่าต้องใช้เวลาดำเนินการพอสมควร แต่การดำเนินการของ ตนกู อับดุล ราห์มาน นั้นประสบความสำเร็จโดยที่ชาวมลายูไม่ต้องออกมาเคลื่อนไหวเรียกร้องเอกราชด้วยตนเองเพราะพวกเขามีผู้แทนที่ได้ทำหน้าที่นี้แทนแล้ว ซึ่งมลายูได้รับเอกราชจากอังกฤษเป็นผลสำเร็จโดยไม่ต้องเสียเลือดเนื้อในวันที่ 31 สิงหาคม ค.ศ. 1957

สำหรับการแก้ไขปัญหาคอมมิวนิสต์นั้นก็เช่นเดียวกัน ตนกู อับดุล ราห์มาน ได้เลือกใช้สันติวิธี โดยเริ่มจากการประกาศนิรโทษกรรม การเจรจาอย่างสันติ และการปราบปรามคอมมิวนิสต์ด้วยการมุ่งพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนและยับยั้งความสงบสุขให้แก่ประชาชนมากกว่าการใช้ความรุนแรง ทำให้ฝ่ายตรงข้ามต้องพ่ายแพ้ในที่สุด

นอกเหนือจากการประกาศเอกราชตนกู อับดุล ราห์มาน ยังประกาศแนวคิดที่จะนำสิงคโปร์ บอร์เนียวเหนือ (ซาบารห์) ซาราวักและบรูไนเข้ามารวมกับสหพันธมลายู ด้วยเกรงว่าสิงคโปร์จะตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของคอมมิวนิสต์ ซึ่งจะเป็นอันตรายต่อสหพันธมลายู และคิดว่าการรวมสิงคโปร์จะทำให้เศรษฐกิจของประเทศแข็งแกร่งขึ้น ส่วนความเกรงกลัวจำนวนชาวจีนจะมีมากกว่าชาวมลายู แก้ไขด้วยการนำประชากรเชื้อชาติมลายูในซาราวัก ซาบารห์และบรูไนมาสร้างควมสมดุล ข้อเสนอดังกล่าวได้รับการคัดค้านจาก 2 ประเทศ คืออินโดนีเซียและฟิลิปปินส์ จนสหประชาชาติต้องส่งคณะกรรมการมาสำรวจความคิดเห็นจากประชาชนในดินแดนดังกล่าว ต้องการรวมกับสหพันธมลายูและด้วยการสนับสนุนทางการเมืองและการทหารจากอังกฤษ ประเทศมาเลเซียจึงได้รับการสถาปนาขึ้นเมื่อวันที่ 16 กันยายน ค.ศ. 1963 แต่บรูไนปฏิเสธที่จะเข้าร่วม เนื่องจากฐานะของสุลต่านที่บรูไนคิดว่าเหนือกว่าและรายได้จากน้ำมันจำนวนมากที่บรูไนไม่ต้องการแบ่งปันให้ผู้อื่นใช้ ต่อมาในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1965 สิงคโปร์แยกตัวเป็นเอกราชจากสหพันธมลายู เนื่องจากความขัดแย้งในเรื่องเชื้อชาติและเศรษฐกิจ แต่ยังมีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน เพราะทั้งสองประเทศตระหนักดีว่าจะต้องพึ่งพาอาศัยกันในหลายๆ ด้าน

ภายหลังการเลือกตั้ง ค.ศ. 1969 ได้เกิดเหตุการณ์จลาจลมีการปะทะกันระหว่างชาวจีนกับชาวมลายูจนมีผู้เสียชีวิตในเหตุการณ์ดังกล่าว ชาวจีนและชาวอินเดียนได้โจมตีตนกู อับดุล

ราห์มาน ว่าบริหารประเทศอย่างไม่เป็นธรรมโดยเอื้อประโยชน์ให้แก่ชาวมลายูมากกว่าเชื้อชาติอื่น ส่วนสมาชิกพรรคอัมโนโจมตี ตงกู อับดุล ราห์มาน ว่ายอมอ่อนข้อให้กับชาวจีนมากเกินไป และให้ ตงกู อับดุล ราห์มาน เป็นผู้รับผิดชอบต่อผลการเลือกตั้งที่พรรคพันธมิตรได้รับการเลือกตั้งน้อยลง ในที่สุด ตงกู อับดุล ราห์มาน จึงได้ลาออกจากการเป็นหัวหน้าพรรคอัมโนและลาออกจากการเป็นนายกรัฐมนตรี ในเดือนกันยายน ค ศ 1970

แม้ว่า ตงกู อับดุล ราห์มาน จะประสบปัญหาในการบริหารประเทศ จนเป็นเหตุให้ต้องลาออกจากราชการเมือง แต่คุณประโยชน์ของ ตงกู อับดุล ราห์มาน ในการเรียกร้องเอกราชให้แก่ชาวมลายูจากอังกฤษโดยไม่เสียเลือดเนื้อ การวางรากฐานทางการเมืองให้พรรคอัมโน เป็นตัวแทนทางการเมืองให้แก่ชาวมลายูประสบความสำเร็จที่สามารถสร้างความเป็นเอกภาพทางการเมือง สังคม เศรษฐกิจ และยุติภาวะฉุกเฉินของประเทศด้วยการเอาชนะการก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ได้ ทำให้ประชาชนชาวมลายูมีฐานะความเป็นอยู่ที่ดีและการสถาปนาประเทศมาเลเซีย ทำให้ตงกู อับดุล ราห์มาน ได้รับยกย่องให้เป็นบิดาแห่งเอกราชของมาเลเซีย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

หนังสือภาษาไทย

- กิตติ รัตนฉายา (2538) *ดับไฟใต้กับพรรคคอมมิวนิสต์มลายา* กรุงเทพฯ ดวงแก้ว
- กิตติมา จันทรตรี (2541) ช่องแคบมะละกา-มาเลเซีย-อินโดนีเซีย ใน *ประเทศเพื่อนบ้านของไทยในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้* หน้า 131-148 กรุงเทพฯ มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์
- เกษม ศิริสัมพันธ์ (2510) ระบบการเมืองปัจจุบันเอเชีย กรุงเทพฯ คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- จงจิต อรรถยุกติก (2547) *มาเลเซีย* กรุงเทพฯ หน้าต่างสู่โลกกว้าง
- เจริญ ไชยชนะ (2523) *ตงกู อับดุลเราะห์มาน* กรุงเทพฯ บรรณกิจ
- เฉลิม คำผาย (2520) *ประวัติศาสตร์เอเชียอาคเนย์* มหาสารคาม คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม
- ชูลีพร พงศ์สุพัฒน์ (2539) ตงกูอับดุล ราห์มาน (พ.ศ. 2446-2533) ใน *สารานุกรมประวัติศาสตร์สากลสมัยใหม่ เอเชียเล่ม 1 อักษร A-B* หน้า 23-29 กรุงเทพฯ ราชบัณฑิตยสถาน
- ชัยโชค จุลศิริวงศ์ (2542) *การพัฒนาเศรษฐกิจและการเมืองมาเลเซีย* กรุงเทพฯ คบไฟ
- เชิดชาย เหล่าห้ำ, และ นรนิติ เศรษฐบุตร (2514) *การปกครองและการเมืองของประเทศต่าง ๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้* กรุงเทพฯ แพร์พิทยา
- दनัย ทองใหญ่ (2528) *การเมืองของสหพันธ์มาเลเซีย* กรุงเทพฯ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- ดี จี อี, ฮอลล์ (2522) *ประวัติศาสตร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เล่ม 2* แปลโดย วรณยุพา สนิทวงศ์ ณ อยุธยา, และคนอื่น ๆ กรุงเทพฯ มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์
- ถนอม อานามวัฒน์ (2528) *ประวัติศาสตร์และการวิเคราะห์เอเชียปัจจุบัน* พิมพ์ครั้งที่ 7 กรุงเทพฯ นุรพาสาน

- ทวี จุลละทรัพย์ (2513) **การเมืองและการปกครองของประเทศต่าง ๆ ในเอเชีย** กรุงเทพฯ
หนังสืออนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ ขุนคงฤทธิศึกษากร ม ว ม , ป ช , ป ม
ณ เมรุหน้าพลับพลาอิสริยาภรณ์ วัดเทพศิรินทราวาส วันที่ 16 มีนาคม พุทธศักราช
2513
- เทิร์นบูลล์, แมรี ซี (2540) **ประวัติศาสตร์มาเลเซีย สิงคโปร์และบรูไน** แปลโดย
ทองสุก เกตุโรจน์ กรุงเทพฯ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ
- ทิพย์อุบล ดาบสุวรรณ (2518) **ประวัติศาสตร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ 2** กรุงเทพฯ
มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- ธำรงค์ดี อายุวัฒน์ (2517) **ไทยในมาเลเซีย** กรุงเทพฯ การศาสนา
- บาร์เบอร์, โนเอล (2518) **สงครามของพวกสุนักรับใช้** แปลโดย สมโภชน์ วิไลจิตต์, และ
สุวิทย์ สุวรรณ กรุงเทพฯ ศิวพร
- ประณต นันทิยะกุล (2525) **การเมืองการปกครองมาเลเซีย ใน เอเชีย-ความรู้ทั่วไป**
หน้า 139-174 กรุงเทพฯ สถาบันเอเชีย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- พันธุ์ทิพ พันธุ์คำ (2522) **สหพันธ์มาเลเซีย** กรุงเทพฯ คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร
- พัชรินทร์ สานฐิตะปัญญา (2541) **มาเลเซีย เอกภาพกับการศึกษา** กรุงเทพฯ
มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์
- ภูวดล ทรงประเสริฐ (2547) **อินโดนีเซียอดีตและปัจจุบัน** กรุงเทพฯ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- วรุณสิริ วัฒนอาภรณ์ชัย (2534) **การสะสมทุนของชาวจีนในมลายู ค.ศ 1819-1900**
กรุงเทพฯ สถาบันเอเชีย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ศิวพร ชัยประสิทธิกุล (2531) **ประวัติศาสตร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้โดยสังเขป**
กรุงเทพฯ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- ศุภลักษณ์ สนธิชัย (2547) **มาเลเซีย** กรุงเทพฯ อทิตตา
- ไสว กลั่นทกานนท์ (2508) **วิวัฒนาการของมาลายา** กรุงเทพฯ หนังสืองานฌาปนกิจศพ
นายทองคำ กลั่นทกานนท์ ณ วัดมกุฏกษัตริยาราม วันที่ 9 มิถุนายน พุทธศักราช
2508
- สีดา สอนศรี, และคนอื่น ๆ (2548) **ผู้นำในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ศึกษาเฉพาะประเทศ
อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ มาเลเซียและไทย** กรุงเทพฯ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- _____ (2546) **เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ การเมืองการปกครองหลังสิ้นสุดสงครามเย็น**
กรุงเทพฯ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- _____ (2545) **พรรคการเมืองในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ศึกษาเฉพาะประเทศ**
อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ ไทยและมาเลเซีย กรุงเทพฯ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- เสฐียร พันธรังษี (2514) **จลาจลจีน-มลายูและพุทธทำนายเรื่องบรรพบุรุษเจ้าสีหนุโธม**
กรุงเทพฯ แพร์พิทยา
- อุษณีย์ วรรณสุด, และ พัชรี สีโรต (2516) **พื้นฐานการเมือง เศรษฐกิจ สังคมในกลุ่ม**
ประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กรุงเทพฯ ไทยวัฒนาพานิช
- อุดม เขยแก้ว (2518) **ระบอบเวลาของไทย-มาเลเซีย** กรุงเทพฯ บรรณกิจเทรดดิ้ง
- อเล็กซ์, โจซี่ (2520) **ลิกวนยู** แปลโดย ราชนันท์ ยูเซ็น กรุงเทพฯ การเวก

วารสารและบทความ

- กุลลดา เกษบุญชู (2514, เมษายน) นโยบายต่างประเทศของมาเลเซีย ความเกี่ยวเนื่องกับ
ปัจจัยภายใน **วารสารสังคมศาสตร์** 8(2) 148-164
- กุลชน ธนาพงศธร (2515, เมษายน) ปัญหาบริหารของประเทศมาเลเซีย **รัฐศาสตร์นิเทศ**
7(2) 89-106
- เก็จ กาแวน (2512, พฤษภาคม) จลาจลในมาเลเซีย **สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์** 15(49)
11-12, 31-33, 45
- คึกฤทธิ์ ปราโมช (2533, 8 ธันวาคม) ขอยสวนพลู **หนังสือพิมพ์สยามรัฐ** หน้า 9
- ชวลีพร พงศ์พัฒน์ (2526, กันยายน) พรรคสหภาพประชาธิปไตยมาลายา ความเคลื่อนไหว
ของกลุ่มปัญญาชนระหว่าง ค.ศ. 1945-1948 **วารสารธรรมศาสตร์** 12(3) 191-204
- ตระกูล ทองมิตร (2514, มกราคม) ประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย **สารประชาชน** หน้า 30-31
- _____ (2513, ธันวาคม) ประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย **สารประชาชน** 7(327) 30-31
- _____ (2513, กันยายน) การเมืองมาเลเซีย **สารประชาชน** 7(324) 12-13, 51-52
- _____ (2512, มิถุนายน) สถานการณ์ในมาเลเซีย **สารประชาชน** 6(257) 12-13, 21

- ปรีชา รัชชคิด (2514, กรกฎาคม) การป้องกันและปราบปรามการก่อความไม่สงบในมาเลเซีย
เทศาภิบาล 66(7) 899-917
- มานพ ถนอมศรี (2541, ปักแครงสิงหาคม) ตนกู อับดุล ราห์มาน นายกรัฐมนตรีเชื้อสายไทย
 คนแรกของมาเลเซีย *ขวัญเรือน* 30(641) 270-274
- วิทยา สุจริตธนารักษ์ (2516, ตุลาคม) พรรคการเมืองและการอบรมการเมือง กรณีของ
 มาเลเซียสมัยก่อนได้รับเอกราช *วารสารสังคมศาสตร์* 10(4) 66-84
- ศรุตี สกฤรัตน์ (2539, พฤศจิกายน-มีนาคม 2540) ตนกู อับดุล ราห์มาน ปุตรา
 สายสัมพันธ์มาเลเซียและไทย *วารสารคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
 มหาวิทยาลัยบูรพา* 5(4) 15-25
- สุทัศน์ นำพูนสุขสันติ (2518, กรกฎาคม-กันยายน) บทบาททางการเมืองของชาวจีนในมาเลเซีย
รัฐศาสตร์นิเทศ 10(3) 112-162
- _____ (2518, มกราคม-มีนาคม) ชาวจีนในมาเลเซีย(ตอนที่ 1) *รัฐศาสตร์นิเทศ* 10(1)
 15-32
- อุไร สิงห์ไพบูลย์พร (2528, กันยายน-ธันวาคม) มาเลเซียการเมืองบนความแตกต่าง
เอเชียปริทัศน์ 6(3) 39-48
- อุษณีย์ วรรณสุต, และพัชรี สีโรต (2515, มกราคม) อิทธิพลของยุคอาณานิคมต่อการพัฒนา
 ทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมกรณีมาเลเซีย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย *รัฐศาสตร์นิเทศ*
 7(1) 41-79

ปริญญานิพนธ์หรือวิทยานิพนธ์

- กฤษฎา กาญจนประภากุล (2537) *วิวัฒนาการของความคิดเกี่ยวกับคำว่า “เมอลายู” ใน
 ประวัติศาสตร์มลายู* สารนิพนธ์อักษรศาสตร์มหาบัณฑิต (ประวัติศาสตร์เอเชียตะวันออกเฉียง
 เอเชียใต้) กรุงเทพฯ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ถ่ายเอกสาร
- นันท์วัฒน์ สามารถ (2522) *พรรคคอมมิวนิสต์มาลายัน ศึกษาความล้มเหลวในการปฏิวัติ
 วิทยานิพนธ์รัฐศาสตร์มหาบัณฑิต (การปกครอง)* กรุงเทพฯ บัณฑิตวิทยาลัย
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถ่ายเอกสาร

- พัชรินทร์ สอนฐิตะปัญญา (2529) **นโยบายการศึกษากับการสร้างเอกภาพในสังคมของ
ประเทศมาเลเซีย ค.ศ 1957–1971** สารนิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต
(ประวัติศาสตร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้) กรุงเทพฯ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ถ่ายเอกสาร
- วรุณสิริ วัฒนอาภรณ์ชัย (2530) **การสะสมทุนของชาวจีนในมลายู ค.ศ 1819–1900**
สารนิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต (ประวัติศาสตร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้) กรุงเทพฯ
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ถ่ายเอกสาร
- สมมาตร เพ็ญสุตร (2530) **พัฒนาการของกลุ่มอิสลามนิยมในมาเลเซียตะวันออกเฉียง
ค.ศ 1900–1957** สารนิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต (ประวัติศาสตร์เอเชียตะวันออกเฉียง
ใต้) กรุงเทพฯ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ถ่ายเอกสาร

หนังสือภาษาอังกฤษ

- Andaya, Barbara Watson and Andaya, Leonard Y (2001) *A History of Malaysia* 2nd ed
Hong Kong Macmillan Education
- Cheah, Boon Kheng (2003) *Red Star Over Malaya* Singapore Singapore University
Press
- Gullick, John (1981) *Malaysia Economic Expansion and National Unity* London
St view Press
- Joginder, Jessy Singh (1965) *History of Malaya 1400-1959* Penang United Book
- Lennox, Mills A (1958) *Malaya a Political and Economic Appraisal* Minneapolis
University of Minnesota Press
- Ryan, N J (1971) *The Making of Modern Malaysia and Singapore* Kuala Lumpur
Oxford University Press

แหล่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

www.cikgu.net.my/cdisimerdeka/195759.html

[www.famousmuslims.com/tunku Abdul Rahman.html](http://www.famousmuslims.com/tunkuAbdulRahman.html)

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
คำประกาศให้นิรโทษกรรม

คำประกาศให้นิโทษกรรม

แต่บุคคลทุกคนที่จับอาวุธขึ้นสู้รัฐบาลสหพันธ์มลายา และผู้มีส่วนร่วมไปกับบุคคลเหล่านั้น

1 รัฐบาล ในฐานะตัวแทนประชาชนมลายาขอประกาศนิโทษกรรม ตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้ -

2 บุคคลที่เข้ามาขอตัวจะได้รับการยกเว้นจากการส่งตัวขึ้นฟ้องศาลสำหรับการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉินใด ๆ ที่ได้กระทำไปตามคำสั่งของพรรคคอมมิวนิสต์ ทั้งในเวลา ก่อนคำประกาศนี้ หรือเพราะไม่ทราบการออกประกาศนี้

3 ท่านจะเข้ามาขอตัวด้วยวิธีใด หรือแก่ใคร ซึ่งแม้จะเป็นประชาชนธรรมดา ก็ทำได้

4 คำประกาศนี้ไม่ต้องอาศัยการตกลง "หยุดยิง" ทั่วไป แต่เจ้าหน้าที่ฝ่ายรักษาความปลอดภัยจะคอยสอดส่องสดับรับฟังเหตุการณ์ เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่รับข้อเสนอให้นิโทษกรรมนี้ และเพื่อวัตถุประสงค์ในข้อนี้ ทางทหารจะได้สั่ง "หยุดยิง" เป็นแห่ง ๆ ไป

5 เมื่อผู้ใดเข้ามาขอตัว ทางทหารก็จะทำการสอบสวนบุคคลผู้นั้น บุคคลใดที่แสดงตนให้เห็นว่ามีเจตนาโดยบริสุทธิ์ใจที่จะให้ความจงรักภักดีต่อรัฐบาลมลายา แล้วเลิกการกระทำที่เป็นคอมมิวนิสต์ บุคคลผู้นั้นก็จะได้รับความช่วยเหลือให้กลับคืนเข้าสู่ฐานะเดิมในสังคม และอยู่กินกับครอบครัวของตนต่อไปตามเดิม ส่วนบุคคลที่มีสามารถแสดงตนเช่นนั้น จำจะต้องถูกจำกัดเสรีภาพ แต่หากผู้ใดในบุคคลดังกล่าวต้องการ เดินทางกลับประเทศจีน ทางทหารก็จะพิจารณา คำขออนุญาตเดินทางด้วยดี

กัวลาลัมเปอร์

9 กันยายน 1955

ที่มา โนเอล บาร์เบอร์ (2518) *สงครามของพวกสุนัขรับใช้* แปลโดย สมโภชน์ วิไลจิตต์, และสุวิทย์ สุวรรณ กรุงเทพฯ คิวพร หน้า 441 - 442

ภาคผนวก ข

การเจรจาที่บาหลี วันที่ 28 และ 29 ธันวาคม ค.ศ. 1955

การเจรจาที่บาลิง เมื่อวันที่ 28 และ 29 ธันวาคม ค.ศ. 1955

การเจรจาครั้งที่ 1 วันที่ 28 ธันวาคม ค.ศ. 1955 เวลา 14.30 – 15.30 น

ตนกู อับดุล ราห์มาน เปิดการเจรจาด้วยการกล่าวขอบคุณผู้แทนพรรคคอมมิวนิสต์ในการที่ให้ความไว้วางใจต่อรัฐบาลด้วยการออกจากป่ามาพบและเน้นให้ทราบว่า การที่พบกันนี้เพื่อชี้แจงเงื่อนไขของการให้นิรโทษกรรมและได้บรรยายถึงการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองที่เกิดขึ้นแล้วและที่กำลังเป็นอยู่ในประเทศ ว่าการที่พรรคพันธมิตรชนะการเลือกตั้งทั่วประเทศก็ด้วยประชาชนเชื่อคำมั่นสัญญาประการสำคัญว่า รัฐบาลจะพยายามในทุกวิถีทางเพื่อขจัดลัทธิอาณานิคมให้หมดสิ้นไป และให้ประเทศได้รับเสรีภาพ ข้าหลวงใหญ่อังกฤษได้ประกาศในที่ประชุมสหภาพบัญญัติว่า อังกฤษจะให้สิทธิในการปกครองตนเองแก่มลายาไม่ว่า ภาวะฉุกเฉินจะสิ้นสุดลงหรือไม่ก็ตาม และเชื่อว่าจะได้รับเอกราชไม่เกิน 31 สิงหาคม ค.ศ. 1957 โดยไม่มีเงื่อนไขใด ๆ เป็นข้อผูกพัน ตนกู อับดุล ราห์มาน ปราศรัยที่จะนำสันติภาพกลับคืนสู่ประเทศ จึงได้กำหนดเงื่อนไขอันเหมาะสมไว้ในประกาศให้นิรโทษกรรม เพื่อการสวมมิกัดดี ของพรรคคอมมิวนิสต์ ซึ่งเห็นว่า พรรคคอมมิวนิสต์กำลังทำการต่อต้านกับอำนาจอันชอบด้วยกฎหมายของรัฐบาลมลายา หากพวกผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ยอมรับการให้นิรโทษกรรมเสีย ทุกคนก็จะหลุดพ้นจากความผิดซึ่งเป็นวัตถุประสงค์อันสำคัญของการให้นิรโทษกรรม และรัฐบาลได้กำหนดการหยุดยิงในแต่ละท้องที่อย่างสุจริตใจ แต่น่าเสียดายที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์ยังคงดำเนินการก่อการร้ายอยู่เช่นเดิม รัฐบาลจึงประกาศเลิกข้อตกลงหยุดยิงเสียชั่วคราว และทราบมาว่าพวกคอมมิวนิสต์ไม่ยอมรับเงื่อนไข การให้นิรโทษกรรมจึงอยากฟังด้วยหูตนเองว่ามีเหตุเนื่องมาจากอะไร

นายเดวิด มาร์แชลล์ กล่าวว่า ไม่มีสิ่งใดที่ทำให้ชีวิตมนุษย์ดีกร่อนสลายได้อย่างร้ายแรงเท่ากับการยุยงให้เกิดความเกลียดชังกันเอง ในขบวนการก่อการร้ายก็มีนักชาตินิยมอันแท้จริงรวมอยู่บ้าง แต่นักชาตินิยม และบุคคลซึ่งพยายามหาทางให้พวกเราเป็นทาส และเมืองขึ้นต่างแดนนั้นย่อมมีความหมายแตกต่างกัน เราขอต้อนรับพวกชาตินิยมเหล่านี้กลับมาสู่วิถีทางอันก้าวหน้าและสมบูรณ์พูนสุข ตามวิถีรัฐธรรมนูญร่วมกับเพื่อนร่วมชาติของท่าน เราพร้อมที่จะให้อภัยในความผิดพลาดและการเห็นผิดเป็นชอบในอดีตของพวกท่าน หากในขณะนี้พวกท่านได้สำนึกแล้วว่าวิถีทางที่พวกท่านกำลังเดินอยู่นั้นเป็นวิถีทางอันนำมาซึ่งความทุกข์ยากเดือดร้อนแก่ประชาชนและท่านเตรียมพร้อมที่จะมาอยู่ร่วมกับประชาชนคนอื่นด้วยความสันติ

ตณู อับดุล ราห์มาน กล่าวเพิ่มเติมเน้นว่าไม่ได้มาที่นี้ในฐานะโฆษกรัฐบาลอังกฤษ เป็นลูกมือหรือข้าของลัทธิอาณานิคม เป็นแต่เพียงผู้รับใช้ประชาชนและทำหน้าที่เป็นตัวแทนประชาชน ผู้ซึ่งเลือกตั้งขึ้นมามีอำนาจ และมีเจตนาจริงใจที่จะแสวงหาสันติภาพให้แก่ประเทศ

จิน เป็ง พูดขึ้นว่า เรื่องแรกที่สำคัญที่สุดคือ รู้ดีว่าพวก ตณู อับดุล ราห์มาน มิได้เป็นโฆษก ลูกมือ หรือข้าของรัฐบาลอังกฤษจึงยอมออกมาพบ ถึงแม้ว่าการตัดสินใจจะเป็นการเสี่ยงชีวิตอย่างที่สุด เพราะสถานการณ์แสดงให้เห็นว่ากองทัพอังกฤษยังคงมีกำลังเหนือกว่า อาจจะทำอะไรได้ตามชอบใจ การมาที่นี้ มิได้มาเพื่อถกเถียงปัญหา แนวความคิดทางการเมือง แต่มาเจรจาถึงปัญหาเรื่องสันติภาพ ถ้าหากทั้งสองฝ่ายเจรจากันถึงเรื่องสันติภาพก็พร้อมที่จะเจรจาด้วยสันติภาพคือ ความปรารถนาของประชาชนโดยทั่วไป สงครามก็ต้องเป็นสงครามนำความทุกข์ยากและความเกลียดชังมาสู่ประชาชน เหตุที่เราไม่ยอมรับการให้นิรโทษกรรมก็มีเหตุผลง่าย ๆ เพียงว่าเพราะเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในคำประกาศให้นิรโทษกรรม มีข้อแตกต่างบางประการ กับเงื่อนไขการสวามิภักดิ์ คือ หลักการประการสำคัญของการให้นิรโทษกรรมได้แก่การไม่ถือโทษในความผิดหรือสิ่งที่กระทำมาแล้ว ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการหาทางปรองดองซึ่งเราเห็นด้วย แต่เงื่อนไขที่กำหนดไว้นั้นแตกต่างกับสิ่งที่คนทั่ว ๆ ไปเข้าใจอย่างมากมาย (เงื่อนไขข้อ 5 คือ การสอบสวนการถูกจำกัดเสรีภาพ) ดังที่ ตณู อับดุล ราห์มาน ได้กล่าวไว้ในตอนแรกว่า หากพวกเรายุติการใช้อาวุธเข้าสู่ต่อสู้ พวกเราจะมีฐานะทัดเทียมกับคนทั่วไปในการต่อสู้เพื่อเอกราช ตามวิถีทางแห่งรัฐธรรมนูญ แต่ข้อความดังกล่าวมิได้ปรากฏอยู่ในเงื่อนไขของการนิรโทษกรรมเลย

ตณู อับดุล ราห์มาน ตอบว่า ต้องการให้พวกคอมมิวนิสต์ออกมาสู่โลกภายนอกเพื่อที่จะได้ทำการต่อสู้ร่วมกัน เพื่อให้ได้มาซึ่งเอกราชของมลายา ตามวิถีทางแห่งรัฐธรรมนูญดังปรากฏในข้อ 5 ของประกาศนิรโทษกรรม มีใจความว่าบุคคลใดที่แสดงตนให้เห็นว่า มีเจตนา บริสุทธิ์ใจในอันที่จะทำให้ความจงรักภักดีต่อรัฐบาลมลายา แล้วเลิกการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ บุคคลนั้นก็จะได้ได้รับความช่วยเหลือให้กลับคืนเข้าสู่ฐานะเดิมในสังคม แต่ในขั้นแรกต้องทำตนให้ประจักษ์เสียก่อนว่า มีความจงรักภักดีต่อมลายา การแสดงตนเป็นปฏิปักษ์ต่ออังกฤษไม่แสดงให้เห็นถึงความจงรักภักดีต่อมลายา ทุกวันนี้ประชาชนในมลายาทุกคนถือว่า การกระทำของพวกคอมมิวนิสต์ เป็นการกระทำซึ่งผิดแผกแตกต่างไปจากวิถีทางแห่งชีวิตของชาวมลายู ชาวมลายูถือว่า พรรคคอมมิวนิสต์มิได้เป็นพรรคการเมืองของมลายู หากเป็นพรรคการเมืองของมหาอำนาจต่างแดน

จิน เป็ง กล่าวว่า เงื่อนไขของการให้นิรโทษกรรมไม่ผิดอะไรกับเงื่อนไขการเข้ามอบตัว

ตนกู อับดุล ราห์มาน ว่าความแตกต่างมีดังนี้ คือในสมัยก่อน การเข้ามอบตัวต่อเจ้าพนักงาน อาจต้องถูกส่งตัวขึ้นฟ้องศาลเพื่อตัดสินความผิด แต่ในประกาศให้สิทธิขบวนการไม่มีการฟ้องร้อง

การเจรจาครั้งที่ 2 วันที่ 28 ธันวาคม ค.ศ. 1955 เวลา 15 40 – 17 45 น

ตนกู อับดุล ราห์มาน ไม่มีคู่มือตาราง จะมีก็แต่ค่ายกักกันพิเศษสร้างขึ้นโดยเฉพาะ การควบคุมตัวจะควบคุมไว้ระยะหนึ่งทีจำเป็นเพื่อการสอบสวนเท่านั้น

จิน เบ็ง ไม่ยอมตกลงในเรื่องนี้ เพื่อรักษาศักดิ์ศรีของลูกผู้ชาย หากรัฐบาลยืนยันจะใช้วิธีการเช่นนี้กับพวกตน ๆ ก็ขอขอกัมหน้าผู้ต่อไป

เดวิด มาร์แชลล์ พวกท่านจะต่อสู้ไปเพื่ออะไร

จิน เบ็ง ตอบอย่างนิดเดียว ผู้เพื่อศักดิ์ศรีของลูกผู้ชาย

เดวิด มาร์แชลล์ การใช้กำลังด้วยวิธีการรุนแรงเพื่อบังคับพลเมืองทั้งชาติที่ไม่เห็นดีด้วยหรือต้องการรับแนวความคิดของพวกท่านให้กัมหัวรับแนวคิดนั้นไม่เห็นมีอะไรเกี่ยวกับศักดิ์ศรีของลูกผู้ชายเลย

จิน เบ็ง ยอมรับว่าความรู้สึกนึกคิดของตน และนายเดวิด มาร์แชลล์ ในเรื่องนี้มีแนวไม่ตรงกัน จึงขอให้ยุติการโต้แย้งกันเพียงแค่นี้

การเจรจาครั้งที่ 3 วันที่ 28 ธันวาคม ค.ศ. 1955 เวลา 18 30 – 20 05 น จิน เบ็ง รัฐบาลอังกฤษได้ให้คำประกันในเรื่องการให้เอกราชแก่มลายาอย่างสมบูรณ์หรือเปล่า

ตนกู อับดุล ราห์มาน ได้ให้แล้ว ได้ให้ไว้ต่อสภานิติบัญญัติ

จิน เบ็ง การโอนอำนาจนั้นมีการโอนการรักษาความปลอดภัยภายในให้แก่รัฐบาลมลายาหรือเปล่า

ตนกู อับดุล ราห์มาน ได้โอนให้ด้วย

จิน เบ็ง หากพวกคอมมิวนิสต์ดำเนินการสู้รบต่อไป การสู้รบนี้จะเป็นเครื่องถ่วงเอกราชหรือเปล่า

ตนกู อับดุล ราห์มาน การสู้รบจะไม่ถ่วงเอกราชโดยตรง แต่การประกาศใช้ภาวะฉุกเฉินต่อไป จะนำความเดือดร้อนอย่างใหญ่หลวงสู่ประชาชน

จิน เบ็ง ถ้าพวกตนเข้ามอบตัว พวกตนจะอยู่ในฐานะเช่นไร

ตนกู อับดุล ราห์มาน จะต้องควบคุมตัวไว้สอบสวนปากคำเสียก่อน แต่จะไม่อยู่ในสภาพเชลยศึกสงคราม ทั้งนี้เพราะพวกคอมมิวนิสต์ยังคงต้องอยู่ในมลายาต่อไป จึงมีความจำเป็นต้องสอบปากคำเพื่อให้ทราบแนวว่าบุคคลที่เกี่ยวข้องจะเลิกการแสดงตนเป็นภัยต่อมลายาหรือเปล่า

จิน เปิง พวกตนไม่ต้องการที่จะออกมาอบตัวเหมือนเซลยศึก แล้วถูกควบคุมตัวไว้ในคุก
การเจรจาครั้งที่ 4 วันที่ 29 ธันวาคม ค.ศ. 1955 เวลา 10.50 – 12.48 น

ตนกู อับดุล ราห์มาน เมื่อวานนี้เจรจากันด้วยเรื่องสำคัญ 3 ประการ คือ การรับรองพรรค
คอมมิวนิสต์ เราจะไม่ยอมรับรับรองพรรคคอมมิวนิสต์ ประการที่สองได้แก่การควบคุมตัว พวกท่าน
ไม่ต้องการให้มีการควบคุมตัวหรือสอบสวน ได้ชี้แจงให้ทราบแล้วว่า การควบคุมตัวจะไม่ควบคุม
นานเกินความจำเป็นที่ใช้ในการสอบสวน และประการที่สาม การส่งตัวผู้ที่ประสงค์จะกลับประเทศ
จีน ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องทำการสอบสวนแต่ประการใด

จิน เปิง หากเงื่อนไขที่กำหนดไว้เปลี่ยนแปลงอะไรอีกไม่ได้ ข้าพเจ้าก็ไม่มีอำนาจที่จะรับได้
ตนกู อับดุล ราห์มาน จะเปลี่ยนโดยวิธีใด ถ้าจะเปลี่ยนถึงขั้นให้รัฐบาลเลิกการสอบสวน
แล้วละก็ เป็นเรื่องที่รัฐบาลยอมไม่ได้

จิน เปิง การวางอาวุธมีได้หมายความว่า เมื่อวางแล้วก็นำไปมอบให้รัฐบาล เราจะยอม
มอบอาวุธให้รัฐบาลก็ต่อเมื่อรัฐบาลรับรองพรรคคอมมิวนิสต์มลายาและงดเว้นการจำกัดเสรีภาพ
ของพวกเรา คำว่าวางอาวุธในเงื่อนไขการให้นิรโทษกรรมหมายถึง การวางอาวุธเฉย ๆ โดยไม่ต้อง
นำไปมอบให้ใคร

เดวิด มาร์แชลล์ เสนอบันท์กการยุติการรบคือ ทันที่ที่รัฐบาลสหพันธ์มลายาได้รับอำนาจ
ในการควบคุมการรักษาความปลอดภัยภายใน และกำลังทหารภายในประเทศ พวกเราก็ยุติการรบ
วางอาวุธและปลดกำลังรบ ออกจากประจำการ

จิน เปิง ตนอยากจะสนองตามในเรื่องนี้แต่มีข้อแม้อยู่ว่า เรื่องดังกล่าวจะไม่หมายถึงการ
ยอมรับเงื่อนไข การให้นิรโทษกรรมที่เป็นอยู่ในขณะนี้เพราะว่าตนไม่พร้อมที่จะรับพิจารณาเงื่อนไข
การให้นิรโทษกรรมปัจจุบัน หรือการต่อเติมข้อความใด ๆ

ตัน เซ็ง ลีออค กล่าวว่า พรรคคอมมิวนิสต์ส่วนใหญ่เป็นชาวจีน ผู้ที่ได้รับเคราะห์กรรมจาก
การก่อการร้าย และผู้ที่ต้องการสันติภาพก็คือประชาชนชาวจีนนั่นเอง ชาวจีนผู้รับเคราะห์เหล่านี้
ตั้งความหวังว่า การเจรจาครั้งนี้คงจะนำสันติภาพและการยุติแห่งภาวะฉุกเฉินที่พวกเขาปรารถนา
พรรคคอมมิวนิสต์มลายาไม่มีทางที่จะชนะการต่อสู้กับฝ่ายรัฐบาล ก็ทำไมเล่าจะให้รัฐบาลต้อง
สิ้นเปลืองเงินทองไปอย่างเปล่าประโยชน์ คิดดูแล้วไม่เกิดประโยชน์อะไรเลยที่พรรคคอมมิวนิสต์จะ
ต่อสู้ต่อไป

ตนกู อับดุล ราห์มาน ถาม จิน เปิง ว่ามีอะไรจะพูดเกี่ยวกับการให้นิรโทษกรรมบ้าง

จิน เปิง ต้องการทราบความหมาย 2 ประการ คือ ความจงรักภักดีต่อมลายา มี
ความหมายอันแท้จริงอย่างไร

ตนกู อับดุล ราห์มาน ตอบว่าให้พวกคอมมิวนิสต์เลิกการกระทำแบบคอมมิวนิสต์ดังที่เป็นอยู่ในขณะนี้ ลัทธิคอมมิวนิสต์มีหลักการเพื่ออยู่แหย่ให้เกิดการสู้ระหว่างชนชั้น แต่การปกครองระบอบประชาธิปไตยโดยเท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน มีหลักการไม่ทำลายชนชั้นไหน ใครมีรายได้มากก็เรียกเก็บภาษีมาก ส่วนภาษีที่ได้จากความร่ำรวยก็นำไปช่วยเหลือเจือจุนสวัสดิการของประชาชนและประเทศชาติ และได้กล่าวถึงเจ้าผู้ครองรัฐว่าเป็นประมุขของรัฐที่ถูกต้องตามวิถีทางรัฐธรรมนูญ และมีความสำคัญต่อชาวมลายูในฐานะองค์อุปถัมภ์ทางศาสนาและประเพณี ด้วยเหตุนี้คำว่าจงรักภักดีต่อมลายาย่อมรวมความถึงการยอมรับฐานะของเจ้าผู้ครองรัฐ และมีความเต็มใจในอันที่จะเทิดทูนเกียรติของเจ้าผู้ครองรัฐ

เดวิด มาร์แชลล์ กล่าวว่า ความจงรักภักดีคือ การเคารพต่อสวัสดิภาพของประชาชน และเคารพต่อสิทธิส่วนบุคคล เคารพต่อความสามัคคีกลมเกลียว และความสัมพันธ์อันดีระหว่างชนเชื้อชาติต่าง ๆ แล้วพยายามทำตนให้เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมตามวิถีทางรัฐธรรมนูญ

จิน เป็ง อยากทราบว่า การเลิกการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์นั้นหมายถึง การล้มเลิกพรรคคอมมิวนิสต์มลายาใช่หรือไม่

ตนกู อับดุล ราห์มาน ตอบว่าใช่ การเลิกการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ ย่อมหมายถึงการเลิกล้มพรรคคอมมิวนิสต์ด้วย

จิน เป็ง นอกจากการเลิกพรรคคอมมิวนิสต์แล้ว ฝ่ายรัฐบาลยังมีข้อเรียกร้องอะไรอีกหรือไม่

ตนกู อับดุล ราห์มาน ไม่มีเว้นแต่ว่าขอให้พวกคอมมิวนิสต์ออกจากป่า แล้วมาอยู่ร่วมสังคมกับประชาชนอื่น ๆ การที่พวกคอมมิวนิสต์กำลังต่อสู้กับรัฐบาลที่ได้รับเลือกตั้งขึ้นมาโดยถูกต้องตามกฎหมาย ดังนั้นพวกท่านจะขอให้เรายอมรับพรรคคอมมิวนิสต์ได้อย่างไร

จิน เป็ง ความจริงนั้นรัฐบาลที่เราทำการต่อต้านมาในอดีตมิได้เป็นรัฐบาลที่ประชาชนเลือกตั้งขึ้นมา

ตนกู อับดุล ราห์มาน เมื่อประมาณปีเศษมาได้เตรียมจะบุกเข้าป่าเพื่อทำการนำมาซึ่งสันติภาพ เพราะการสู้รบที่เป็นมาเป็นการสิ้นเปลืองเงินทองอย่างมากมาย

จิน เป็ง ทราบเรื่องนี้ดี

ตัน เซ็ง ลีออค ทำไม่ไม่หยุดรบเสียเล่า

จิน เป็ง ที่ไม่หยุด เพราะในฐานะที่เป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์มลายา มีความเชื่อในแนวความคิดทางการเมืองของเรา เราไม่ยอมให้ใครมาบังคับให้เราเลิกแนวความคิดทางการเมือง อยากให้ประชาชนเป็นผู้ตัดสินเอาเอง มาบัดนี้รัฐบาลขอร้องให้เราเลิกแนวความคิดทางการเมืองของเราเสีย แต่ในฐานะที่เป็นพลเมืองผู้หนึ่ง แม้จะมีพันธะที่จะต้องปฏิบัติบางประการ เราก็มี

เสรีภาพในความคิดและมีสิทธิในการใช้เสรีภาพทางความคิด แต่รัฐบาลไม่ต้องการให้เรามีสิทธิเสรีภาพดังกล่าว เรามาที่นี่ด้วยความบริสุทธิ์ใจและด้วยความหวังที่จะแก้ปัญหาที่ยังค้างค้ำ คือปัญหาการยุติภาวะฉุกเฉิน และได้ชี้แจงให้ฟังอย่างแจ่มแจ้งชัดเจนแล้วว่า เราไม่สามารถจะเงื่อนไขการให้นิรโทษกรรมในสภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบันได้ ทั้งนี้ก็เพราะเงื่อนไขดังกล่าว กำหนดเจาะจงให้เลิกพรรคคอมมิวนิสต์

ตนกู อับดุล ราห์มาน หากต้องการหวนกลับไปหาปัญหาที่ว่า เราพร้อมที่จะรับรองพรรคคอมมิวนิสต์หรือไม่ ก็ตอบได้ว่า เราจะไม่รับรอง

ที่มา โนเอล บาร์เบอร์ (2518) *สงครามของพวกสุนัขรับใช้* แปลโดย สมโภชน์ วิไลจิตต์, และสุวิทย์ สุวรรณ กรุงเทพฯ ศิวพร หน้า 429 - 438

ภาคผนวก ค
แผนพัฒนาเศรษฐกิจของชาติ 5 ปี ระยะเริ่มแรก ปี 1956-1960

แผนพัฒนาเศรษฐกิจของชาติ 5 ปี ระยะเริ่มแรก ปี 1956-1960

ตามแผนการพัฒนาเศรษฐกิจ 5 ปีแรกของประเทศ กำหนดวงเงินไว้ 1,150 ล้านบาท มาลายา อันจะเป็นเงินลงทุนสาธารณะ ในวงเงินนี้กำหนดว่าจะเป็นการลงทุนทางเศรษฐกิจ เช่น การเพิ่มพูนทางเกษตร การส่งเสริมและเพิ่มผลผลิต ตลอดจนงานทางเศรษฐกิจและการเพิ่มผลผลิตทั่ว ๆ ไปเป็นจำนวนร้อยละ 60 อีกร้อยละ 30 จะเป็นการลงทุนทางสังคม เช่น การปรับปรุง การสาธารณสุข การศึกษา อาคารที่พัก และบริการทางสังคมด้านอื่น ๆ ส่วนที่เหลือร้อยละ 10 นั้นจะจ่ายให้เป็นส่วนของงานรัฐบาลได้แก่การจ่ายเป็นที่ทำการรัฐบาล ศาล บ้านพักของข้าราชการและที่พักรับราชการ เป็นต้น นอกจากนี้ได้กำหนดลำดับความสำคัญไว้ด้วยว่างานสาธารณะใดมีความสำคัญก่อนหลังที่จะต้องทำลดหลั่นกันไป ดังต่อไปนี้

งานตามความสำคัญอันดับที่ 1

1 อุตสาหกรรมยาง ทั้งสวนใหญ่และสวนย่อย เพื่อให้จะมีการปลูกใหม่หรือปลูกซ่อมยางเก่าด้วยยางพันธุ์ดี หรือใช้มาตรการอื่น ๆ เพื่อให้อุตสาหกรรมยางของประเทศพัฒนาเพื่อสู้กับยางเทียมได้

2 การกสิกรรมทั่วไป เพื่อให้จะให้การตั้งฟาร์มอาหารจากต่างประเทศน้อยลง รวมทั้งการที่ให้ผลผลิตและรายได้ของชาวนา ชาวประมง และผู้ประกอบการอุตสาหกรรมป่าไม้เพิ่มขึ้น โดยการจัดหาที่ดินเพิ่ม การกระจายชนิดพืชเกษตรให้มากอย่าง และแต่ละอย่างก็ให้มีการผลิตให้มากขึ้น โดยการจัดหาพืชพันธุ์และเครื่องใช้ในการเพาะปลูกที่ดี ส่งเสริมการใช้ปุ๋ย และการทำนาปลูกพืชนอกฤดู ปรับปรุงวิทยาการทางกสิกรรมของสหกรณ์ ปรับปรุงการประมง การเลี้ยงเบ็ด ไก่ ตลอดจนการปศุกรรม

3 อุตสาหกรรมเหมืองแร่ โดยการแสวงหาแหล่งที่ดินทำอุตสาหกรรมเหมืองแร่เพิ่มขึ้น แล้วจัดให้มีการสำรวจทำแผนที่ สำรวจและวิจัยทางวิชาการ รวมทั้งให้การช่วยเหลือด้านอื่น ๆ ที่จำเป็นเพื่อการขุดค้น และการประกอบเป็นงานอุตสาหกรรมต่อไป

4 กำหนดเจาะจงในเรื่องนโยบายอันดี สำหรับการใช้ที่ดินให้เกิดประโยชน์โดยแท้จริง

5 ส่งเสริมการพัฒนาทางด้านอุตสาหกรรมและ

6 ทำการสร้างท่าเรือปากน้ำแกลง ให้พอความต้องการของการพัฒนาทางการค้าและเศรษฐกิจของนครหลวงของประเทศ (หมายเหตุ - ท่าเรือแกลงหรือนอร์ทแกลงสตรีทได้สร้างเสร็จแล้ว)

งานตามความสำคัญอันดับที่ 2

- 1 ส่งเสริมเพิ่มพูนให้การศึกษาตามนโยบายใหม่ มีผลสำเร็จยิ่งขึ้น
- 2 ปรับปรุงงานทางด้านสาธารณสุข การป้องกันโรคที่มีความจำเป็นเบื้องต้น และพิจารณาถึงความจำเป็นในชนบทเป็นประการแรก แล้วจึงดำเนินการบำรุงและปรับปรุงสถาบันทางการรักษาพยาบาล เช่น โรงพยาบาลที่มีอยู่ในอันดับต่อไป
- 3 ดำเนินการให้มีน้ำกินน้ำใช้ตามความจำเป็นอันเร่งด่วน

งานตามความสำคัญอันดับที่ 3

- 1 อาคารบ้านเรือนที่พำนัก
- 2 ปรับปรุงระบบการคมนาคม เป็นต้น ทางรถยนต์ ทางรถไฟ ตลอดจนการเดินทางอากาศ โทรศัพท์
- 3 ขยายการผลิตและจ่ายกำลังไฟฟ้า

งานตามความสำคัญอันดับที่ 4

เป็นการดำเนินงานตามโครงการพัฒนาเกี่ยวกับกิจการของรัฐโดยตรง รวมทั้งงานตามความจำเป็นอื่น ๆ ซึ่งมีได้ระบุไว้ ณ ที่ใด ทั้งนี้ได้แก่งานสร้างที่ทำงานของราชการ สร้างศาล สถานีตำรวจ และศุลกากร บ้านพักข้าราชการและเรือนพักของคณาการ ตลอดจนความจำเป็นในการย้ายเมืองหลวงของรัฐสะลังฮอร์ไปจากเมืองกัวลาลัมเปอร์

แผนพัฒนาเศรษฐกิจ 5 ปีระยะที่ 2 เริ่มปี 1961-1965 นั้น ส่วนใหญ่เป็นเช่น 5 ปีแรก หากแต่ได้พยายามทำให้เกิดความมั่นคงและขยายงานเพิ่มขึ้นอีก และดำเนินการเร่งรัดให้งานตามแผนห้าปีแรกก้าวหน้าเร็วยิ่งขึ้น และทั้งนี้ได้พยายามระลึถึงความสำคัญของงานพัฒนาเศรษฐกิจชนบท เป็นพิเศษวัตถุประสงค์ของแผนการพัฒนา 5 ปีที่ 2 ยังมุ่งหนักไปในการหาทางให้ประชาชนในชนบทมีงานทำเพื่อที่จะยกมาตรฐานทางเศรษฐกิจ และสังคมของราษฎรเหล่านั้น ให้ประชาชนของประเทศที่อยู่ในวัยทำงานมีงานทำเพิ่มขึ้นเพิ่มผลผลิตต่อหัวทางเศรษฐกิจ และคุ้มครองมาตรฐานการครองชีพ ต่อผลอันจะเกิดจากราคายางตกต่ำ มุ่งหน้าในการพัฒนาทางเกษตรกรรมทั่ว ๆ ไปและขยายการอุตสาหกรรม นอกจากนี้ก็พยายามขยายและปรับปรุงงานทางด้านสังคม เช่น ในด้านการศึกษา การสาธารณสุข การจัดอาคารสงเคราะห์ ตลอดจนงานสาธารณูปโภคในชนบทและในเมือง

เอกสารของทางราชการยืนยันว่าประมาณร้อยละ 50 ของเงินลงทุนสาธารณะตามแผนการพัฒนานั้น ใช้ไปในการพัฒนาสภาพเศรษฐกิจและสังคมชนบท โดยถือว่าการพัฒนางานทางเกษตรกรรม และกสิกรรม การพัฒนาที่ดิน การจัดให้มีถนนในชนบท และน้ำประปาบริโภคนั้นเป็นงานที่มีความสำคัญเหนือสิ่งอื่น และจะได้รับการจัดทำก่อน

ในการดำเนินงานพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศตามแผนต่าง ๆ ดังกล่าว นอกจากหน่วยงานเฉพาะแล้วรัฐบาลได้จัดตั้งคณะกรรมการเศรษฐกิจประจำคณะรัฐมนตรีขึ้นคณะหนึ่ง มีนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน และรองนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีกลาโหม คลัง มหาตไทย ยุติกรรม เกษตร โยธาและคมนาคม พาณิชยและอุตสาหกรรม ขนส่ง และที่ปรึกษาการเศรษฐกิจเป็นกรรมการ และมีสำนักงานเลขาธิการเศรษฐกิจเพื่อปฏิบัติงานสนองให้แก่คณะกรรมการนี้

ภาระหน้าที่ของคณะกรรมการและสำนักงานเลขาธิการนี้ คือ

- 1 แนะนำเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะทางเศรษฐกิจ
- 2 ตระเตรียมงานวางแผนและโครงการพัฒนา ตลอดจนแผนการเงินเพื่อลงทุน
- 3 ทำแผนการและประสานงานตามแผนการช่วยเหลือทางวิชาการจากแหล่งต่าง ๆ
- 4 ประสานงานและรับผิดชอบเกี่ยวกับงานตามแผนโคลัมโบ เอคาเฟ้และองค์การ

เศรษฐกิจระหว่างประเทศอื่น ๆ

- 5 รับผิดชอบงานของกรมการสถิติ และงานของสำนักงานสัมมะโนประชากร

ตนกู อับดุล ราห์มาน เป็นผู้มืบทบาทของการสร้างชาติ บนรากฐานวัฒนธรรมมลายูขึ้น เพื่อให้มาเลเซียเป็นชาติอย่างแท้จริง ไม่ใช่สังคมที่แต่ละเผ่าพันธุ์อยู่อย่างป็นปฏิภักษ์ต่อกัน เห็นความจำเป็นของการสร้างชาติบนรากฐานของความร่วมมือระหว่างเผ่าพันธุ์

ที่มา ไสว กลันทกานนท์ (2508) *วิวัฒนาการของมาลายา* หนังสืออนุสรณ์ในการ

ฉาปนกิจศพ นายทองคำ กลันทกานนท์ ณ วัดมกุฏกษัตริยาราม วันที่ 9 มิถุนายน

พุทธศักราช 2508 หน้า 39 – 44

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นาง วรรณิ พานำมา
วันเดือนปีเกิด	2 มีนาคม 2498
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดพิจิตร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	439/73 หมู่บ้านเมืองไทย หมู่ 1 ถนนบางนา-ตราด ตำบลบางบ่อ อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ 10560
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ครูปฏิบัติการสอนวิชาสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง ถนนสุขุมวิท แขวงพระโขนงเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร 10110
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2514	มัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนพิจิตรกัลยาณี จังหวัดพิจิตร
พ.ศ. 2518	ประกาศนียบัตรการศึกษาชั้นสูง (สังคมศึกษา) จากวิทยาลัย ครูนครสวรรค์
พ.ศ. 2525	กศ.บ (ประวัติศาสตร์) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2548	กศ.ม (ประวัติศาสตร์) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ